

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

НОРА РОБЪРТС

СВЕЩЕНИЯТ
КАМЪК

НОРА РОБЪРТС СВЕЩЕНИЯТ КАМЪК

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Преди години, след ритуала за кръвно братство, Гейдж, Фокс и Кейлъб са се завърнали от гората, всеки с парче камък в ръката. Сега този камък ще стане тяхно оръжие в последната битка, срещу демона, който са събудили. Победителят получава всичко...

Общи кошмари, видения на кръв, огън и безпричинно насилие започват да измъчват тримата приятели и Куин, Лейла и Сибил — жените, свързани с тях чрез съдбата. Никой от шестимата не може да пренебрегне факта, че тази година демонът е станал по-силен, хранейки се от ужаса, който сее навред. Но сега трите части от ритуалния камък отново са споени в едно цяло. Само ако можеха да открият как да го използват.

За комарджия като Гейдж не е проблем да се обзаложи, че той и останалите ще намерят начин да се справят. Той и Сибил имат еднаква дарба да предвиждат бъдещето, но това е единственото общо нещо помежду им. Ако флиртът им прерасне в нещо по-сериозно, то това ще бъде по тяхно собствено желание, а не по воля на съдбата. Но Гейдж знае, че жена като Сибил — с нейния ум, сила и изумителна красота — може само да му донесе късмет. Добър или лош, все още не е ясно, и това би могло да означава или пълна разруха, или край на кошмара за Хокинс Холоу.

За старите приятели

*„Без откровение свише народът е
необуздан.“*

Притчи
Соломонови, 29:18

*„Нямам друго, което да предложи,
освен кръв, къртовски труд,
сълзи и пот.“*

Уинстън Чърчил

ПРОЛОГ

Април 2001 г.

Мазатлан, Мексико

Слънцето изпъстряше небето с перленорозови ивици над сини, сини води, които се плискаха в бял пясък, докато Гейдж Търнър вървеше по брега. Обувките му, овехтели „Найк“, висяха със завързани връзки, окачени на рамото му. Подгъвите на дънките му бяха орфани, а самите дънки — отдавна съвсем избелели по шевовете. Тропическият вятър играеше с косите му, невидели фризьор повече от три месеца.

Навярно в момента не изглеждаше по-добре от бездомниците, които все още похъркваха на пясъка. Неведнъж бе спал по плажове, когато късметът му изневеряваше, и знаеше, че скоро ще дойде някой да ги изгони, преди платежоспособните туристи да се събудят за сутрешното си кафе от румсьорвис.

В момента, въпреки отчаяната нужда от душ и бръснене, късметът бе на негова страна. Доста му бе провървяло. С печалбата от нощта, все още топла в джоба му, Гейдж се замисли дали да не замени хотелската стая с изглед към океана за по-люксов апартамент.

Грабвай каквото можеш, каза си той, защото утре може да загубиш всичко.

Времето вече изтичаше, изплъзваше се между пръстите му като този бял, затоплен от целувката на слънцето пясък. Двадесет и четвъртият му рожден ден бе след по-малко от три месеца и сънищата отново се прокрадваха в главата му. Кръв и смърт, огън и лудост. Всичко това и Хокинс Холоу сякаш бяха на светлинни години от омайното тропическо утро. Но живееха в него.

Отключи широката стъклена врата на стаята си, влезе и хвърли обувките си. След като включи осветлението и спусна пердетата, извади печалбата от джоба си и нехайно заигра с банкнотите. По сегашния курс имаше около шест хиляди щатски долара. Не бе никак

зле. Влезе в банята, извади дъното на кутия от крем за бръснене и пхна пачката в кухия цилиндър.

Умееше да пази своето. Още като дете се бе научил да крие малките си съкровища, защото се боеше, че баща му ще ги намери и унищожи в изблик на пьянска ярост. Въпреки че идеята за следване в колеж му бе напълно чужда, Гейдж вярваше, че е добил завидни познания за своите ненавършени двадесет и четири години.

Бе напуснал Хокинс Холоу през лятото след завършването на гимназия. Просто бе събрал багажа си и тръгнал на автостоп.

„Свободен“, помисли си Гейдж, докато се събличаше, за да вземе душ. Никак не бе трудно да намери работа. Беше млад, силен, здрав и непридирчив. Но докато копаеше канавки, мъкнеше дърва и особено през месеците, в които се потеше на нефтена платформа, бе усвоил ценен урок. Че може да изкарва повече пари на карти, отколкото като превива гръб.

Един комарджия не се нуждаеше от дом. Важното бе да бъде в играта.

Застана под душа, пусна горещата вода. Струите обляха мургавата му кожа, издължените мускули, черните коси, които се нуждаеха от подстрижка. Хрумна му да поръча кафе, нещо за закуска, но реши първо да открадне няколко часа сън. Още едно предимство на професията му, помисли си Гейдж. Пристигаше и си тръгваше, когато поиска, ядеше, когато е гладен, спеше, когато е уморен. Сам си създаваше правила и ги нарушаваше, ако се наложи.

Не дължеше нищо на никого.

Не е така, призна Гейдж, загледан в тънкия бял белег на китката си. Не бе съвсем вярно. Човек винаги се чувстваше задължен към приятелите си, истинските приятели. Нямахме по-верни приятели на света от Кейлъб Хокинс и Фокс О’Дел.

Кръвните му братя.

Бяха родени в един и същи ден, в една и съща година, дори според мнозина — в един и същи момент. Той не помнеше някога тримата да не са били неразделни. Момче от средната класа, дете на хипита и син на пропаднал пьяница. Изглеждаше невъзможно да имат нещо общо, помисли си Гейдж и на устните му заигра усмивка, зелените му очи се изпълниха с топлина. Но те бяха едно семейство,

бяха братя дълго преди Кал да среже китките им със скаутския си нож в тайнствен ритуал.

Това бе променило всичко. Дали наистина, запита се Гейдж. Дали просто бяха отприщили нещо, което винаги се бе таило там в очакване?

Помнеше всичко съвсем ясно, всяка стъпка, всяка подробност. Бе започнало като приключение — три момчета в навечерието на десетия си рожден ден, предприели поход през гората. Заредени с голи списания, бира и цигари — неговият принос — вредна храна и кока-кола от Фокс и кошница за пикник, пълна със сандвичи и лимонада, опаковани от майката на Кал. Не че Франи Хокинс би дала на сина си кошница с провизии, ако знаеше, че планира да прекара нощта край Свещения камък в Хокинс Ууд.

Гейдж си спомни онзи летен зной, гърмящата от радиото музика и детската невинност, която тримата носеха наред с лакомствата „Литъл Дебис“ и „Нътър Бътърс“ и щяха да загубят, преди да поемат обратно на сутринта.

Гейдж излезе от банята, подсуши мокрите си коси. Тогава усещаше мъчителни болки в гърба от побоя, който му бе нанесъл баща му предишната вечер. Докато тримата седяха около лагерния огън сред откритата местност, резките пулсираха. Помнеше това, както и светлината, която бе затрептяла и полетяла над сивата гладка повърхност на Свещения камък.

Помнеше и думите, които бяха написали, за да изрекат, докато стават кръвни братя. Помнеше и кратката болка при плъзгането на ножа по кожата му и как с Кал и Фокс бяха допрели китки, за да смесят кръвта си.

Експлозията, горещината и студа, силата и страха, когато тази смесена кръв бе докоснала обгорялата земя край камъка.

Помнеше онова, което бе излязло от земята, огромната черна маса и ослепителната светлина, пламнала след нея. Злият мрак и яркото бяло сияние.

Когато всичко бе отминало, по гърба му нямаше резки, нямаше болка и в ръката му лежеше една третина от камъка. Все още я пазеше, както Кал и Фокс своите. Три части от едно цяло. Изглеждаха еднакви.

В онази седмица градът бе обхванат от лудост, която върлуваше като чума, заразяваше и подтикваше обикновени добри хора към

немислимото. За седем дни на всеки седем години тази лудост се завръщаше.

Както и той. Какъв избор имаше?

Гол, все още влажен от душа, Гейдж се изтегна на леглото. Имаше време, достатъчно за още няколко игри, за горещи плажове и разлюлени от вятъра палми. Зелените гори и сините планини на Хокинс Холоу бяха на хиляди километри, до юли.

Затвори очи и както бе свикнал с тренировки, почти веднага заспа.

В съня дойдоха писъците, риданията и огънят, който ненаситно поглъщаше дърво, дрехи и плът. По ръцете му се стичаше кръв, докато отнасяше ранени на безопасно място. Докога, запита се той. Къде беше безопасно? И кой можеше да каже кога и дали жертвата ще се превърне в нападател?

Лудостта властваше по улиците на Холоу.

В съня Гейдж стоеше с приятелите си в южния край на главната улица, срещу бензиностанцията с четири колонки. Треньорът Моузър, който бе довел „Хокинс Холоу Бъкс“ до участие в шампионската футболна лига, когато Гейдж бе в последния клас, се тресеше от смях, докато поливаше себе си, земята и околните сгради с обилна струя бензин.

Тримата побягнаха към него, когато Моузър тържествуващо извади запалката си и заподскача през бензиновите локви като момче под дъжда. Не се спряха и когато я щракна.

Последвалата експлозия заслепи очите му, ушите му заглъхнаха от тътена. Топлината и ударната вълна го тласнаха назад и той се приземи със сила, която едва не изпотроши всичките му кости. Огън на огромни кълба се издигна към небето, докато хвърчаха парчета дърво и бетон, стъкла и горящи метални отломки.

Гейдж почувства как счупената му ръка се опитва да зарасне, а болката от слепването на раздробената капачка бе по-мъчителна от самия удар. Стискайки зъби, той се претърколи и онова, което видя, накара сърцето му да замре.

Кал лежеше на улицата и гореше като факла.

Не, не, не! Допълзя до него, крещейки, борейки се за малко кислород от замърсения въздух. Там по очи лежеше и Фокс, а локвата кръв под него нарастваше.

То се появи, черно петно в нажежения въздух, и се превърна в човек. Демонът се усмихна. *Мъртвите не могат да оздравеят, а, хлапе?*

Гейдж се събуди, плувнал в пот и разтреперан. Мирисът на изгорял бензин изгаряше гърлото му.

Време е, реши той.

Стана, облече се и започна да събира багажа си за отпътуване към Хокинс Холоу.

ПЪРВА ГЛАВА

Хокинс Холоу, Мериленд

Май 2008 г.

Видението го събуди призори и това го вбеси. Гейдж знаеше от опит, че е безполезно да се опитва да заспи отново, докато в ума му се въртят картини с пламъци и кръв. Колкото повече наближаваше юли, колкото повече наближаваха Седемте, толкова по-ярки и ужасяващи ставаха сънищата. Предпочиташе да е буден и зает с нещо, отколкото да се бори с кошмари. Или с видения.

Беше се върнал от гората през онзи далечен юли с тяло, чиито рани зарастват бързо, и с ясновидска дарба. Гейдж не смяташе, че може да се вярва напълно на виденията за бъдещето. Различни избори, различни действия и последици.

Седем години по-рано, в началото на юли, бе спрял колонките на бензиностанцията и като допълнителна предпазна мярка бе затворил треньора Моузър в килия. Никога нямаше да узнае със сигурност дали е спасил живота на приятелите си, или сънят е бил просто сън.

Но бе заложил на сигурно.

Сега отново залагаше на сигурно, помисли си Гейдж, докато грабваше чифт боксерки, в случай че има някой друг в къщата. Беше се завърнал, както на всеки седем години. Този път надеждата му бе в жените, превърнали триото им с Фокс и Кал в отбор от шестима.

Откакто Кал бе сгоден за Куин Блек, руса сексбомба и писателка за паранормалното, тя често прекарваше нощта при него. Затова не се препоръчваше Гейдж да слиза долу гол, за да си направи кафе. Но красивата къща на Кал сред гората му се струваше пуста без хора, призраци и голямото мързеливо куче Лъмп. Това бе добре, защото предпочиташе да е сам, поне докато изпие кафето си.

Предположи, че Кал е пренощувал в къщата, която трите жени държаха под наем в града. Фокс, заслепен от любов към сексапилната брюнетка Лейла Дарнел, вероятно също бе останал там или двамата бяха отишли в апартамента над адвокатската му кантора. Във всеки

случай никой не се намираше твърде далеч от другите и благодарение на дарбата на Фокс да чете мисли, имаха начини за свързване без телефони.

Гейдж включи кафеварката и излезе на терасата.

Типично за Кал бе да построи дома си край гората, където животът им се бе променил завинаги. Но Кал си бе такъв — от типа хора, които устояват на всичко и остават непоклатими. Ако човек си падаше по очарованието на природата, това бе идеалното място. Зелената гора, където последните пролетни цветове на дряноревите и планинските лаври проблясваха на тънките лъчи, които проникваха в гората и създаваха картина на спокойствие... за неподозиращия какво се крие в нея. Стъпаловидната градина пред къщата грееше в ярките багри на разцъфналите храсти и декоративни дървета, а в долната ѝ част се чуваше ромонът на криволичещия поток.

Мястото пасваше на Кал, както и избраницата му. За себе си Гейдж знаеше, че провинциалното спокойствие би го накарало да полудее за по-малко от месец.

Върна се за кафето и го изпи силно и чисто. Отнесе втора чаша на горния етаж. Докато вземаше душ и се обличаше, започна да изпитва безпокойство. Опитва да се разведри с няколко пасианса, но къщата бе твърде... притихнала. Грабна ключовете си и излезе навън. Щеше да издири приятелите си и ако не предстоеше нищо важно, навярно щеше да отскочи до Атлантик Сити за деня и да потърси тръпка.

Пътят бе тих, като самото градче Холоу, малко петънце върху картата на Западен Мериленд, което леко се оживяваше от ежегодното възпоменателно шествие, фойерверките в парка по случай Четвърти юли и някоя и друга възстановка на събития от Гражданската война. И, разбира се, от лудостта, която го завладяваше на всеки седем години.

Дърветата образуваха аркада над шосето, а покрай тях се виеше потокът. По-нататък се откриваше изглед към множеството скалисти възвишения, далечните планини и нежносиния пролетен лазур. Мястото не му допадаше — нито спокойната природа, нито градът, скътан сред нея. Имаше голяма вероятност да намери смъртта си тук, но дори това не можеше да го накара да го почувства свое. Все пак щеше да играе докрай, залагайки всичко, че той, приятелите му и

жените с тях не само ще оцелеят, а и ще победят създанието, което измъчваше Хокинс Холоу. Че този път ще сложат край.

Мина покрай бензиностанцията, където веднъж ясновидската дарба или късметът му бяха помогнали да победи, и покрай първите кокетни къщи и магазини на Главната. Забеляза пикапа на Фокс пред сградата, в която се помещаваха и домът, и кантората му. Кафенето и гостилницата „При мамчето“ бяха отворени, готови да посрещнат сутрешната навалица. Жена в напреднала бременност, повела за ръка малчуган, излезе от магазина за хляб и закуски с голяма бяла чанта. Хлапето не преставаше да бърбори, докато майка му се клатушкаше по Главната.

Наблизо бе опразненото магазинче за сувенири, което приятелката на Фокс бе наела с намерението да отвори моден бутик. Идеята накара Гейдж да поклати глава, докато завиваше към площада. Прокрадва се надежда, помисли си той, а любовта ѝ дава мощен тласък.

Хвърли поглед към „Боул-а-Рама“, гордостта на града и наследството на Кал. И отново извърна глава. Някога бе живял над боулинг центъра с баща си, в дом, пропит от миризма на застояла бира и цигари, в постоянен страх от юмруци и колан.

Бил Търнър все още живееше там, все още работеше в центъра и както се говореше, от пет години не пиеше. Гейдж не даваше пукната пара, стига старият да стоеше далеч от него. Мисълта го накара да почувства парене под лъжичката и той бързо я прогони от съзнанието си.

Спря до бордюра зад кола „Карман Гия“, собственост на Сибил Кински, шестия член от екипа им. Вироглавата циганка споделяше неговата ясновидска дарба, както Куин — дарбата на Кал да вижда миналото, а Лейла — способността на Фокс да долавя скрити послания в настоящето. Гейдж предполагаше, че това по някакъв начин ги прави партньори, и се държеше предпазливо.

Вярно, беше горещо парче, помисли си той, вървейки към къщата. Умна, апетитна и страстна. В друго време, на друго място може би щеше да е забавно да изиграе няколко ръце с нея и да види кой ще си тръгне като победител. Но идеята някаква външна сила, древни същества и магически замисли да им оказват влияние и да ги

тласкат един към друг бе накарала Гейдж да се откаже още в самото начало.

Различно бе Кал и Фокс да се обвържат с партньорките си, но той просто не бе готов за трайна връзка. Инстинктът му подсказваше, че дори кратък флирт с жена като Сибил е нещо твърде сложно за неговия вкус и стил.

Не почука. Използваха наетата къща и дома на Кал като щабове, така че не виждаше причина. Звучеше музика от флейти и гонгове, нещо в стил ню ейдж. Той се обърна по посока на звука и съзря Сибил. Бе облечена със свободен черен панталон и потник, който разкриваше гладък, стегнат корем и изваяни мускулести ръце. Буйните ѝ черни къдрици бяха прибрани с ластик.

Ноктите на босите ѝ крака бяха лакирани в яркорозово.

Тя опря глава на пода и повдигна тяло. Краката ѝ се разтвориха, задържаха се перпендикулярно на пода, а после странно се извиха, сякаш закачени с панти за тялото. Плавно изпъна единия си крак, докато стъпи здраво на пода, и леко се повдигна, заемайки еротична поза, подобна на мост. С движения, които сякаш изпълняваше без усилие, успя да свие крака си до хълбока, да протегне ръце назад към ходилото на другия и да го повдигне към тила си.

Фактът, че не му потекоха лиги, говореше за невероятно силна воля.

Сибил се навеждаше, извиваше и заемаше пози, които изглеждаха невъзможни. Колкото и силна воля да имаше Гейдж, не можеше да не си помисли, че толкова гъвкава жена навярно е страхотна в леглото.

Бе извила гръбнак назад и опряла крак на главата си, когато нещо проблесна в дълбоките ѝ тъмни очи и издаде, че е усетила присъствието му.

— Не искам да те прекъсвам.

— Почти свършвам. Разкарай се оттук.

Макар и да беше жалко да пропусне края на този сеанс, Гейдж се оттегли към кухнята и си наля чаша кафе. Докато стоеше облеган с гръб на плота, забеляза сутрешния вестник, сгънат върху малката маса, празната купичка за храна, която Кал бе донесъл за Лъмпи, и другата, полупълна с вода. Може би кучето вече бе изяло закуската си, но ако някой друг бе закусил, очевидно старателно бе измил и прибрал

съдовете. В момента Гейдж не проявяваше интерес към новините и седна да реди пасианс. Привършваше четвъртата игра, когато Сибил влезе.

— Рано си станал тази сутрин.

Гейдж сложи червена осмица върху черна деветка.

— Кал все още ли е в леглото?

— Изглежда, всички вече са на крак. Куин го замъкна във фитнес клуба. — Сибил си наля кафе и посегна към панера за хляб. — Закуска?

— Може.

Тя внимателно разреза едно хлебче на две половини и го пхна в тостера.

— Лош сън? — Наклони глава встрани, когато той вдигна поглед към нея, и продължи: — Аз имах такъв, събуди ме на разсъмване. Кал и Куин — също. Не съм се чула с Фокс и Лейла, но предполагам, че и те са получили същия сигнал. За Куин лекът са гирите и фитнес уредите, а моят е йога. Твоят...

Сибил посочи картите.

— Всеки си има нещо.

— Преди няколко дни сритахме Голямото зло в топките. Трябва да очакваме ответен удар.

— Замалко да се опържим заради дързостта си — напомни й Гейдж.

— Замалко ме устройва. Събрахме трите парчета от камъка в едно с магия. Извършихме кървав ритуал. — Сибил погледна заздравяващата рана на дланта си. — И сме живи, за да разкажем. Имаме оръжие.

— Кое не знаем как да използваме.

— А дали демонът знае? — Тя извади чинии и сирене крема. — Дали знае повече от нас? Преди повече от триста години Джайлс Дент е заредил камъка със сила на свещеното място и, както предполагаме, го е използвал като част от ритуала, с който е поставил демона в образа на Лазаръс Туис в състояние, подобно на летаргия, за няколко века.

Тя сръчно нарязва една ябълка и подреди резените в чиния.

— Туис не е знаел за силата на камъка тогава, както очевидно и стотици години по-късно, когато вие сте го освободили с момчешкия си ритуал и камъкът се е разделил на три равни части. Ако следваме

тази логика, не знае повече и сега, което ни дава предимство. Все още не сме открили как, но знаем, че действа. — Сибил се обърна и му подаде чинията със закуската. — Отново събрахме трите части ведно. Голямото зло не е единственото създание, което притежава сила.

Заинтригуван, Гейдж се загледа в нея, докато тя разрязваше своята половина от хлебчето надве и нанасяше тънък слой сирене крема върху четвъртините. На свой ред и той намаза половината си, а Сибил седна и отхапа залък малко по-голям от троха.

— По-добре да беше погледала хлебче на картинка, вместо да си правиш труда да приготвяш закуска. — Тя само се усмихна и отхапа нова миниатюрна хапка, а Гейдж продължи: — Виждал съм как Туис убива приятелите ми. Безброй пъти, по безброй начини. — Очите ѝ срещнаха неговите и в тях се изписа разбиране. — Това е лошото на ясновидската дарба, че виждаме какво би могло да се случи в най-колоритни подробности. Страхувах се, когато отидохме до откритата местност, за да извършим ритуала. Не само от смъртта, въпреки че не искам да умирам. За нищо на света. Но се страхувах, че може да остана жив, след като съм видял как най-близките ми хора умират и още по-лошо — да се чувствам отговорен по някакъв начин.

— Но участва.

— Всички участвахме.

— Всички. — Сибил си взе резен ябълка. — И не загинахме. Не всички сънища, не всички видения са... на неизбежното. Ти се връщаш тук на всеки седем години.

— Дали сме клетва.

— Да, когато сте били десетгодишни. Не омаловажавам силата на детските клетви — продължи тя, — но и без това щеше да се връщаш, Гейдж. Правиш го заради Кал и Фокс. Аз дойдох заради Куин, така че разбирам силата на приятелството. Ние с теб не сме като тях.

— Така ли?

— Не сме. — Тя повдигна кафето си и бавно отпи. — Не сме свързани с града и жителите му. За Кал и Фокс, а вече много осезаемо и за Куин и Лейла, този град е дом. Хората биха сторили всичко, за да защитят дома си. За мен Хокинс Холоу е просто място, на което попаднах случайно. Куин е моето семейство, а сега — и Лейла. Чрез връзката си с тях — Кал и Фокс също, а изглежда — и ти. Не бих отишла далеч от дома си, докато не се уверя, че нищо не го застрашава.

Иначе всичко това ми се струва интересно и вълнуващо, но нямаше да пролея кръвта си.

Слънчевите лъчи, които нахлуха през прозореца на кухнята, образуваха ореол около косите ѝ и малките сребърни халки на ушите ѝ заблестяха.

— Може би щеше да го направиш.

— Нима?

— Да, защото цялата тази история те вбесява. Желанието да натриеш носа на злия демон надделява и те кара да останеш до края.

След още една едва забележима хапка от хлебчето тя му се усмихна.

— Прав си. Е, Търнър, и двамата не можем да помръднем оттук, задържани от любов и непримиримост. Ще взема душ — реши тя. — Имаш ли нещо против да постоиш тук, поне докато Кал и Куин се върнат? След случката с Лейла и змиите в банята не смея да вляза под душа, когато съм сама в къщата.

— Няма проблем. Ще доизядеш ли това?

Сибил побутна недокоснатата четвъртина от хлебчето към него. Когато застана до мивката, за да измие чашата си, той се вгледа в голямата синина на рамото ѝ. Напомни му за ударите, които бяха понесли в нощта на пълнолунието до Свещения камък, и че тя, за разлика от него, Кал и Фокс, не се възстановява за минути след нараняване.

— Рамото ти доста е пострадало.

Тя го раздвижи.

— Да беше видял задника ми.

— С удоволствие.

Сибил със смях извърна глава към него.

— Просто начин на изразяване. Имах детегледачка, която вярваше, че хубавият пердах изгражда характера. Всеки път, когато седна, си спомням за нея.

— Имала си детегледачка?

— Да. Но като оставим настрана пошляпването, мисля, че сама съм изградила характера си. Кал и Куин трябва да дойдат след малко. Можеш да си свариш още кафе.

Докато се отдалечаваше, Гейдж продължително се вгледа във въпросния задник. Забележителен, реши той. Сибил бе интересна и

сложна смесица в доста приятна опаковка. Макар и ценител на красивите опаковки, Гейдж предпочиташе по-просто съдържание, когато става дума за флирт и забавления. Но при въпрос на живот и смърт Сибил Кински бе точната рецепта.

Беше взела със себе си пистолет на похода до Свещения камък. Малък, 22-и калибър, с перлена дръжка, който използва с хладнокръвието и пресметливостта на опитен стрелец. Нейните проучвания за кървави ритуали и родословия бяха доказали, че тя, Куин и Лейла са потомки на демона, познат под името Лазаръс Туис, и Хестър Дийл — момиче, изнасилено от него преди повече от три века.

И наистина умееше да готви. Колкото и да мърмореше, действаше уверено в кухнята. Прямотата и хладнокръвието, което запазваше в критични ситуации, бяха достойни за уважение. Не беше хленчеца женска, нуждаеща се от закрила.

Ухаеше на тайни и имаше вкус на топъл мед.

Беше я целунал в онази нощ на откритата местност. Разбира се, тогава мислеше, че сред неудържимия пожар изживяват последните си мигове, и постъпката му бе просто дързък жест на нехайство. Но помнеше вкуса ѝ.

Вероятно бе неразумно да мисли за това или за факта, че сега тя се намира на горния етаж, мокра и гола. Но един мъж имаше право на развлечение, докато си почива след сблъсък с древно зло. Странно, бе загубил желание да ходи в Атлантик Сити.

Чу отварянето на входната врата и краткия похотлив смях на Куин. Гейдж смяташе, че Кал е ударил джакпота с нея, дори ако съдеше само по този смях. Като се добавеха изваяните ѝ форми, големите сини очи, ума, чувството за хумор и куража ѝ, приятелят му трябваше да е на седмото небе.

Гейдж доля кафето си и когато чу стъпките на Кал към кухнята, извади втора чаша.

Кал я взе от ръката му и след нехаен поздрав отвори хладилника за мляко.

За човек, станал призори, изглеждаше дяволски свеж, забеляза Гейдж. Може би физическите упражнения предизвикваха отделяне на ендорфини, но като страстен комарджия, Гейдж би се обзаложил, че жената е причината за игривата походка на приятеля му.

Сивите очи на Кал бяха ясни, лицето и тялото — отпуснати. Тъмнорусите му коси бяха влажни и миришеха на сапун, което издаваше, че е взел душ във фитнес клуба. Той разбърка кафето си с мляко и извади кутия със зърнена закуска от шкафа.

— Искаш ли?

— Не.

Кал изсумтя, сипа от закуската в купа и наля мляко.

— Целият отбор ли е сънувал?

— Така изглежда.

— Чух се с Фокс. — Кал загреба от закуската си, облегнат на плота. — И двамата с Лейла са имали сън. Какъв беше твоят?

— Целият град беше в кръв — започна Гейдж, — сградите, улиците, всеки, имал лошия късмет да се озове навън. Кръвта блъбукаше по тротоарите, стичаше се по стените. И гореше.

— Да, същият сън. Май за първи път шестимата сънуваме един и същ кошмар. Сигурно означава нещо.

— Ритуалният камък отново е цял. Шестимата събрахме парчетата в едно. Сибил твърдо вярва, че то е източник на сила.

— А ти?

— Мисля, че трябва да се съглася, защото си струва да заложим на това. Зная, че имаме по-малко от два месеца да опознаем тази сила. Ако е истина.

Кал кимна.

— Идва по-бързо и е по-силно. Но го наранихме два пъти, и то сериозно.

— Третият трябва да е краят.

Гейдж не се застоя дълго в къщата. Както обикновено, жените щяха да прекарат голяма част от деня в търсене на отговори в книги и интернет. Щяха да разглеждат схемите, картите и графиките, които бяха съставили, в търсене на нови гледни точки. И да бърборят до припадък. Кал щеше да тръгне към „Боул-а-Рама“, а Фокс — към кантората си. А самият той, помисли си Гейдж, бе комарджия без предложения за игра.

Това означаваше, че е свободен за деня.

Можеше да се върне в дома на Кал, да се обади на този-онзи, да напише няколко имейла. Имаше своя област за проучване. От години изучаваше демонология и фолклор от различни краища на света. Когато съчетаваха неговите открития с изровеното от Сибил, Куин и Лейла, нещата пасваха доста добре.

Богове и демони воювали едни с други дълго преди появата на човека. Броят им намалявал и когато човекът излязъл на сцената, бързо ги надминал по численост. Настъпила „Човешката ера“, както я наричал Джайлс Дент, според дневниците, написани от любимата му, Ан Хокинс. И по време на тази ера останали само един демон и един закрилник... не че Гейдж бе напълно убеден в това. Но само един представляваше интерес за него. Смъртоносно ранен, закрилникът предал силата и мисията си на малко момче от човешкия род и тя била съхранена през вековете, до появата на Джайлс Дент.

Гейдж размишляваше върху това, докато шофираше. Бе приел Дент и факта, че той и приятелите му са негови потомци чрез Ан Хокинс. Вярваше, както и другите, че Дент е намерил начин, изопачавайки правилата и извършвайки човешко жертвоприношение, да окове и демона, и себе си. Докато триста години по-късно три момчета го бяха освободили.

Бе готов да приеме дори, че е било писано да го сторят. Колкото и да не му харесваше, можеше да го преглътне. Съдбата им бе да се изправят срещу демона, да се преборят с него и да го унищожат или да умрат. Духът на Ан Хокинс се бе явил няколко пъти през последните месеци и загадъчните ѝ послания предупреждаваха, че тази година битката през Седемте ще е съдбовна.

Всичко или нищо. Живот или смърт.

В повечето от виденията му неизменно присъстваше смъртта във всякакви ужасяващи форми и Гейдж не би заложил, че шестимата ще танцуват танца на победата.

Несъзнателно беше поел към гробището, навярно защото мислеше за смъртта. Когато слезе от колата, пхна ръце в джобовете си. Глупаво бе да идва тук. Нямаше смисъл. Но тръгна по тревата, покрай плочите и паметниците.

Трябваше да донесе цветя, помисли си той, но поклати глава. И от тях нямаше смисъл. За какво им бяха цветя на покойниците?

Майка му и детето, на което се бе опитала да даде живот, отдавна лежаха мъртви.

Месец май бе раззеленил тревите и дърветата и лекият вятър ги раздвижваше. Наоколо се простираше хълмиста местност, с възвишения и долини, сред които мрачно стърчаха сиви плочи с надписи и изящни бели паметници, поставени от любещи близки, които хвърляха сянка от слънцето. За майка му и мъртвородената му сестра имаше бяла плоча. Макар да бяха минали много години от последното му посещение тук, знаеше как да ги намери.

Формата на малкия паметник бе проста, заоблена, с издълбани само имена и дати.

„Катрин Мери Търнър
1954–1982
Роуз Елизабет Търнър
1982“

Почти не я помнеше. С времето образите, звуците, допирът ѝ бяха избледнели и потънали в мъгла. Имаше само смътен спомен как бе слагал ръка на издутия ѝ корем, за да усети ритането на бебето. Пазеше снимка и знаеше, че прилича на майка си по цвета на косата и формата на очите и устните. Не бе видял бебето и никой не му бе казал на кого е приличало. Но помнеше слънчевите дни, в които весело си играеше с камиончета на нахлуващата през прозореца светлина, и дори как побягваше към вратата, когато баща му се прибираще от работа, и как се заливаше от смях, когато силните му ръце го сграбчваха и вдигаха високо.

Имаше време, кратко време, когато ръцете на баща му ласкаво го повдигаха, а не го поваляха. Слънчеви дни, помисли си той. После бе загубил майка си, а заедно с нея и бебето, и се бе възцарил мрак и студ.

Дали някога му се бе карала, дали го бе наказвала или нервничала? Сигурно, разбира се. Но не помнеше такава случка или предпочиташе да не си спомня. Може би я идеализираше, но не виждаше нищо лошо в това. Когато едно момче бе имало майка за толкова кратко време, имаше право да я смята за съвършена и като възрастен мъж.

— Не ти донесох цветя — промълви той. — Трябваше.

— Все пак дойде.

Гейдж се завъртя и се втренчи в очи със същия цвят и форма като неговите. Докато я гледаше със свито сърце, тя му се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

„Толкова е млада“, бе първата му мисъл. По-млада от самия него, осъзна той, докато двамата стояха и се взираха един в друг над гроба ѝ. В спокойната ѝ, кротка красота имаше някаква скромност, която би съхранила част от нея до дълбока старост. Но не бе доживяла дори до тридесет години.

Дори сега, като зрял мъж, почувства пронизваща болка от загубата.

— Защо си тук? — попита той и усмивката ѝ отново разцъфтя.

— Не искаш ли?

— Никога преди не си идвала.

— Може би не си се вглеждал. — Тя тръсна тъмните си коси назад и въздъхна дълбоко. — Денят е прекрасен, с толкова много майско слънце. А ти си тук и изглеждаш сломен, ядосан... И толкова тъжен. Нима не вярваш, че има по-добро място, Гейдж? Че смъртта е начало на нещо ново?

— За мен беше край на предишния ни живот. — Самата истина е, помисли си Гейдж. — Когато ти умря, свършиха добрите дни.

— Горкото момче. Мразиш ли ме за това, че те изоставих?

— Не си ме изоставила. Ти умря.

— Почти същото е. — В очите ѝ се изписа тъга или може би съжаление. — Не бях до теб — по-лошо, отколкото да те оставя сам. Оставих те с него. Позволих му да посее в мен семето на смъртта. И ти остана сам и безпомощен пред баща, който те бие и ругае.

— Защо се омъжи за него?

— Жените са слаби, както навярно вече си разбрал. Ако не бях слаба, щях да го напусна, да те взема със себе си и да замина далеч от него и това място. — Тя леко се обърна назад към Холоу. Гейдж долови в очите ѝ нещо друго, проблеснало само за миг, нещо по-светло от съжаление. — Трябваше да защитя и двамата ни. Щяхме да си живеем добре, далеч оттук. Но мога да те защитя сега.

Той проследи движенията ѝ, спускането на косите ѝ, шумоленето на тревите в краката ѝ.

— Как мъртвите могат да защитят живите?

— Виждаме повече. Знаем повече. — Тя отново застана с лице към него и протегна ръце напред. — Попита защо съм тук. Ето за това. За да те защитя, след като не го сторих приживе. Да те спася. Да ти кажа да заминеш. Да напуснеш този град. Тук няма нищо, освен смърт и нещастия, болка и загуба. Заминеш ли, ще живееш. Останеш ли тук, ще умреш, ще изгниеш в земята като мен.

— Слушай, отначало се справяше добре. — В него се надигна хладен и свиреп гняв, но тонът му остана спокоен и почти нехаен. — Щях да се хвана, ако беше продължил още малко с тази игра на мама и синче. Но прибърза.

— Искam само да си в безопасност.

— Искаш смъртта ми. Ако не да умра, поне да се махна оттук. Няма да ходя никъде, а ти не си майка ми. Свали дегизировката, негоднико!

— Мама ще те напляска за това.

С широк замах, демонът разсече въздуха. Силата накара Гейдж да се олюлее. Преди той да възвърне равновесието си, създанието се преобрази.

Очите му станаха червени, от тях потекоха кървави сълзи, а зловещият му смях кълтеше.

— Лошо момче! Ще накажа и теб, и лошите ти приятелчета. Ще одера кожата ви, ще изпия кръвта ви, ще оглозгам костите ви.

— Да, да.

Показвайки безразличие, Гейдж пхна палци в предните си джобове.

Лицето на майка му се превърна в нещо грозно и нечовешко. Тялото се разкриви и прегърби, на ръцете и краката се появиха извити нокти, после — копита. Накрая всичко се разми и изгуби сред гърчеща се черна маса, която изпълни въздуха с мирис на смърт.

Зловонието лъхна Гейдж, но той не помръдна от мястото си. Нямаше оръжие и след бърза преценка на положението реши да играе на късмет. Сви ръката си в юмрук и го стовари сред безформения черен облак.

Издърпа ръката си и отново удари. Дъхът му секна от болката, но стисна зъби и нанесе трети удар. Създанието изпищя. Ярост, помисли си Гейдж. Неистова ярост го издигна над гроба на майка му и го повали на земята.

Демонът застана облегнат на паметната плоча, в образа на момче, който често приемаше.

— Ще молиш за смърт — заговори то. — Дълго след като разкъсам другите на парчета, ще ме умоляваш. Ще пирувам с теб години наред.

Гейдж изтри кръвта от устните си и се усмихна, въпреки че усещаше гадене и световъртеж.

— Искаш ли да се обзаложим?

Съществува с лице на дете заби нокти в гърдите си и ги раздра. После с изблик на гръмогласен смях изчезна.

— Полудял е, мамка му. Кучият син е луд.

Гейдж се надигна, пое си дъх и погледна ръката си. Бе зачервена и покрита с мазоли, от които течеше слуз, както и от няколко прободни рани, навярно от зъби. Докато зарастаха, болката бе нетърпима. Придържайки пострадалата ръка пред гърдите си, той се изправи, но залитна, когато земята сякаш се разлюля под краката му. Трябваше отново да поседне, облегнат с гръб на надгробната плоча на майка си и сестра си, докато гаденето отмине и престане да му се вие свят. Под приятното майско слънце, в компанията само на мъртвите, започна да вдишва и издишва, за да понесе болката, и съсредоточи ума си върху заздравяването. Най-сетне паренето намаля и той възвърна силата си.

Стана, хвърли последен поглед към гроба и се отдалечи.

Отби се в цветарския магазин и купи пъстър пролетен букет, който накара продавачката Ейми да се запита коя ли е щастливката. Остави я да се чуди. Трудно можеше да обясни, а и не бе работа на Ейми, по дяволите, че в ума му се въртят мисли за майки и цветя.

Това бе едно от многото неща в малкия град, които го дразнеха. Всеки искаше да знае всичко за всеки друг или се преструваше на всезнайко. Когато не знаеха достатъчно, просто съчиняваха неща, за които се кълняха, че са истина.

В Холоу мнозина шушукаха и злословеха по негов адрес. „Бедното дете“, „този разбойник“, „хулиган“, „напаст“... Може би някога се бе засягал от тези приказки и навярно болката се бе

запечатала дълбоко в него. Но имаше нещо, което можеше да се нарече мехлем. Имаше Кал и Фокс. Имаше семейство.

Майка му отдавна беше напуснала този свят. Днес това го бе връхлетяло с цялата си сила и го бе накарало да се реши на отдавна отлаган жест.

Разбира се, можеше тя да не е вкъщи. Всъщност Франи Хокинс почти не работеше извън дома си. Нейната работа бе домът ѝ и множеството комитети, на които бе председател или член. Ако в Холоу се появеше някакво сдружение или организация, най-вероятно майката на Кал имаше пръст.

Спря зад чистата ѝ, добре поддържана кола, която познаваше, на алеята пред кокетната къща, в която семейство Хокинс живееше, откакто той се помнеше. И видя кокетната ѝ стопанка, коленичила върху розова постелка, да засажда нещо, може би петунии, в края на впечатляващата градина.

Лъскавите ѝ руси коси се подаваха под широкопола сламена шапка, а ръцете ѝ бяха скрити в груби кафяви ръкавици. Гейдж предположи, че нарича тъмносиния панталон и розовата тениска „работни дрехи“. Дочула колата, жената извърна глава и щом го зърна, на миловидното ѝ лице засия усмивка.

Винаги бе смятал това за малко чудо. Искреността, с която му се усмихваше всеки път. Изправяйки се, тя свали ръкавиците си.

— Каква хубава изненада. О, виж тези цветя! Прекрасни са, почти колкото теб.

— Сякаш нося пясък на плажа.

Франи докосна бузата му и взе букета.

— Никое цвете в дома ми не е излишно. Да влезем да ги натопя.

— Прекъснах те.

— Градинарската работа няма край. Все си намирам по нещо.

Гейдж знаеше, че същото се отнася и за къщата ѝ. Тя тапицираше, шиеше, боядисваше и изработваше малки украшения. Но обстановката винаги бе топла и уютна, без никаква претенциозност и скованост.

Преведе го през кухнята до пералното помещение, където, вярна на себе си, Франи Хокинс имаше специална мивка за аранжиране на цветя.

— Ще ги сложа във ваза и ще донеса нещо студено за пиене.

— Не искам да ти досаждам.

— Гейдж... — Франи нехайно махна с ръка в отговор на възраженията му, извади ваза и наля вода. — Седни на верандата. Денят е твърде хубав, за да стоим вътре. Ще донеса чай с лед.

Гейдж изпълни заръката, главно защото се нуждаеше от време да реши какво точно е дошъл да ѝ каже и как да го каже. Беше се потрудила доста и в задния двор, и със саксиите си. Всички цветове, форми и съчетания изглеждаха съвършени и същевременно — напълно естествени. Беше я виждал и знаеше, че всяка година скицира лехите си и разположението на саксиите.

За разлика от майката на Фокс, Франи Хокинс не допускаше чужди ръце да плевят. Не желаше някой да изтръгне петуниите или нещо друго вместо плевелите. Но Гейдж бе пренесъл доста тор и камъни за нея през годините, което донякъде правеше тази градина, достойна за корица на списание, и негова, макар и в много ограничен смисъл.

Жената излезе. Носеше студен чай с дъх на мента в тумбеста зелена кана, високи чаши в комплект с нея и чинийка със сладки. Седнаха до масата под сенника, на верандата с изглед към старателно окосена морава и безброй цветя.

— Често си спомням за тази градина — сподели той. — Фермата на Фокс беше като свят на приключенията, а това...

Франи се засмя.

— Манията на мамчето на Кал?

— Не. Нещо средно между приказна страна и светилище.

Насмешката ѝ премина в тих израз на умиление.

— Какви прекрасни думи!

Вече знаеше какво иска да ѝ каже, осъзна Гейдж.

— Винаги сте ме приемали. Днес се сетих за това. Ти и майката на Фокс винаги ме пускахте в домовете си. Нито веднъж не ме отпратихте.

— Защо да го правя, за бога?

Той се вгледа в красивите ѝ сини очи.

— Баща ми беше пияница, а аз носех само неприятности.

— Гейдж!

— Ако Кал или Фокс се забъркваха в нещо, сигурно аз го бях започнал.

— Мисля, че и те измисляха доста пакости и те забъркваха в тях.

— Ти и Джим винаги сте се грижили да имам покрив над главата. Ясно ми давахте да разбера, че съм добре дошъл под вашия, когато се нуждая. Държахте баща ми на работа в центъра, дори когато заслужаваше да го изгоните, и го правехте заради мен. Но никога не го правехте като подаяние. Вие и родителите на Фокс ми осигурявахте дрехи, обувки и работа, за да имам пари за харчене. И никога не сте ме карали да чувствам, че е от съжаление към бедното хлапе на Търнър.

— Никога не съм, а със сигурност и Джоан Бари не те е приемала като „бедното хлапе на Търнър“. Ти беше синът на приятелката ми. С майка ти бяхме приятелки, Гейдж.

— Зная. Но можеше да накараш Кал да стои далеч от мен. Много хора биха постъпили така. Аз дадох идеята за похода през гората в онази нощ.

Тя го погледна майчински.

— И те двамата нямаха нищо общо?

— Разбира се, но идеята беше моя, както може би сте се досетили преди двадесет години. И все пак оставихте вратите на дома си отворени за мен.

— Нямах вина за случилото се. Не зная много за онова, което правите сега шестимата, какво сте открили и какво възнамерявате да правите. Кал не споделя всичко с мен. И не го притискам. Но зная достатъчно, за да съм сигурна, че нямаш вина за нищо, станало край Свещения камък преди дваисет години. Зная, че без вас тримата и всичко, което сте сторили досега, всичко, което сте рискували, нямаше да седя на верандата си в този прекрасен майски ден. Нямаше да има Хокинс Холоу без вас, Гейдж. Без теб, Кал и Фокс градът би загинал. — Тя сложи ръка върху неговата и я стисна. — Толкова се гордея с вас.

С нея, може би особено с нея, Гейдж не можеше да не бъде напълно откровен.

— Аз не съм тук заради града.

— Зная. Странно защо, това ме кара да се гордея още повече. Ти си добър човек, Гейдж. Така е — разпалено продължи тя, когато видя отрицанието, изписано на лицето му. — Никога не ще ме убедиш, че не си. Синът ми има най-добрите приятели на света. Най-добрите братя. Вратата ми не просто е отворена за теб. Тази къща винаги ще остане твой дом.

Трябваше му миг да се отърси от вълнението.

— Обичам те. — Погледна я право в очите. — Това дойдох да ти кажа. Не помня майка си много добре, но помня теб и Джоан Бари. Мисълта за вас винаги ме е крепяла.

— О! Стига толкова.

Франи леко се просълзи, когато стана да го прегърне.

За да бъде честен, Гейдж мина през оранжерията в покрайнините на града. Решил, че Джоан Бари ще се зарадва повече на живо растение, отколкото на букет, намери цъфтяща орхидея, която му се стори идеална. Отскочи до фермата и когато не откри никого там, остави цветето на голямата тераса пред къщата с бележка под саксията.

Тези жестове и разговорът с Франи бяха повдигнали настроението му след посещението на гробището. Мислеше да се прибере у дома и да направи ново самостоятелно проучване, но си напомни, че за добро или лошо, е част от екип. Най-напред мина покрай кантората на Фокс, но пикапа на приятеля му го нямаше отпред. Гейдж предположи, че Фокс е в съда или на среща с клиент. Кал бе в боулинг центъра, където работеше старият, и просто нямаше начин да отиде при него.

Гейдж направи рязък завои към квартирата. Май бе писано да прекара деня в женска компания.

Колите на Сибил и Куин стояха пред къщата. Гейдж влезе както сутринта, без да почука. С мисълта за кафе, тръгна към кухнята и в този миг на площадката над стъпалата се появи Сибил.

— Два пъти за един ден — отбеляза тя. — Не ми казвай, че си решил да станеш по-общителен.

— Искам кафе. Горе в кабинета ли сте с Куин?

— Да, заловили сме се с проучванията за демони като две работливи пчелички.

— Идвам след минута.

Забеляза съблазнителното повдигане на веждите ѝ, преди да продължи. Въоръжен с чаша кафе, се върна и тръгна нагоре по стълбите. Куин седеше пред компютъра и бързите ѝ пръсти чаткаха по клавишите. Не престанаха и когато вдигна поглед и лъчезарно му се усмихна.

— Здравей. Заповядай, седни.

— Не, благодаря.

Гейдж застана срещу картата на града, закачена на стената, и огледа разноцветните кабарчета, отбелязващи местата на инциденти, свързани с паранормална активност.

Гробището не бе любимо място, забеляза той, но бе имало няколко случки. Премина на графиките и схемите, съставени от Лейла. И там забеляза, че гробището не е обичайно... свърталище, поради липса на по-подходящ термин. Може би бе твърде банално за стандартите на Голямото зло.

Зад него Сибил се взираше в екрана на своя лаптоп.

— Попаднах на източник, който твърди, че хелиотропът е бил част от Алфата, камъкът на живота. Интересно е.

— Разкрива ли как да го използваме, за да убием копелето?

Сибил заговори зад гърба на Гейдж:

— Не, но става дума за войни между мрака и светлината, Алфата и Омегата, боговете и демоните, зависи коя версия на митологията цитирам. При тези войни огромният камък се разпръснал на множество парченца, заредени с кръвта и силата на боговете. И тези парченца били дадени на пазителите.

— Хей! — Куин престана да пише и се обърна с лице към Сибил. — Това е попадение почти право в целта. Ако е така, Дент е получил камъка като пазител. И на свой ред го е предал на нашите момчета, разделен на три равни части.

— Други източници сочат, че хелиотроп е бил използван при магически ритуали, че стимулира физическата сила и изцелителните способности.

— Още веднъж — бинго! — каза Куин.

— Известно е и че помага за регулиране на женския менструален цикъл.

Гейдж се обърна при тези думи.

— Нещо против?

— Не — нехайно отвърна Сибил. — Важното за нас е, че според всички сведения хелиотропът е камък с лечебна сила.

— Вече знаехме това. С Кал и Гейдж сме написали домашното си преди години.

— Всичко е свързано с кръвта — продължи Сибил. — Още нещо, което вече знам. Кърваво жертвоприношение, кръвни връзки,

камък с кървавочервени петна. А също и с огъня. Огънят играе роля в много от инцидентите и е бил важен фактор в нощта на схватката между Дент и Туис, както и при вашия поход до Свещения камък. Определено присъстваше и когато шестимата събрахме парчетата в едно. Затова помисли върху следното: какво се получава, когато потъркаш два камъка? Искра, от която пламва огън. Според някои откриването на огъня е първата магия, овладяна от човечеството. Камъкът съчетава огън и кръв. Огънят не само гори, а и пречиства. Може би именно огън ще го погуби.

— Какво, искаш да трием камъни и да очакваме да изскочи магическата искра, която ще унищожи Туис?

— Много си весел днес.

— Ако огънят можеше да го убие, отдавна да е мъртъв. Виждал съм го да се носи над пламъците като на скейтборд.

— Негов огън, не наш — изтъкна Сибил. — Не огънят, създаден от камъка Алфа, от частицата, която сте получили чрез Дент от боговете. Онази нощ при спояването на трите парчета лумна адски пожар.

— Как предлагаш да запалим магически огън с един-единствен камък?

— Работя по въпроса. А ти? — сопна се Сибил. — Имаш ли по-добра идея?

Не за това бе дошъл, напомни си Гейдж. Не да води спор за магически камъни и разпалване на божествен огън. Дори не знаеше защо се заяжда с нея. Сибил бе успяла, от началото до края, да приложи плана за съединяване на трите части.

— Днес имах посещение от нашия стар познайник.

— Защо не каза? — С хъс на професионалист, Куин посегна към диктофона си. — Къде, кога, как?

— На гробището, малко след като тръгнах оттук сутринта.

— В колко часа излезе? — Куин погледна Сибил. — Около десет, добре. Значи, между десет и десет и тридесет? — попита тя Гейдж.

— Горедолу толкова. Не погледнах часовника си.

— Какъв образ прие?

— На майка ми.

Следващите думи Куин изрече с тон на приятелско съчувствие:

— О, Гейдж, толкова съжалявам!

— Правил ли е нещо подобно преди? — попита Сибил. — Да се яви в образа на някого, когото познавате?

— Нов номер е. Затова успя да ме заблуди за минута. Както и да е, изглеждаше като нея, доколкото си я спомням. Всъщност не я помня много добре. Изглеждаше като на снимките, които съм виждал.

Снимката, помисли си Гейдж, която баща му държеше на масата до леглото си.

— Беше млада — продължи той. — По-млада от мен, облечена с лятна рокля.

Седна и отпивайки от изстиналото си кафе, им предаде случката и разговора почти дума по дума.

— Ударил си го с юмрук? — попита Куин.

— Стори ми се добра идея в онзи момент.

Сибил стана, приближи се и протегна ръка към неговата. Огледа дланта, пръстите, кокалчетата.

— Заздравели са. Запитах се дали ще се възстановиш напълно, ако пряко те е наранил.

— Не съм казал, че ме е наранил.

— Със сигурност си пострадал. Ударил си звяра буквално в корема. Какви бяха раните?

— Изгаряния, ухапване. Шибанякът ме ухапа. Бие се като момиче.

Сибил наклони глава встрани, забелязвайки хитрата му усмивка.

— Аз съм момиче и не хапя... когато се бия. За колко време зараснаха?

— Доста. Може би цял час.

— Значително по-дълго, отколкото ако огънят идваше от естествен източник. Някакви странични ефекти?

Гейдж понечи да свие рамене, но си напомни, че всяка подробност е от значение.

— Леко гадене, лек световъртеж. Но болката беше убийствена, можеш да отбележиш това.

Сибил отново наклони глава и го изглежда подозрително.

— Какво прави после? Минали са два часа.

— Трябваше да свърша някои неща. За всяка минута ли ще си даваме отчет?

— Просто любопитство. Ще опишем случката и ще я добавим като нов инцидент. Ще направя чай. Искаш ли, Куин?

— Бих пийнала сок от целина, но... — Куин повдигна бутилката си с вода. — Ще се задоволя с това.

Когато Сибил излезе, Гейдж забарабани с пръсти по бедрото си, после стана.

— Ще си наляя още кафе.

— Върви.

Куин замислено го проследи с поглед. Камъните не бяха единствените неща, при чието триене изскачаха искри.

Сибил сложи чайника и отмери чай. Когато Гейдж влезе, тя взе ябълка от купата, старателно я нарязва на четвъртини и му подаде една. После извади чиния, раздели нова ябълка и добави няколко чепки грозде.

— Когато Куин говори за сок от целина, значи има нужда от подкрепление. Ако искаш нещо по-засищащо, има продукти за сандвич и студена салата с макарони.

— Добре съм. — Гейдж остана загледан в Сибил, която слагаше в чинията няколко бисквити и парченца сирене. — Няма защо да се сърдиш.

Тя повдигна вежди срещу него.

— Кой се сърди?

— Знаеш кой.

Сибил взе парченце ябълка, облегна се с гръб на плота и отхапа съвсем малко.

— Не си ме разбрал правилно. Слязох долу, защото ми се пие чай, а не защото съм сърдита. Ако ти кажа честно какво изпитвам, няма да ти хареса.

— Какво?

— Съчувствие, че демонът е използвал личната ти болка срещу теб.

— Нямам лична болка.

— О, престани. — Сибил отхапа пак от ябълката, този път гневно. — Ето това ме дразни. Бил си на гробището. Искрено се съмнявам, че си отишъл там на разходка сред природата, и не мога да не направя извода, че си посетил гроба на майка си. И Туис се е опитал да помрачи спомените ти за нея. Не ми казвай, че не изпитваш болка от

загубата на майка си. Аз загубих баща си преди години. Сам избра да ме напусне, да пръсне мозъка си, и все пак скърбя за него. Не искаше да говориш за това, така че те оставих на мира, а ти слизаш след мен и казваш, че съм сърдита.

— Очевидно съм се излъгал — сухо каза той. — Не си никак раздразнителна.

— Не бях — промърмори тя, въздъхна и отново загриза ябълката, докато водата кипна. — Каза, че изглеждала много млада. Колко млада?

— На двадесет и няколко, предполагам. Повечето ми физически впечатления от нея са от снимки. Аз... Мамка му! — Гейдж извади портфейла си и издърпа малка снимка изпод шофьорската си книжка. — Изглеждаше точно така, дори проклетата рокля.

Сибил изключи котлона, приближи се и застана плътно до него, за да погледне снимката в ръката му. Косите на жената бяха тъмни и разпуснати, тялото — стройно в жълтата лятна рокля, прецени тя. Жената държеше в скута си момченце на около година, година и половина и двамата се усмихваха срещу фотоапарата.

— Била е прекрасна. Цениш я.

— Той изкопчи този образ от съзнанието ми. Права си. Не съм я поглеждал от... не знам, може би няколко години. Но това е най-ясният ми спомен за нея, защото...

— Защото е този, който носиш със себе си. — Сибил докосна ръката му. — Сърди се, ако искаш, но наистина съжалявам.

— Знаех, че не е тя. Трябваше ми само минута да го проумея.

Минута на безкрайна радост и безкрайна болка, помисли си Сибил, обръщайки се да налее чая в порцеланов чайник.

— Дано си улучил някой важен орган, когато си го ударил, ако демонът изобщо има органи.

— Това ми харесва в теб, леката жилка на агресивност.

Гейдж прибра снимката на майка си обратно в портфейла.

— В много случаи съм склонна към физическа саморазправа... Интересно е, че под тази дегизировка първият му опит е бил да те убеди да си тръгнеш. Не те е нападнал, дори не те е предизвикал, както друг път, а е използвал образ, с който би спечелил доверието ти, за да ти каже да заминеш и да се спасиш. Мисля, че сме го разтревожили.

— Да, изглеждаше много притеснен, когато ме повали по задник.

— Но си станал, нали? — Сибил сложи чинията и чаша чай върху поднос. — Кал ще дойде след час, а Фокс и Лейла — малко по-късно. Ако нямаш по-добро предложение, ще останеш ли за вечеря?

— Ти ли ще готвиш?

— Изглежда, на мен се пада този жребий в странния живот, който водим в момента.

— Приемам предложението.

— Добре. Занеси това горе и след минута ще те впрегна на работа.

— Не ме бива в съставянето на схеми.

Тя му хвърли самодоволен поглед през рамо, тръгвайки пред него.

— Днес ще се пробваш, ако искаш да ядеш.

По-късно Гейдж седеше на стъпалата пред къщата и с наслада отпиваше от първата си бира за вечерта с Кал и Фокс. Фокс бе сменил адвокатския си костюм с дънки и тениска. Както обикновено, личеше, че се чувства добре в собствената си кожа.

Колко ли пъти бяха прекарвали вечерите така? Безброй. И често, когато седеше и пийваше бира в друга част на света, Гейдж мислеше за тях.

И имаше моменти, когато се връщаше, защото му липсваха, като част от самия него. Можеха да седят така, в топлата пролетна привечер, без грижите на света, или поне на тази част от него, да тежат върху плещите им.

Но бремето бе тук и оставаха по-малко от два месеца преди битката на живот и смърт.

— Тримата можем да отидем отново до гробището — предложи Фокс. — Да видим дали е готов за още един рунд.

— Не мисля. Днес се позабавлява достатъчно.

— Следващия път, когато скиташ из околността, не тръгвай невъоръжен. Нямам предвид онзи проклет пищов — добави Кал. — Можеш законно да си купиш сгъваем нож. Безсмислено е да рискуваш да отхапе част от ръката ти.

Гейдж вяло сви ръката си.

— Почувствах се доволен след няколкото юмручни удара, които му нанесох, но си прав. Не носех дори джобно ножче, по дяволите. Няма да направя отново тази грешка.

— Дали може да се явява само в образ на покойник... Съжалявам — добави Фокс и сложи ръка на рамото му.

— Няма нищо. Куин вече повдигна този въпрос. Ако може да приема образа и на жив човек, ще стане наистина страшно. Превъплъщаването в покойник е достатъчен повод за тревога. Сибил не вярва в това. Тя има сложна интелектуална теория, която престанах да слушам, докато двете с Куин спореха, но съм склонен да взема страната на Сибил. Теорията ѝ е обоснована. Образът, формата, която прие създанието, беше като обвивка, която според Сибил е... взета назаем, както може да се обобщи лекцията ѝ за превъплъщенията в различни образи. То не може да вземе назаем обвивката на живите, защото все още са облечени в нея, така да се каже.

— Както и да е — каза Фокс след миг. — Знаем, че Туис е изпробвал нова тактика. Ако иска отново да приложи този номер в играта, ще сме подготвени.

Може би, помисли си Гейдж, но с всеки ден рискът ставаше все по-голям.

ТРЕТА ГЛАВА

Със свободен памучен панталон и потник, които ползваше само за спане, Сибил тръгна към жизнеутвърждаващия аромат на кафе, носещ се от кухнята. Чудесно бе, че някой се бе събудил преди нея и бе включил кафеарката. Това досадно задължение често се падаше на нея, защото ставаше преди другите.

Разбира се, никоя от съквартирантките ѝ не спеше сама, така че получаваха и кафе, и секс. Не ѝ се струваше никак честно, но такъв бе късметът ѝ. От друга страна, така не се налагаше да води разговори, преди да е поела дозата си кофеин, и имаше време да прегледа сутрешния вестник на спокойствие, преди веселите кутрета да изпълзят от леглата си.

На половината път от кухнята към стълбите се спря, доловила приятен мирис във въздуха — не само на кафе, носеше се и аромат на бекон, заради който си струваше да отбележи датата с червено. Някой друг, освен нея готвеше.

От прага видя Лейла до печката и я чу да си тананика, докато разбърква и обръща нещо в тигана. Тъмните ѝ коси бяха прихванати на малка опашка. Изглеждаше толкова щастлива, че Сибил изпита странно умиление, чувствайки се като по-голямата сестра.

Макар и да не бе пътувала колкото нея, съквартирантката ѝ бе живяла в Ню Йорк няколко години и дори в дънки с отрязани крачоли и тениска създаваше впечатление за градска изтънченост. С Куин се бе сближила веднага след запознанството им в колежа, а сега изживяваше същото и с Лейла.

Никога не бе чувствала толкова близка родната си сестра. С Риса никога не се бяха разбирали напълно, а и тя се обаждаше само когато иска нещо или се е забъркала в поредната каша.

Сибил реши, че е късметлийка. Имаше Куин, с която бяха като части от едно цяло, и сега с Лейла то бе завършено.

Лейла остави бекона да се изцеди, обърна се за яйца и подскочи, щом видя Сибил.

— Господи! — Смеейки се, сложи ръка на сърцето си. — Изплаши ме.

— Извинявай. Рано си станала.

— И с хъс за бекон и яйца. — Лейла изпревари Сибил и наля кафе. — Изпържих предостатъчно бекон. Предположих, че ще слезеш, преди да съм свършила, а Фокс никога не би отказал закуска.

— Хм — каза Сибил и сипа мляко в кафето.

— Както и да е, дано си гладна, защото сякаш съм изпържила половин прасе. А яйцата са пресни, от фермата на семейство О'Дел. Взех вестника. — Лейла посочи към масата. — Защо не поседнеш с кафето си, докато приключа?

Сибил отпи първата ободряваща глътка.

— Не мога да не попитам какво си намислила, Дарнел?

— Толкова ли съм прозрачна? — Лейла направи гримаса и чукна първото яйце в купа. — Имам нужда от малка услуга, а не бих могла да подкупя Куин със закуска, дори и да беше тук, а не у Кал. Тази сутрин почивам и получих каталог с мостри на бои. Надявах се да придумам двете ви да дойдете с мен до магазина и да ми помогнете в избора на цветови съчетания.

Сибил отметна косите си назад и отпи пак кафе.

— Още един въпрос. Как ти хрумна, че някоя от нас двете ще ти позволи да се измъкнеш и вземеш решение за цветовете в бутика си, без да ти досаждаме с мнението си?

— Как наистина...

— Никой не може да избяга от моето мнение, но все пак ще хапна бекон и яйца.

— Добре, добре. Просто ми се струва лудост да мисля за бои и цветосъчетания, когато имаме грижи, свързани със съдбовни неща.

— Цветовите съчетания също са нещо съдбовно.

Лейла се засмя и поклати глава.

— Имаме си работа с демон, който желае смъртта ни и след шест седмици ще застане срещу нас с цялата си мощ, а аз съм тръгнала да гоня дивото, като започвам собствен бизнес в града, избран за бойно поле. Междувременно Фокс трябва да интервюира и обучи — за което сигурно ще трябва да му помогна — моя заместничка като офис мениджър, докато намерим начин да оцелеем и унищожим вековното зло. И се каня да му предложа да се ожени за мен.

— Не можем да престанем да живеем, защото... О-хо! — Сибил повдигна ръка и изчака, докато умът ѝ се проясни от сутрешната замаяност. — В курса по журналистика наричахме това „поемане на инициатива“. Важна стъпка.

— Налудничаво ли е?

— Все някой трябва да поеме инициативата. — Сибил протегна ръка и взе парче бекон. — Да, разбира се, бракът е лудост... затова е нещо човешко.

— Нямам предвид брака, а предложението. Толкова е необичайно за мен.

— Да, не мога да си те представя да пълзиш пред мъж и да го умоляваш да те вземе за жена.

— Винаги съм си мислила, че когато всичко е наред, когато настъпи подходящ момент, ще очаквам любимият ми да се реши на тази стъпка, да купи пръстен и да ми предложи. — Лейла въздъхна и отново се залови да разбива яйцата в купата. — Това е типично за мен... или беше. Но вече не ме е грижа дали всичко е наред, пък и как може човек да знае, особено ние, дали моментът е подходящ? И не искам да чакам.

— Върви и го грабни, сестричке.

— Ти би ли... искам да кажа, при тези обстоятелства?

— Да, бъди сигурна.

— Чувствам... Ето го, идва — прошепна Лейла. — Не казвай нищо.

— О, възнамерявах да се раздрънкам и да хвърля шепа конфети.

— Добро утро. — Фокс погледна Сибил със сънена усмивка, а онази, с която се обърна към Лейла, бе ослепителна. — Ти готвиш?!

— Шефът ми даде половин ден почивка, така че имам свободно време.

— Твоят шеф трябва да ти дава всичко, което поискаш. — Фокс посегна към хладилника за обичайната си кока-кола и отпи, подозрително поглеждайки ту Лейла, ту Сибил. — Какво има? Какво става тук?

— Нищо. — Предвид способността му да долавя чужди мисли и чувства, Лейла размаха пръст срещу него. — Не се опитвай да надничаш. Просто разговаряхме за бутика, за мостри на бои и други подобни неща. Колко яйца искаш?

— Две. Три.

Лейла самодоволно се усмихна на Сибил, когато Фокс се наведе, за да потърка нос в шията ѝ и да грабне парче бекон.

Сградата, в която щеше да се помещава бутикът на Лейла, бе просторна, светла и на добро място. Важни плюсове според Сибил. Лейла имаше години опит в търговията с модни облекла, както и отличен усет за стил — други големи предимства. Като се добавеше и споделяната с Фокс дарба да чете мисли и да отгатва какво точно търси клиентката, предимствата ставаха много.

Сибил закри из помещението. Харесваше ѝ старият дъбов паркет, топлият му цвят и широките дървени парапети.

— Уют или шик? — попита тя.

— Уют, с известна доза шик. — Лейла стоеше до предния прозорец с Куин и държеше една от мострите срещу естествената светлина. — Искam да запазя пространството и да добавя някои щрихи. Женствено, предразполагащо, но без сладникавост. Достъпно, но не напълно предсказуемо.

— Нищо в розово, виолетово или мораво.

— Не — решително отсече Лейла.

— Два удобни стола за сядане — предложи Куин, — за пробване на обувки или чакане на приятелка, която е в пробната, но никакви флорални или лъскави тъкани.

— Представи си го като галерия, а стоката — като картини.

— Именно. — Лейла засия срещу Сибил. — Затова предпочитам неутрални тонове за стените. Топли неутрални цветове, заради дървото. И, мисля, вместо щанд — тя сложи ръка пред талията си — да намеря хубаво старинно бюро или маса за касата. А тук... — Тя подаде мострите на Куин и пристъпи по голия под. — Тук ще има раздвижени стъклени етажерки за излагане на обувки и малки чанти. А ето тук...

Сибил я следваше, докато приятелката ѝ преминаваше от сектор в сектор и излагаше плановете си за разположението. Имаше ясно оформени идеи — открити релси, рафтове, красиви витрини за аксесоари.

— Ще помоля бащата на Фокс да направи две вградени пробни в дъното.

— Три — каза Сибил. — По-практично, по-интересно за окото, и магическо число.

— Три тогава, с хубаво, ласкаво осветление и от онези безмилостни тройни огледала.

— Мразя ги — промърмори Куин.

— Както всички, но са необходимо зло. И малка кухня тук, отзад. — Лейла ги подкани с жест и тръгна пред тях. — Запазили са я при различните превъплъщения на магазина. Мисля, че мога да слагам малки закачливи аранжировки всеки месец. Например свещи и вино на масата, цветя, някоя всекидневна или вечерна рокля, праметната върху стол. Или кутия със зърнена закуска на плота, чинии в мивката и куфарче или грубовата чанта на масата, чифт обувки с дебели подметки под нея... Нали се досещате защо?

— Забавно. Хитро. Да, досещам се. Дай да погледна мострите.

Сибил ги грабна от Куин и тръгна обратно към предния прозорец.

— Имам и още — каза им Лейла, — но сведох избора си до тези.

— И вече имаш любимо съчетание — довърши Куин.

— Да, но искам да чуя мнения. Сериозни мнения, защото... колкото се вълнувам, толкова и съм изплашена, и не искам да проваля всичко, като...

— Ето тази. Шампанско. Бледозлатисто, съвсем леко загатнат цвят. Нежно, неутрално, но весело. Всички цветове ще се открояват на този фон.

Куин присви устни и се вгледа над рамото на Сибил в мострата.

— Права е. Женствено, изтънчено, топло.

— Това беше и моят избор.

— Което доказва, че и трите имаме отличен вкус — заключи Сибил. — Тази седмица ли ще кандидатстваш за бизнес кредит?

— Да. — Лейла въздъхна и залюля филираните краища на косите си. — Фокс казва, че работата е в кърпа вързана. Имам препоръки от него, от Джим Хокинс, от бившата ми шефка в бутика в Ню Йорк. Финансите ми са... скромни, но в ред. И градът се нуждае от нов бизнес. За да има местни приходи, вместо парите да отиват в мола...

— Добра инвестиция. На идеално място си, на главната улица и само на няколко крачки от площада. Отраснала си с този бизнес, защото родителите ти са имали магазин за дамски тоалети. Имаш опит

и набито око за стил. Много добра инвестиция. Бих искала да участвам в нея.

Лейла примигна срещу Сибил.

— Моля?

— Финансите ми са добри... не достатъчно, за да получа кредит, но мога да инвестирам в обещаващо начинание. Какви разходи предвиждаш за начало?

— Около...

Сибил замислено кимна при назованата цифра.

— Мога да си позволя една трета. Куин?

— Да, и аз мога да вложа една трета.

— Шегувате ли се? — бе единственото, което Лейла успя да каже. — Вие се шегувате.

— За теб остава последната третина от скромните ти финанси или от банковия кредит. Аз бих отделила от кредита, не само за да имам време да стъпя на крака, както и за данъчни облекчения. — Сибил отметна косите си назад. — Или не искаш инвеститори?

— Искам, щом ще сте вие. Господи, това е... Почакайте. Трябва да помислите малко. Сериозно. Помислете. Не искам да...

— Вече сме го обмислили.

— И обсъдили — добави Куин. — Още когато реши да се захванеш с това начинание. За бога, Лейла, залагаме толкова много една на друга и на този град. Не става дума само за пари... а както би казал Гейдж, искаме да вдигнем мизата.

— Ще се постарая да потръгне. Обещавам. — Лейла изтри една сълза. — Обещавам. Зная какво означаваме една за друга, но щом ще участвате, нека всичко да е документирано и законно. Фокс ще... уреди подробностите, ще се погрижи за тази част. Мога да се справя. Вече съм убедена, че мога. — Тя обвини ръце около Куин, а после притегли и Сибил в прегръдка. — Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви!

— Няма нужда. Не забравяй и нещо друго, което би казал Гейдж — напомни ѝ Сибил.

— Какво?

— Че може да не доживеем до август. — Смеейки се, Сибил я потупа отзад и се отдръпна. — Мислила ли си вече за име на бутика?

— Шегуваш ли се? Разбира се. Имам цял списък с имена. Всъщност — три списъка в папка. Но ще ги изхвърля, защото току-що ми хрумна идеалното. — Лейла разпери ръце с дланите нагоре. — „Сестрите“.

Разделиха се и Лейла тръгна към кантората, Куин — да обядва с майката на Кал и да обсъждат планове за сватбата, а Сибил — обратно към дома. Искаше да потърси нещо за хелиотропа като оръжие и да проучи по-подробно легендите за разпръснатия на парченца по-голям източник на сила.

Обичаше тишината и уединението. Даваха ѝ възможност да размишлява, да прехвърля и размества идеи като части от пъзел, докато паснат най-добре. Чувствайки нужда от смяна на обстановката, взе лаптопа и папката с разпечатани записки за камъка и слезе в кухнята. На отворена врата и прозорци, за да влиза свеж пролетен въздух, приготви чай с лед и забърка купа салата. Обядвайки, препрочете бележките си.

„07.07.1652 г. Джайлс Дент (Пазителят) носел амулет с хелиотроп в нощта, когато Лазаръс Туис (Демонът) повел тълпа заблудени хора към Свещения камък в гората Хокинс Ууд, където Джайлс живеел в малка колиба. Преди тази нощ Дент говорел за камъка, показвал го на Ан Хокинс, неговата любима и майката на синовете му, тризнаци (родени на 07.07.1652 г.). Ан загадъчно споменава за него в дневниците си, водени, след като Дент я изпратил на друго място (там, където сега се намира фермата на семейство О’Дел), за да роди в безопасност.

Следващото документирано сведение е за появата на камъка, разделен на три равни части, в шепите на Кал Хокинс, Фокс О’Дел и Гейдж Търнър след извършения от тях ритуал за кръвно братство до Свещения камък в полунощ на десетия им рожден ден (07.07.1987 г.). Ритуалът, при който била пролята кръв, освободил демона за период от седем дни, на всеки седем години, през което

време влиянието му се разпространявало като зараза в Хокинс Холоу и подтикващо жителите на града към насилие, дори убийства.

Но при освобождаването на демона трите момчета добили необичайна способност за самоизцеление и ясновидски дарби. Оръжия.“

Сибил кимна, когато стигна до подчертаната дума.

Да, тези оръжия им бяха помогнали да оцелеят и да се бият. И техният източник бе камъкът от амулета, или бяха свързани с него.

Тя прегледа в записките си откъсите от дневниците на Ан Хокинс, в които се говореше за съединяване на третините, и разговорите ѝ с Кал и Лейла. „Едно на три части, и три в едно цяло“, замислено си преповтори Сибил и изпита лек гняв към Ан, че не се е явила на нея.

Би било вълнуващо да интервюира призрак.

Започна да нахвърля мислите си, използвайки метода поток на съзнанието, който според нея бе най-ефективен. После можеше да ги доизглади. От време на време прекъсваше, за да отбележи на листче някой факт, с който да се заеме по-късно, или област, която си заслужава да проучи по-внимателно.

Чу входната врата да се отваря, но продължи работата си. „Куин се прибира рано“, нехайно си каза тя. Дори когато вратата се затвори с трясък като изстрел, не спря. „Предсватбена треска“, предположи тя.

Но вратата зад гърба ѝ също се затръшна, резето щракна и това привлече вниманието ѝ. Над мивката прозорецът се плъзна надолу и бавното движение ѝ се стори по-заплашително от внезапното затваряне на вратата.

Можеше да го нарани, напомни си тя, стана и посегна към поставката за ножове на плота. Вече го бяха наранявали. Извади най-големия нож и се закани, че ако демонът е дошъл в къщата, няма да си тръгне без болка. Но инстинктът ѝ подсказа, че е по-добре да излезе навън, отколкото да остане затворена с него вътре. Посегна към резето.

Шокът разтърси ръката ѝ, Сибил издаде сподавен вик, залитайки назад. От чешмата внезапно бликна силна кървава струя. Тя се втурна

към телефона. Помощта бе на две крачки, ако се нуждаеше от нея. Но когато посегна към апарата, последва втори, по-разтърсващ шок.

„Тактики за сплашване“, каза си Сибил и запристъпва навътре. „Затвори жената сама в къщата. Вдигни шум“, добави тя, когато тътен разтърси пода, стените, тавана.

Видя момчето през прозореца на хола. Бе притиснало лице към стъклото и се хилеше.

Не мога да изляза, но и то не може да влезе, бе следващата ѝ мисъл. Интересно. Но докато го гледаше, съществото пропълзя нагоре по прозореца, през него и после надолу като грозна буболечка.

От стъклото потече кръв, докато напълно почервения, и заприиждаха рояк мухи — кръвопийци.

Те скриха светлината и в стаята стана тъмно като в рог. Слепота, помисли си тя, докато сърцето ѝ препускаше. Ето това искаше да я накара да чувства. Да разчовърка този стар, дълбок страх. Сред тътена и бръмченето, Сибил опря ръка на стената за ориентир. Усети топлата лепкава течност, която я обля, и разбра, че и по стените тече кръв.

„Ще изляза“, каза си тя. На светло. Щеше да преодолее шока и да се измъкне. Достигна до парапета на стълбището и почувства облекчение. Почти бе успяла.

Нещо полетя към нея в мрака и я повали на пода. Ножът издрънча, напълно безполезен. Запълзя на четири крака. Когато вратата се отвори със замах, светлината я заслепи. Сибил скочи на крака като бегач на стартовата линия.

Втурна се напред и се сблъска с Гейдж. По-късно щеше да му хрумне, че би преминала през него, ако можеше. Хвана я, готов да укротява ритация, истерична женска. Вместо това погледът ѝ срещна неговия със спокоен и хладен израз.

— Виждаш ли го? — попита тя.

— Да. Но не и съседката ти, която мете плочките в двора си и ни маха за поздрав.

Едната ѝ ръка все още стискаше неговата, когато се обърна и помахаше с другата. На предния прозорец момчето драскаше по стъклото като паяк.

— Продължавай — хладно заговори Сибил. — Пилей енергията си, както при днешното сутрешно забавление. — Тя решително пусна

Гейдж, седна на стъпалата отпред и попита: — Е, на разходка ли си тръгнал?

Той остана втрещен за миг, поклати глава и седна до нея. Момчето скочи и хукна през тревата. След него течеше кръв като река.

— Отбих се при Фокс. Докато бях там, той долови сигнал. Имало много смущения, сякаш каналът не е настроен. Лейла каза, че си сама тук, и дойдох да погледна.

— Много се радвам да те видя. — От кървавата река се надигна огън. — Не бях сигурна, че ще успея да се свържа чрез телепатичния ни сигнал.

Търсейки опора, Сибил посегна към ръката му. Създанието издаде вик на ярост, скочи и се гмурна в потока от пламтяща кръв.

— Забележително оттегляне.

— Имаш железни нерви — тихо отбеляза той.

— Професионален комарджия би трябвало да разбере, че блъфирам.

Всяка частица от тялото ѝ затрепери и Гейдж обхвана брадичката ѝ, повдигайки лицето ѝ към своето.

— Нужен е страхотен кураж, за да блъфираш така.

— То се храни от страха. Проклета да съм, ако му осигуря обяд. И двойно по-проклета, ако отново вляза сама в къщата точно в този момент.

— Да се приберем ли вътре, или да отидем някъде другаде?

Тонът му бе нехаен, почти безгрижен, без ласкави уверения, че всичко е наред. Свитият ѝ на топка стомах най-сетне се отпусна и Сибил осъзна, че последното, което е трябвало да превъзмогне, е било гордост, а не страх.

— Искам да съм в Бимини и да пийвам коктейл „Белини“ на плажа.

— Да тръгваме.

Когато Сибил се засмя, воден по-скоро от инстинкт, отколкото от разума си, Гейдж впи устни в нейните.

Знаеше, че е глупаво, но умна постъпка далеч не би му донесла такава наслада. Вкусът ѝ приличаше на външността ѝ — екзотична и загадъчна. Не се престори на изненадана и не се съпротиви, а отвърна на целувката. Когато я освободи, погледът ѝ остана вперен в неговия, докато се отдръпваше.

— Е, не беше „Белини“ в Бимини, но беше хубаво.

— Уверявам те, че може да стане и повече от хубаво.

— О, не се и съмнявам. Но... — Изправяйки се, Сибил приятелски го потупа по рамото. — Мисля, че е най-добре да влезем и да проверим дали всичко е наред. — Тя погледна свежата зелена трева, после — предния прозорец, чието стъкло сега блестеше на следобедното слънце. — Едва ли има следа, но нека надникнем.

— Добре. — Той стана и тръгна с нея. — Трябва да се обадиш в кантората на Фокс, да им кажеш, че си добре.

— Да. Бях в кухнята, когато започна всичко. — Сибил посочи към поваления стол в хола. — Сигурно това е прелетяло през стаята и ме е ударило. Копелето е хвърлило стол по мен.

Гейдж го върна на мястото му и вдигна ножа.

— Твой ли е?

— Да, жалко, че не можах да го използвам. — Тя влезе в кухнята с него и бавно въздъхна. — Задната врата е затворена и залостена, прозорецът — също. То го направи. Тази част е била реална. Важно е да разграничаваме реалното от нереалното.

След като изми ножа и го остави на мястото му, тя позвъни на Лейла.

Предполагайки, че би искала нещата да бъдат както преди, Гейдж отвори вратата и прозореца.

— Ще сготвя — заяви Сибил, когато затвори телефона.

— Добре.

— Готвенето ще ме държи спокойна и съсредоточена, ще ми трябва това-онова, така че ме откарай до пазара.

— Аз ли?

— Да, ти. Ще взема чантата си. Като заговорихме за „Белини“, ще се отбием в магазина за алкохол и ще вземем шампанско.

— Искаш шампанско — промълви Гейдж след миг.

— Кой не би искал?

— Нещо друго в списъка за пазаруване?

Тя само се усмихна.

— Няма да забравя чифт гумени ръкавици. Ще ти обясня по пътя.

Сибил с интерес разглеждаше и изучаваше предлаганата стока. Избра домати така внимателно и решително, сякаш бяха скъпо бижу. В ярко осветения супермаркет с пъстри щандове тя приличаше на приказна кралица, може би Титания. Но едва ли Титания можеше да съперничи на царствената ѝ осанка.

Бе очаквал баналното пазаруване да го изнерви, но Сибил представляваше интересна гледка. Придвижваше се бавно и погледът ѝ издаваше, че забелязва всичко. Малцина биха се разхождали така спокойно с количка за покупки, след като ги е споходил демон. Не можеше да не ѝ се възхити.

Сибил прекара цели петнадесет минути до хладилника с птичи продукти, докато най-сетне намери пиле, което да отговаря на стандарта ѝ.

— Значи ще ядем пиле? За това ли са ти нужни всички тези неща?

— Не просто пиле. — Сибил тръсна коси назад и се обърна към него с онази своя загадъчна усмивка. — Печено пиле с вино, градински чай, чесън, балсамов оцет и прочие. Ще плачеш от радост при всяка хапка.

— Не ми се вярва.

— Да видим какво ще кажат вкусовите ти рецептори. Навярно странстванията ти са те отвеждали в Ню Йорк един-два пъти през годините.

— Да.

— Хапвал ли си някога в „Пикант“?

— Шикозен френски ресторант в Тъпър Уест.

— Да, и гордостта на града. Готвачът там беше първото ми сериозно гадже. Беше по-възрастен, французин, идеалният първи любовник за жена на двайсет. — Усмивката ѝ стана хитра и малко похотлива. — Научих доста неща от него... за готвенето.

— Колко по-възрастен?

— Значително. Имаше дъщеря на моите години. Разбира се, тя ме ненавиждаше. — Сибил побутна една франзела. — Не, няма да купя хляб от тук по това време на деня. Ще се отбием във фурната. Ако не работи, ще опека нещо.

— Печеш хляб?

— Ако се наложи. И ако съм в настроение. Понякога има терапевтичен ефект и носи голяма наслада.

— Като секса.

Усмивката ѝ бе кратка и шеговита.

— Точно така. — Обърна количката встрани и се облегна на дръжката. — Е, кое беше твоето първо сериозно гадже?

Не забеляза, или не я беше грижа, че жената пред тях извърна глава назад с широко отворени очи.

— Все още не съм имал.

— Много жалко. Не си изживял тази дива страст, жестоките кавги, отчаяните копнежи. Сексът е забавен и без тези неща, но го правят по-вълнуващ. — Сибил се усмихна на жената отпред. — Нали?

Непознатата поруменя и сви рамене.

— А... да, разбира се.

Изведнъж клюкарските списания в коша преди касата събудиха у жената огромен и, според Гейдж, престорен интерес.

— Всъщност жените са по-склонни да търсят всички тези емоции. Това е генетично заложено... хормонално. — Сибил продължи с непринуден тон: — Нашият пол изпитва по-голяма сексуална наслада, когато влагаме емоции и вярваме, дори и да се заблуждаваме, в чувствата на партньора. — Върху конвейера се освободи достатъчно място и тя започна да нарежда покупките. — Аз готвя, ти плащаш.

— Това не беше споменато.

Сибил потупа пилето.

— Ако вечерята не ти хареса, ще ти възстановя сумата.

Той продължи да се взира в нея, докато разтоварваше и останалите продукти. Дълги пръсти, блед лак на ноктите и няколко бляскави пръстена.

— Мога да излъжа.

— Няма да го направиш. Обичаш да печелиш, но както е при жените с емоциите и секса, победата не носи същото удовлетворение, ако не си играл честно.

Гейдж проследи маркирането на покупките и видя крайната сума.

— Дано пилето си струва — промърмори той, изваждайки портфейла си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Права бе за пилето — никога не бе ял нещо по-вкусно. Според Гейдж тя имаше право и когато настоя по време на вечеря да не обсъждат преживяването ѝ или каквато и да е друга тема, свързана с демони.

Удивително бе за колко много други неща имаха да си говорят, въпреки че почти непрекъснато бяха заедно през последните месеци. Планове за сватба, нов бизнес, книги, филми, скандали с известни личности и клюки от малкия град подскачаха над масата като топчета за тенис.

В друго време и при други обстоятелства събирането би представлявало точно това, което изглеждаше — приятели и влюбени двойки, решили да прекарат вечерта заедно, хапвайки специално приготвено ястие.

Как се вписваше той в компанията? Отношенията му с Кал и Фокс се бяха променяли и развивали през годините, когато тримата се бяха превърнали от момчета в мъже и определено, когато той се бе откъснал от корените си в Холоу, за да странства по света. Но в основата им стоеше приятелството за цял живот. То просто бе неизменно.

Харесваше избраниците им, заради самите тях и начина, по който си пасват с приятелите му. Трябваше да са уникални жени, за да могат да се изправят срещу онова, с което всички се сблъскваха, и да устоят. Ако някой от тях оцелееше, четиримата щяха да имат добри шансове за успех в странното начинание, наречено брак.

Искрено вярваше, че ще бъдат щастливи.

И ако оцелееха, той щеше да продължи по пътя си. Той бе този, който заминаваше и се завръщаше. Такъв начин на живот водеше. Винаги имаше следваща игра и още един шанс да влезе в нея. Това беше неговата роля, помисли си Гейдж. На обърнатата карта след разбъркването и цепенето.

Оставаше Сибил, жената с енциклопедични познания, гениални кулинарни способности и стоманени нерви. Откакто се познаваха, само веднъж я бе видял да проявява слабост. Туис бе събудил най-дълбокия страх на всеки от шестимата, спомни си Гейдж, и за Сибил това бе слепотата. Бе заплакала в прегръдката му, когато всичко бе свършило. Но не бе избягала.

Не бе избягала. Щеше да издържи до края, всички щяха да издържат. Ако останеха живи, и тя щеше да поеме по своя път. В забележителното ѝ тяло нямаше и една клетка, която би се чувствала у дома си в малкия град. Умееше да се приспособява. Спокойно се беше установила в Холоу, в малката къща, но това бе... като голямата ваза, в която Франи Хокинс натопяваше цветята си, докато намери време да ги прехвърли в нещо по-подобаващо на стила ѝ.

Но къде и при какво щеше да се върне, запита се Гейдж и осъзна, че си задава повече въпроси за нея, отколкото е разумно.

Забелязала, че я гледа, Сибил повдигна вежди.

— Да не си искаш парите обратно?

— Не.

— Добре тогава. Излизам да се поразходя.

— Но, Сиб... — опита да възрази Куин.

— Гейдж може да дойде с мен, докато вие четиримата се заемете със съдовете.

— Как така той е свободен от задължения в кухнята? — полюбопитства Фокс.

— Откара ме до магазина, плати за продуктите. Искam малко въздух, преди да започнем разговорите за Голямото зло. Какво ще кажеш, красавец? Идваш ли с мен за компания?

— Вземи телефона си. — Куин хвана ръката на Сибил. — За всеки случай.

— Ще го взема и ще облека яке. И няма да приемам лакомства от непознати. Спокойно, мамче.

Когато тя профуча през вратата, Куин се обърна към Гейдж.

— Няма да ходите далеч, нали? Дръж я под око.

— Това е Хокинс Холоу. Не можем да отидем далеч.

Сибил сложи тънък пуловер и ниски черни обувки на краката си, които толкова често бяха боси. Щом излезе навън, вдиша дълбоко.

— Обичам пролетните вечери. Летните са още по-хубави. Обичам топлото време, но при тези обстоятелства не ми се иска лятото да дойде скоро.

— Къде искаш да отидем?

— На Главната, разбира се. Къде другаде? Предпочитам позната територия — продължи тя, докато вървяха. — Разхождам се из града и шофирам само в околността.

— Сигурно вече можеш да начертаеш подробна карта и на двете.

— Не само мога, начертала съм. Имам наблюдателно око за подробности. — Отново вдиша, този път вдъхвайки от аромата на искрящо розовите божури в близката градина. — Куин ще бъде щастлива тук. Идеално е за нея.

— Защо?

Очевидно въпросът му я изненада... или по-скоро фактът, че го зададе.

— Малка общност. Подходяща среда за Куин. В комплексите, в предградията е твърде... изкуствено. Но градче, в което познава банковите служители и продавачките в магазините по име — всичко това е само за Кю. Тя е социално животно, което понякога се нуждае от време насаме. Градът ще ѝ даде общността, а къщата извън него — уединението. Получава всичко — заключи Сибил. — Плюс мъжа.

— Добре че Кал се вписва някъде.

— О, доста добре се вписва. Признавам, когато за първи път я чух да споменава за него, си помислих: Боулинг маниак? Куин си е загубила ума. — Сибил се засмя и тръсна коси. — Сега се срамувам, че съм била предубедена. Разбира се, още когато се запознах с Кал, си казах: О, доста симпатичен боулинг маниак! После, докато ги гледах заедно, разбрах, че са страхотна двойка. Ако питаш мен, и двамата получават всичко. С радост ще им гостувам тук, както и на Фокс и Лейла.

Свиха към площада и продължиха по главната улица. Една от колите, спрели на светофарите, бе с отворени прозорци и от нея гърмеше песен на „Грийн Дей“. „При мамчето“ и „Джинос“ все още работеха и няколко тийнейджъри се мотаеха пред пицарията, но магазините вече бяха затворили за вечерта. В девет прозорците на „При мамчето“ щяха да са тъмни, а малко след единадесет и „Джинос“ щеше да затвори. Това представляваше нощният живот на Холоу.

— Значи няма никаква вероятност да си построиш колибка в Хокинс Ууд? — попита я той.

— Колиба в гората ми се струва хубаво място за някой и друг уикенд. А чарът на малкия град — продължи тя — ме привлича само като туристка. Обичам да посещавам подобни места. Това е едно от любимите ми развлечения. Но по душа съм градско момиче и пътешественичка. Имам нужда от база, където да се връщам от време на време. Малкият апартамент в Ню Йорк, който ми завеща баба ми, е чудесен за тази цел. А ти? Къде е твоята база?

Гейдж поклати глава.

— Обичам хотелските стаи.

— Аз също... по-точно, стая в добре поддържан хотел. Допада ми удобството на обслужването, да мога да закача на вратата табела „Не ни безпокойте“ и да поръчвам от румсьорвис каквото ми се прииска.

— Двадесет и четири часа в денонощието — добави Гейдж. — И някой да чисти, докато ти си навън, заета с нещо далеч по-интересно.

— Не звучи пресилено. Обичам и да се наслаждавам на гледка през прозореца, която не ми принадлежи. Но по света има много други хора, като повечето жители на този град, който Туис така упорито се опитва да унищожи. Те предпочитат позната гледка. Нуждаят се от спокойствието и сигурността на дома си и имат право.

„Кое то ги връщаше в изходна позиция“, помисли си Гейдж.

— И ще страдаш заради това.

— О, не, надявам се. Поне не твърде много. Но сега това е градът на Куин и Лейла. За тях бих страдала. Както и за Кал и Фокс. — Тя извърна глава и срещна погледа му. — И за теб.

Нещо в него подскочи при тези думи, при пълната искреност, която долавяше от нея. Преди Гейдж да отговори, телефонът ѝ звънна.

— Спасение — промърмори Сибил, извади апарата и погледна дисплея. — По дяволите! Мамка му! Извинявай, трябва да вдигна... Здравей, Риса.

Тя се отдалечи на няколко крачки, но Гейдж нямаше проблеми със слуха или скрупули по отношение на подслушването на разговора. Чу многократно „не“ между дълги паузи. И няколко хладни реплики, като „вече ти казах“ и „не и този път“, а накрая:

— Съжалявам, Мариса.

Последните думи Сибил изрече по-скоро с раздразнение, отколкото със съжаление. Когато затвори, раздразнението бе изписано и на лицето ѝ.

— Извинявай. Беше сестра ми, която е неспособна да проумее, че светът не се върти около нея. Дано е достатъчно сърдита, за да ме остави на мира няколко седмици.

— Сестрата със спуканата гума?

— Моля? А, да. — Сибил избухна в смях при спомена за нощта, в която и двамата бяха пристигнали в Хокинс Холоу и се бяха запознали след избегната на косъм катастрофа на пустото шосе. — Да, онази сестра, която взе колата ми назаем и ми я върна със спукана гума в багажника. Същата, която често „взема назаем“ нещо, което ѝ харесва, и ако се сети да го върне, обикновено е повредено или неизползваемо.

— Тогава защо ѝ даде колата си?

— Отличен въпрос. Момент на слабост. Нямам много такива, поне от известно време насам.

Хладен гняв помрачи очите ѝ.

— Не се и съмнявам.

— Пристигнала в Ню Йорк, от бог знае къде, и не виждала защо да не може да отседне в апартамента ми за две седмици с тайфата безделници, с които се движи напоследък. Но, господи, ключалките и кодът на охранителната система били сменени... което беше необходимо, защото миналия път, когато отседна там с приятели, бяха изпотрошили всичко, включително и една старинна ваза, принадлежала на прабаба ми, взели назаем това-онова от гардероба ми, дори кашмиреното ми палто, което никога вече няма да видя, и по сигнал на съседите пристигнали ченгета.

— Явно е голяма купонджийка — отбеляза Гейдж, когато Сибил замълча, за да си поеме дъх.

— О, само за това живее. Е, добре, твърде много бърборя. Можеш да ме слушаш или да не ми обръщаш внимание. Мариса беше по-малката и отрасна разглезена, както повечето изтърсаци, особено когато са красиви и чаровни. А тя е доста — и красива, и чаровна. През първата част от живота си имахме много привилегии. Семейството ни беше заможно. Притежаваше огромна разкошна къща в Кънектикът и други жилища на екзотични места. Учихме в най-

добрите училища, често пътувахме до Европа, дружахме с децата на богати и влиятелни хора и прочие. После стана злополуката с баща ми, слепотата му...

Замълча за миг, продължавайки да върви с ръце в джобовете и поглед напред.

— Не можа да я понесе. Не виждаше и отказваше да го приеме. Един ден се заключи в библиотеката на огромния ни разкошен дом в Кънектикът. Опитаха се да разбият вратата, когато чухме изстрел. Все още имахме прислужници, те се опитаха да я отворят. Побягнах навън, заобиколих къщата. Видях го през прозореца, видях какво е сторил със себе си. Счупих стъклото, влязох вътре. Не си спомням това много ясно. Беше твърде късно, разбира се. Нищо не можеше да се направи. Майка ми изпадна в истерия, Мариса не беше на себе си, но нищо не можеше да се направи.

Гейдж мълчеше, но тя знаеше, че е от хората, които често си мълчат. Затова продължи:

— По-късно узнахме, че е имало, както се изразяват някои, „значителни финансови загуби“ след инцидента. И внезапната му смърт направи възстановяването им невъзможно, което означаваше, че ще трябва да свием разходите си. За да преодолее шока и скръбта, които за нея бяха много реални, майка ми замина с нас за Европа и пропиля цяло състояние. След една година се омъжи за хитрец, който пропиля още, придума я да му припише по-голямата част от останалото и я изостави, за да преследва по-млада плячка.

Горчилката в тона ѝ бе толкова доловима, че Гейдж почти усети вкуса ѝ.

— Можеше да е и по-зле, много по-зле. Можехме да сме разорени и вместо просто да се научим да живеем по-скромно, да се наложи да работим за прехраната си. По-късно майка ми се омъжи за трети път, за много добър човек. Стабилен и мил. Искаш ли да спра?

— Не.

— Добре. Когато стана на двадесет и една, Мариса получи скромно наследство, по предишните ни стандарти, както и аз. Вече бе успяла да се омъжи, с доста разточителна сватба, и да се разведе. Парите ѝ изчезнаха бързо, сякаш ги отвя ураган. Изявява се като модел, получава прилични хонорари, когато се снима за списания и билбордове. Но най-много желае да стане звезда, по какъвто и да е

начин, и живее като такава, според представата си за живот на звезда. В резултат често остава на червено и може само да използва красотата и чара си като валута. Никое от двете не ме трогва и затова обикновено не сме в добри отношения.

— Знае ли къде си?

— Не, слава богу. Не съм ѝ казала и няма да го направя. Първо, защото, колкото и главоболия да ми създава, все пак ми е сестра и не искам да пострада. Второ, по-егоистично, за да не ми се пречка. Много прилича на майка ми, каквато беше преди третия си брак, от който най-сетне е доволна. Хората винаги са казвали, че аз съм се метнала на баща си.

— Значи е бил умен и секси?

Сибил леко се усмихна.

— Много мили думи, след като излях душата си пред теб. Неведнъж съм се питала дали приликата с баща ми означава, че няма да преживея най-тежкото изпитание, което ми поднесе животът.

— Вече си го преживяла. Ти си счупила прозореца.

Когато тя въздъхна, дъхът ѝ затрепери и това бе предупреждение за напирани сълзи. Но ги сдържа — голяма точка за нея — обърна се към него и го погледна с дълбоките си тъмни очи.

— Е, добре, заслужаваш награда, че беше търпелив слушател, и аз също, защото съм умна жена и зная кой може да бъде такъв.

Сграбчи ризата му и се повдигна на пръсти. Плътна ръце по раменете му и ги обви около врата му.

Устните ѝ бяха като топла коприна, пълна с обещания, леките им ласки го приканваха да ги вкуси, да им се наслади. Уханията ѝ нахлуваха в него, силни и сладостни, сякаш изкусително шепнеха: „Ела, опитай още“.

Когато Сибил понечи да се отдръпне, той обхвана ханша ѝ, карайки я отново да се повдигне. И опита още.

Тя не съжаляваше. Как би могла? Бе предложила и получи отговор. Как да съжалява за една целувка в топла пролетна вечер, от мъж, който знае точно как иска да бъде целувана?

Страстно и дълбоко, захапвайки съвсем леко.

Когато пулсът ѝ се ускори, когато почувства тръпка в корема и това изучаване разпали у нея изгарящ копнеж, избра да изживее насладата, а не гузно да се отдръпне. Направи крачка назад, не със

съжаление или предпазливост, а с ясното разбиране, че мъж като Гейдж Търнър би оценил едно предизвикателство. Решението да му го даде, несъмнено щеше да донесе наслада и на двамата.

— Твърде щедро възнаграждение — отбеляза тя. — Но можеш да задържиш рестото.

Той се усмихна.

— Рестото беше за теб.

Сибил импулсивно посегна към ръката му.

— Вечерната разходка се отрази добре и на двама ни. Да се прибираме.

Сибил седеше в хола с подвити крака и чаша чай, разказвайки на екипа за следобедното си премеждие, а Куин записваше на диктофона си.

Не спести никоя подробност, забеляза Гейдж, и дори за миг не трепна.

— Имало е кръв в къщата — подкани я Куин.

— Илюзия за кръв.

— И мухи, шум, мрак. И ти ли видя и чу всичко това — обърна се Куин към Гейдж.

— Да.

— Вратите и прозорците са били заключени отвътре.

— Отворих входната врата отвън — уточни Гейдж. — Но когато влязохме, вратата на кухнята все още беше залостена, както и прозорецът над мивката.

— Но то... момчето — бавно каза Лейла — е било отвън на прозореца. Не е влязло.

— Мисля, че не можеше. — Сибил замислено отпи глътка чай. — Щях да се изплаша много повече, ако беше затворено тук с мен. Ако можеше да влезе, според мен щеше да го направи. Успя да ми внуши да виждам и чувам... и дори да усещам нереални неща в къщата и да затвори вратата и прозореца на стаята, в която бях. А входната не. Може би е изчерпало тази част от силата си за задната врата и прозореца. Само ме накара да мисля, че входната е заключена. Каква глупачка съм. Тогава дори не се сетих за това.

— Да. — Кал поклати глава. — Само най-голямата глупачка не би се сетила, когато цялата къща е в кръв и се тресе, и вътре е непрогледен мрак, а по прозореца пълзи момче — демон.

— Сега, когато изяснихме, че Сибил напълно губи самообладание в критичен момент, нека помислим защо не е могло да влезе. — Фокс седна на пода и почеса Лъмپ по главата. — Може би е като с вампирите. Някой трябва да го покани.

— О, остави Дракула на мира, да си живее в книгите и филмите. Просто не е било в стихията си. И няма да бъде — напомни им Гейдж — още няколко седмици.

— Всъщност... — Сибил смръщи вежди. — Ако изхождаме от легендите за вампира, не е невъзможно безсмъртното създание, което смуче кръв, да произхожда от този демон. В някои легенди се говори за способността му да хипнотизира жертвите или враговете си, да въздейства върху разума им. То се храни с човешка кръв. Това е по-скоро от твоята област, Куин.

— Справяш се добре.

— Е, ако проследим тази нишка, за вампирите често се говори, че се преобразяват в прилепи, във вълци... Този демон определено може да приема различни образи, което говори за вероятна връзка и с върколаците, за тях се споменава в множество легенди. Има известна вероятност тези същества да са отрочета на демона.

Тя взе бележника си и записа нещо, преди да продължи:

— Безсмъртен... Знаем, че може да приеме образ на покойник. Може би не е нов трик, както мислехме, а способност, която е притежавало, преди Дент да го окове, и едва сега, когато наближават последните Седем, успява отново да го извади от шапката си.

— Значи убива чичо Хари — предположи Фокс, — а после за забавление се връща в образа на чичо Хари, за да тормози и избива роднините.

— Определено има извратена представа за забавление — кимна Куин. — Колове ли ще дялкаме?

— Не. Но е най-добре да разгадаем как действа оръжието, което имаме. Но това е интересно. — Сибил замислено почука с молива по бележника си. — Щом не може да влезе, това ни дава малко повече сигурност и спокойствие. Някой от вас виждал ли го е в нечий дом? — попита Сибил.

— Само достига до хората в домовете им и ги подтиква да се самоубиват, да се избиват помежду си или да запалват къщите си. — Гейдж сви рамене. — Често — всички тези неща накуп.

— Навярно има начин да блокираме достъпа му или поне да го затрудним. — Лейла се плъзна от стола си и седна на пода до Фокс. — Въздейства чрез енергия, нали? И се храни с енергията на отрицателните емоции, или поне я предпочита. Гняв, страх, омраза. През всеки Седем и при приближаването им първо набелязва птици и животни, същества с по-малък мозък и по-слаб интелект от човешкия. Зарежда се от тях и преминава обикновено на хора, подвластни на някакво влияние. Алкохол, наркотици или отново отрицателни емоции. Докато добие сила.

— Този път се завръща по-силно — изтъкна Кал. — Вече е преминало през етапа с животните и успя да въздейства върху Блок Кьолер до такава степен, че едва не преби Фокс до смърт.

Лейла хвана ръката на Фокс, а Сибил се замисли.

— Бил е конкретна мишена и то не е могло да въздейства върху полицейския началник, когато е стигнал навреме, за да ги разтърве. Може би конкретната мишена дава допълнително предимство.

— Но ако ти си мишената — изтъкна Фокс, — не е никак приятно.

Сибил му се усмихна.

— Прав си, разбира се. Не само се храни от омразата, то мрази. Особено нас. Доколкото знаем, всичко, което е успяло да направи от февруари насам, е било насочено срещу един от нас или групата като цяло. — Сибил остави бележника на страничната облегалка на дивана и сви колене. — Изразходва много енергия да ни сплашва, да ни причинява болка. Днес, докато бях тук като в капан, ми хрумна нещо. Е, преди да стане тъмно и куражът ми да отслабне. Енергията му се изчерпва. Можем да го подмамим да изразходва повече. По-силно е, да, и ще става все по-силно, но всеки път, когато направи голямо шоу, следва затишие. Нужно му е време за презареждане. Може би няма начин да пресечем или отслабим влиянието му, но има начин да го отклоним. Ако е заето да преследва нас, силата на въздействието му върху Холоу ще намалее.

— Категорично мога да заявя, че е изразходвало доста, за да ни преследва, и все пак е успявало да всява хаос в Холоу.

Сибил кимна на Фокс.

— Защото винаги сте били в Холоу и сте се опитвали да спасявате хората и да се борите с него.

— Какъв избор имаме? — попита Кал. — Не можем да ги оставим незащитени.

— Вероятно няма да се нуждаят от толкова защита, ако отвлечем вниманието му.

— Как? И къде?

— „Как“ може би е труден въпрос... — започна Сибил.

— Но на втория отговорът е „до Свещения камък“. Опитахме — продължи Гейдж. — Преди четиринадесет години.

— Да, прочетох това в записките на Куин, но...

— Помниш ли последния ни поход дотам? — попита я Гейдж. — Беше като разходка по плажа в сравнение с преминаването през Хокинс Ууд точно преди Седемте.

— Онзи път успяхме, през по-миналите Седем. На косъм — добави Фокс. — Хрумна ни, че може би ще го спрем, като повторим ритуала по същото време, на същото място. В полунощ, на рождения ни ден, в навечерието на Седемте. Но безуспешно. Когато се върнахме в града, вече бе настанал ужас. Беше една от най-страховитите нощи.

— Защото не бяхме тук, за да помагаме — довърши Кал. — Оставихме града без защита. Как да поемем отново такъв риск?

Сибил понечи да заговори, но засега реши да се откаже от идеята.

— Е, да се върнем на камъка. Това е един от новите елементи, които ни дават предимство. Правя проучвания в няколко насоки. Днес щях да се поровя по-дълбоко, ако не бях грубо прекъсната. Ще продължа утре. Освен това предлагам, ако си съгласен, Гейдж, да пробваме нещо заедно, както Кал и Куин, Фокс и Лейла.

— Искаш секс? Винаги на твоите услуги.

— Много мило, но имах предвид обединяване на дарбите. Имаме миналото. — Тя посочи към Кал и Куин. — Имаме настоящето, благодарение на Фокс и Лейла. А ние с теб виждаме бъдещето. Може би е време да се опитаме заедно да надникнем по-далеч или да го видим по-ясно.

— Аз съм „за“, ако си готова.

— Какво ще кажеш за утре? Ще дойда с колата си у Кал около един.

— А, относно това... — Кал прочисти гърлото си. — Мисля, че след днешната случка трябва всеки от нас да остава по-малко сам, доколкото е възможно. Първо, никой не бива да е сам тук или в моята къща нощем. Можем да се разпределим така, че да има поне двама, най-добре трима, на едно място. А през деня да се движим по двойки, винаги когато е възможно. Не бива да караш до дома ми сама, Сибил.

— Нямам възражения по отношение на сигурността и това, че колкото сме повече, толкова сме по-силни. Е, кой ще бъде другарче на Фокс всеки път, когато пътува до Хейгърстаун, до съда? А на Гейдж, когато фучи насам-натам?

Фокс тъжно поклати глава срещу Кал.

— Предупредих те.

— За ваше успокоение, не се чувствам обидена, че искате да защитите мен и приятелките ми. — Сибил се усмихна на Кал. — И съм съгласна, че не бива да се делим твърде често. Но е невъзможно и неосъществимо никой от нас да не остава сам дори за миг. Остават шест седмици. Мисля, че всички можем да си обещаем да бъдем разумни и предпазливи. Аз лично нямам намерение да слизам в мазето със запалена свещ посред нощ, за да проверя откъде идва някакъв странен шум.

— Утре аз ще дойда тук — каза ѝ Гейдж.

— Не, защото въпросът е принципен. Мисля, че ще имаме повече късмет с това у Кал. В тази къща все още има...

— Следи от влиянието му — довърши Куин и потърка коляното на Сибил. — Ще изчезнат.

— Да, зная. Е, докато решавате кой ще спи тук, аз отивам да си легна. — Сибил стана и погледна Гейдж. — До утре.

Искаше да вземе дълга отпускаща вана, но ѝ приличаше на слизане в тъмно мазе. Неслучайно и двете бяха клишета от филми на ужасите. Задоволи се с всекидневния бърз душ и втриване на овлажняващ лосион. Когато посегна да отвори сгъваемото легло, Куин влезе при нея.

— Ние с Кал ще останем.

— Добре, но не е ли по-разумно да се приберете у дома с Гейдж?

— Фокс и Лейла ще спят у Кал. Аз искам да съм тази нощ.

Разбрала, Сибил усети парене в очите. Седна на ръба на леглото, хвана ръката на Куин и я повдигна към бузата си, когато Куин седна до нея.

— Всичко беше наред, преди светлината да изчезне. По-скоро бях заинтригувана, отколкото изплашена. После стана тъмно и не виждах нищо. Това беше най-ужасното.

— Зная. Мога да спя при теб.

Сибил поклати глава и я отпусна на рамото ѝ.

— Достатъчно е, че ще бъдеш от другата страна на коридора. Всички почувствахме онези следи от влиянието му, грозното петно, което е оставило върху къщата, нали? Боях се, че съм само аз, че ме обзема параноя.

— Всички го усетихме. Ще изчезне, Сиб. Ние браним територията си.

— Никога няма да разбере какво означаваме една за друга и какво има помежду ни. Никога няма да разбере и как ти знаеш, че тази нощ ще спя по-спокойно, ако си в къщата, както и че ще се почувствам по-добре, след като поговоря с теб насаме за минута.

— Това е едно от нещата, с които ще го надвием.

— Вярвам, че е така — въздъхна Сибил. — Мариса се обади.

— По дяволите.

— Беше... за обичайните глупости. „Може ли това? Даваш ли онова? Защо си толкова лоша?“. Като капак на всичко в този ужасен ден. Засипах Гейдж с голяма част от историята за семейните ни неволи.

— Сериозно?

— Да, зная, че не е в стила ми. Направих го в момент на слабост, но бързо се овладях. Той не каза много, но онова, което каза, беше точно на място. После го зашеметих с целувка.

— Е — Куин приятелски я потупа по рамото, — крайно време беше.

— Може би, не зная. Не зная дали би усложнило или опростило нещата, или не би променило нищо. Сигурна съм, че ако правя секс с него, ще бъде страхотен, но също толкова съм сигурна, че е рисковано, колкото да сляза в мазето нощем, за да проверя какво дрънчи.

— Може би, но ще сте двама, така че няма да слезеш сама.

— Вярно. — Сибил нацупи устни, свеждайки поглед към краката си. — Това ще ми донесе утеха, когато психопатът с брадвата ни съсече и двамата.

— Поне първо ще сте правили секс.

— Страхотен секс. Ще си помисля. — Сибил притисна рамото на Куин. — Върви да се гушкаш с твоя симпатяга. Аз ще опитам да се отпусна с малко йога, преди да си легна.

— Обади се, ако имаш нужда от нещо.

Сибил кимна. Това бе ценното, помисли си тя, когато Куин излезе. Постоянната величина в живота ѝ. Ако се нуждаеше от Куин, трябваше само да се обади.

ПЕТА ГЛАВА

Тя бе в съня му и в съня бе дошла в леглото му. Устните ѝ, топли и жадни, трескаво се сливаха с неговите. Тялото ѝ, стройно и гъвкаво, се извиваше към него, дългите ѝ ръце и крака го обгръщаха и бе завладян от топлината, от уханието ѝ. От женствеността ѝ.

Великолепните ѝ буйни коси, тъмни на фона на белите чаршафи, бяха разпилени около лицето ѝ и дълбоките ѝ, неустойими очи го гледаха.

Тя се надигна. Разтвори се. Прие го в себе си.

В съня си усещаше как кръвта му пулсира, а сърцето бие като юмрук в гърдите му. Радост и отчаяние се сливаха в един неудържим порив. Прикован, вцепенен, отново всмука устните ѝ. Вкусът ѝ го изгаряше като треска, докато телата им препускаха заедно. Все по-бързо и по-бързо.

Стаята около тях се изпълни с кръв и огън.

Тя издаде вик, ноктите ѝ се впиха в гърба му сред бушуващото море от кървави пламъци. И думата, която изрече, докато то ги поглъщаше, бе *bestia*.

Събуди се, отново призори. Трябваше да престане, помисли си Гейдж. Никак не обичаше да става рано, а сега му се струваше, че е обречен на това. Нямахше да заспи пак след малкия видеоклип, сътворен от подсъзнанието му. Жалко, че такъв обещаващ сън бе взел рязък обрат точно при... кулминацията.

Не можеше да разгадае символиката, докато се взираше в тавана на стаята за гости у Кал. Но лесно се досети за източника на най-въълнуващата част от нощното забавление.

Той бе мъжкар. Страстен мъжкар.

Освен това повече му допадаше фантазия, в която тя идва при него, отколкото той да я преследва. Неотдавна бяха сключили

споразумение по този въпрос. Как се бе изразила? „Ти няма да ме сваляш и аз няма да се преструвам, че искам да бъда съблазнявана.“

Споменът го накара да се усмихне в полумрака. Но ако тя направеше първата крачка, нямаше шанс, що се отнасяше до него. Предизвикателството бе да я омае и провокира да стори тази крачка, вярвайки, че идеята е била нейна.

Отново се сети за ужасяващия завършек на прелюдията в съня. Можеше да припише това на собствената си цинична, песимистична природа или да го приеме като извинение. Или като предупреждение. Ако допуснеше да хлътне по нея — защото в съня имаше не само секс, а дълбока връзка — и двамата щяха да платят жестока цена. Кръв и огън, помисли си той, както обикновено. И не бе изрекла името на любимия си, когато бе завладяна от страст и огън, а *bestia*.

Латинската дума за звяр. Мъртъв език, използван от мъртви богове и закрилници.

Просто казано, сексът щеше да ги разсейва и Голямото зло щеше да ги връхлети, когато са безпомощни. И трите възможности сочеха, че е най-разумно да потиска нагона си, поне по отношение на Сибил Кински.

Гейдж се измъкна от леглото. Един душ щеше да отмие съня и поривите, които бе събудил. Умееше да контролира поривите си. Щом бе неспокоен и възбуден, значи се нуждаеше от добра игра и секс. Имаше начин да получи и двете. С кратка разходка до Атлантис Сити щеше да задоволи тези потребности, без усложнения или последици.

А двамата със Сибил щяха да използват сексуалното напрежение помежду си като източник на енергия за по-важни неща. Разбира се, ако спечелеха битката, ако оцелееха, със сигурност щеше да потърси начин да я вкара в леглото си. Тогава щеше да разбере дали кожата ѝ е толкова съвършена, колкото изглежда, дали тялото ѝ толкова гъвкаво...

Тези мисли нямаше да му помогнат да овладее поривите.

Подсуши се, реши да се обръсне (какво толкова?), после нахлузи дънки и черна тениска, защото му бяха под ръка. Когато тръгна към стълбите, чу шепот и тих закачлив смях зад затворената врата на спалнята. Влюбените гълъбчета се бяха събудили рано и вече си гукаха, каза си той. Най-вероятно това щеше да трае дълго и имаше време да слезе в кухнята и спокойно да изпие чаша кафе насаме.

Включи първата кафеварка за деня и докато размишляваше, излезе от къщата и закрачи към пътя и пощенската кутия. Градината пред къщата на Кал бе пълна с ярки цветове. Азалиите, един от малкото декоративни храсти, които Гейдж разпознаваше, бяха разцъфнали в цялото си великолепие. Клоните на някакво крехко дръвче бяха натежали от розови цветове. Всички тези багри и форми грееха край чакълената алея, весели като детски лица, а отвъд тях се простираше гората, сред чиито гъсти зелени клони се криеха безброй тайни, носещи радост и ужас.

Звучаха птичи трели, ромонът на потока и хрущенето на камъчета под краката му. Някои от разцъфналите храсти бяха ароматни и уханието им се носеше във въздуха под слънцето, чиито лъчи проникваха между клоните и игриво пробягваха по повърхността на потока.

Успокояват, помисли си той, звуците, уханията, гледките. За човек като Кал мястото безспорно бе съвършено. Самият Гейдж преживяваше приятни мигове тук, макар и за кратко, призна той, докато посягаше към синята кутия, за да извади сутрешния вестник. Винаги, когато се завръщаше, почувствал нужда от компанията на Кал и Фокс. Но ако престоят му тук се проточеше твърде дълго, започваше да копнее за неон, изкуствена трева, клаксони и тълпи. За оживлението, енергията и анонимността на казино или град.

Ако убиеха копелето и останеха живи, щеше да замине някъде за няколко седмици. През септември трябваше да се върне за сватбата на Кал, но междувременно навън го очакваше широкият свят и много карти за раздаване. Може би Амстердам или Люксембург, за разнообразие.

Или, ако му провървеше със Сибил, би предложил Париж. Романтика, секс, комар и мода, всичко — с един удар. Идеята щеше да ѝ хареса. В края на краищата, тя споделяше страстта му към пътуванията и добрите хотели. Едно пътуване заедно бе добър начин за отпразнуване на оцеляването им след тридесет и първия му рожден ден.

Неизбежно щеше да му носи късмет. Добър или лош, все още не знаеше, но жена като нея не можеше да не наклони везните. Би се обзаложил, че ще ги наклони в негова полза.

Няколко седмици — само забавления, без обвързване, после щяха да се върнат, за да видят как приятелите им надяват хомота, а после да се разделят. Добър план, реши Гейдж, който лесно можеше да бъде променен в зависимост от обстоятелствата.

С вестника под мишница, той тръгна обратно към къщата.

Жената стоеше от другата страна на малкия мост над потока. Косите ѝ бяха разпуснати по раменете и блестяха, бледозлатисти на нежната слънчева светлина. Дългата ѝ рокля бе синя, с висока яка. Сърцето му подскочи, когато позна Ан Хокинс, покойница от столетия.

Но само за миг, за един кратък миг, когато се усмихна, Гейдж съзря в нея майка си.

— Ти си последният от синовете на синовете на моите синове. Идваш от мен и плода на любовта ми, на страст и хладнокръвно, жестоко жертвоприношение. Преди да се пробуди вяра и надежда, и трябва да ги поддържаш. Вие сте видението. Ти и онази, която идва от мрака, вашата кръв, неговата кръв, нашата кръв. Това направи камъка отново цял. С това сте благословени.

— Дрън-дрън — каза той и се запита дали боговете ще го накажат, че се подиграва с призрак. — Защо не ни кажеш как да го използваме, да приключим по-скоро и продължим живота си?

Ан Хокинс наклони глава и Гейдж можеше да се закълне, че погледът ѝ бе майчински.

— Гневът също е оръжие, ако е използван съобразително. Той направи всичко възможно, даде ви всичко необходимо. Трябва само да прозрете, да се доверите на онова, което знаете, и да приемете онова, което ви е дадено. Плаках за теб, момче.

— Благодаря, но сълзите не ми помогнаха особено.

— Нейните ще помогнат, когато ги пролее. Не си сам. И никога не си бил. От кръвта и огъня се родиха светлината и мракът. С кръв и огън, едното ще надделее. Ключът за вашите видения, за отговорите, е в ръката ти. Завърти го и ще видиш.

Когато образът ѝ избледня, Гейдж остана на място си. Типично, помисли си той, типично за жените. Просто не можеха да поднасят нещата просто. Ядосан, премина по моста и се изкачи през стръмната ливада до къщата.

Влюбените гълъбчета бяха в кухнята, което означаваше, че е пропуснал шанса си да пийне кафе на спокойствие. Прегръщаха се и се

мляскаха пред проклетата кафеварка.

— Стига толкова.

Гейдж побутна Фокс с рамо да се отдръпне от кафеварката.

— Все още не е изпил първата си чаша. — Фокс леко притисна Лейла, преди да вземе вече отворената кока-кола. — Затова е кисел.

— Искате ли да ви спретна нещо за закуска? — предложи Лейла. — Имаме време, преди да тръгнем към кантората.

— Много си свежа — мрачно отбеляза Гейдж, извади кутия зърнена закуска от шкафа и си взе шепа. — Няма нужда. — После присви очи, когато Фокс разгърна вестника. — Аз слязох да го взема, аз ще го прегледам пръв.

— Просто проверявам резултатите от мачовете, всезнайко. Случайно да ти се намира някое щруделче?

— Господи, колко си жалък.

— Ти ядеш зърнени топчета от кутия, приятел. Пий си кафето.

Гейдж намръщено сведе очи. Имаше право. Когато най-сетне кафето разсея сприхавостта му, погледна Лейла с приветлива усмивка.

— Хей, добро утро, Лейла. Не каза ли нещо за приготвяне на закуска?

Тя се засмя.

— Добро утро, Гейдж. Мисля, че споменах, в момент на слабост. Понеже съм в слънчево настроение, ще приготвя.

— Чудесно. Благодаря. Докато си заета с това, ще разкажа и на двама ви за срещата, която имах при сутрешната си разходка.

Лейла застина с ръка върху дръжката на хладилника.

— Върнало се е?

— Не то. Тя. Въпреки че не се знае дали призраците имат пол. Не съм се замислял.

— Ан Хокинс. — Фокс захвърли вестника. — Какво е посланието?

Гейдж доля кафето си и им разказа.

— Вече всички са я виждали, по един или друг начин, освен Сибил.

Лейла сложи голяма чиния с пържени филийки на барплота.

— Да, сигурно адски ще се ядоса. Сибил — добави Гейдж, докато си вземаше две филийки.

— Кръв и огън. Определено ги има в изобилие, и в реалността, и в сънищата. И те събраха парчетата от камъка в едно. Идеята беше на Сибил — спомни си Фокс. — Вероятно отново ще ѝ хрумне някаква.

— Ще ѝ кажа, когато се видя с нея днес.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Фокс щедро поля купчината филийки пред себе си със сироп. — С Лейла ще се отбием в квартирата на път за кантората.

— Ще иска да го чуе и от мен, когато дойде тук.

Фокс отхапа и се усмихна на Лейла.

— Страхотни са.

— Е, не са щруделчета.

— По-хубави са. Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб в банката следобед? Не се и съмнявам, че документите ти са изрядни, но...

— Няма нужда. Днес графикът ти е натоварен. Освен това имам две инвеститорки и не кандидатствам за голям кредит.

Значи бяха приключили с призраците, помисли си Гейдж, и щяха да обсъждат заеми и лихви. Престана да ги слуша и запреглежда заглавията във вестника, който бе откраднал обратно от Фокс. Изведнъж дочу интересна реплика.

— Сибил и Куин ще инвестират в магазина ти?

— Да. — Усмивката на Лейла сияеше като слънце. — Страхотно е. Надявам се — и за тях... Ще направя всичко възможно да бъде. Просто е невероятно, изумително, имат такава вяра в мен. Знаеш как е. Нещо, което вие с Кал и Фокс винаги сте имали.

Гейдж предполагаше, че е права. Съдбите на шестимата се преплитаха и в този аспект. Ан бе казала, че не е сам. Никой от тях не беше, осъзна той. Навярно в това се криеше шансът им.

Когато остана сам в къщата, прекара час в писане и четене на имейли. Имаше познат в Европа, професор Линц, експерт по демонология и легенди. Бе пълен с многословна риторика и сложни теории, в които според Гейдж имаше и доста съществена информация.

Колкото повече листчета пуснеш за томболата, толкова по-голям шанс имаш да спечелиш. Не бе излишно да се допита до мнението на Линц за най-новата хипотеза на Сибил. Дали хелиотропът — техният камък — бе частица от огромен, мощен източник на магическа сила?

Докато пишеше, Гейдж поклати глава. Ако някой извън тесния му кръг от приятели узнаеше, че прекарва голяма част от времето си в проучване на легенди за демони, щеше да умре от смях. Но познатите му извън кръга виждаха само онова, което им показваше. Никого от тях не можеше да нарече „приятел“.

Познати, играчи, любовници. Понякога спечелваха парите му, понякога той техните. Понякога получаваха почерпка или го черпеха питие. А с жените, далеч от игралната маса, си подаряваха по няколко приятни часа или дни, ако и двамата имаха възможност.

Мимолетни срещи и раздели.

Защо ли това за миг му се стори по-жалко, отколкото възрастен мъж да иска щруделче за закуска?

Ядосан на себе си, прокара пръсти през косите си и се залюля назад на стола. Правеше каквото му харесва, живееше както желае. Дори пристигането му тук, за да се изправи срещу Голямото зло, бе негов избор. Ако не оцелееше след първата седмица на юли, щеше да е жалко. Но нямаше на кого да се сърди. Бе поживял тридесет и една години и бе видял света така, както искаше. Понякога беше живял доста разточително. Предпочиташе да оцелее и да си го позволи още няколко пъти. Още няколко хвърляния на зарове, още няколко раздадени ръце. Но в обратния случай щеше да се примири със загубата.

Вече бе постигнал най-важната цел в живота си. Беше се измъкнал от Холоу. И от петнадесет години насам, когато някой вдигнеше юмрук срещу него, жестоко отвръщаше на удара.

Старият бе пиян в онази нощ, спомни си Гейдж. Мъртвопиян след падането от нестабилната скала, върху която се бе крепил няколко месеца. Винаги ставаше по-лош, когато падне, отколкото когато е долу на пътеката и залитайки, тътри крака по нея.

Беше лято, спомни си той. От онези августовски нощи, в които дори въздухът е плувнал в пот. Жилището бе чисто, както и старият. Но изпълненият с мирис и пот въздух достигаше до третия етаж над боулинг центъра, задържаше се там и сякаш се надсмиваше на постоянно бръмчащия климатик на прозореца. Дори след полунощ бе задушно и още щом прекрачи прага, Гейдж съжали, че не е отишъл да преспи у Кал или Фокс.

Но бе имал нещо като среща, а в такъв случай човек трябваше да се отдели от приятелите си, ако се надява да му провърви.

Предположи, че баща му си е легнал и спи, или се опитва да заспи, и безшумно свали обувките си, преди да тръгне към кухнята. Имаше кана, полупълна със студен чай — евтина разтворима напитка, която винаги беше твърде горчива, или твърде сладка, независимо как е разтворена. Но все пак изпи две чаши, преди да потърси нещо, с което да оправи вкуса си.

Хапваше му се пица. Залата и барчето бяха затворени, така че там нямаше шанс. Намери половин порция супа топчета, навярно отпреди няколко дни. Но тийнейджърите не се впечатляваха от дребни подробности.

Изяде я студена, застанал до мивката.

Изми и разтреби след себе си. Твърде ясно помнеше каква миризма се носеше в апартамента, когато баща му се наливаше. Развалена храна, неизхвърлен боклук, пот, застояло уиски и цигарен дим. Добре че въпреки жегата едва можеше да се диша. Не ухаеше както в къщите на Кал и Фокс. Там винаги имаше свещи, цветя или от онези сладникави купички с розови листенца. И женствен аромат, който навярно идваше от кожа, намазана с лосиони и напръскана с парфюм.

Това жилище приличаше на бърлога в сравнение с тях, не беше място, на което би довел момиче, помисли си той, когато се огледа наоколо. Но най-сетне изглеждаше прилично. Мебелите бяха стари и изтъркани, а стените се нуждаеха от боядисване. Може би през есента, когато захладнееше, със стария щяха да поосвежат дома си.

Може би щяха да си купят нов телевизор, произведен през последното десетилетие. Положението бе стабилно почти, когато и двамата работеха по цял ден през лятото. Бе спестявал от заплатата си за нов уокмен, но можеше да помогне с част от парите. Оставаха още две седмици, докато започне училище, още две заплати. Хубаво бе да помислят за нов телевизор.

Остави чашата си и затвори шкафа. Чу стъпките на баща си по стълбите. И разбра.

Оптимизмът му се изпари. Онова, което остана в него, застина като камък. Глупаво, помисли си той, глупаво си бе позволил да

повярва, че старият ще остане трезвен. Глупаво бе да вярва, че някога тази дупка ще заприлича на дом.

Тръгна към стаята си, влезе и затвори вратата. После си каза: „Не, по дяволите. Нека чуя какво оправдание ще намери старият пияница“.

Застана с палци в джобовете на дънките си и дързостта на тореадор, готов да размахва червения плащ срещу бика.

Баща му блъсна вратата.

Бил Търнър залитна и се подпря на касата. Лицето му бе зачервено от изкачването, от жегата, от алкохола. От другия край на стаята, Гейдж усети миризмата на уиски и на потта, бликаща от него. По тениската му имаше петна от нея, на подмишниците и около подгизналото деколте. Той погледна Гейдж с премрежени очи, в които се четеше злоба.

— Какво зяпаш, мамка му?

— Един пиян мъж.

— Само няколко бири с приятели, не ме изкарвай пияница.

— Явно съм се излъгал. Зяпам един пиян лъжец.

Злобата ставаше все по-осезаема. Като заплашително съскане на змия.

— Мери си приказките, малкият.

— Как можах да повярвам, че ще издържиш?

Но бе издържал, близо пет месеца. Бе останал трезвен и около рождения ден на Гейдж и това го бе накарало да повярва. За първи път, откакто бе поел по пътя на пияниците, Бил Търнър бе успял да се отклони от него за рождения ден на Гейдж.

Това разочарование, това предателство бе по-жесток удар от всяко стоварване на колана върху гърба му. То попари и последната капка надежда, която му бе останала.

— Няма да ми се бъркаш, по дяволите — сопна се баща му. — Тази къща е моя. Не ми казвай какво да правя под собствения си покрив.

— Покривът е на Джим Хокинс и плащам наем за него, също като теб. Пак си пропил заплатата си.

— Няма да ти отговарям. Млъквай или...

— Или какво? — предизвикателно попита Гейдж. — Толкова си пиян, че едва стоиш на краката си. Какво ще направиш? А и какво ме

интересува — довърши той с презрение, обърна се и закрачи към стаята си. — Дано прегрееш до смърт, та да се свърши веднъж завинаги.

Макар и пиан, Бил беше бърз. Втурна се през стаята и притисна Гейдж към стената.

— За нищо не ставаш, нищо няма да излезе от теб. Не биваше да се раждаш.

— Ставаме двама. Долу ръцете от мен!

Последваха две бързи плесници, от които ушите на Гейдж пропищяха, а долната му устна закърви.

— Време е да се научиш на малко уважение.

Гейдж помнеше първия удар, помнеше как бе стоварил юмрук в лицето на баща си и ужаса, който се бе изписал в очите му. Нещо изтрака на пода — старият лампион — и някой избълва порой от ругатни. Дали бе той?

Следващият ясен спомен бе как се надвеси над стария, който лежеше проснат на пода с разкривено и окървавено лице. Ръцете на Гейдж кресяха от болка от юмручните удари, кокалчетата му бяха подути и изцапани с кръв. С мъка изпълваше дробовете си с въздух и го изпускаше, беше вир-вода от пот.

Колко ли дълго бе налагал стария с юмруци? Бе загубил представа, заслепен от ярост. Но когато очите му се проясниха, гледаха леденостудено.

— Ако ми посегнеш отново, ако някога в живота си ме докоснеш с мръсните си ръце, ще те убия. — Приклепна, да се увери, че старият го чува. — Кълна се. След три години заминавам оттук. Не ме е грижа дали ще умреш от препиване, докато ме няма. Вече не ми пука за теб. През тези три години ще трябва да живея тук и ще давам дяла си от наема направо на господин Хокинс. Ти няма да получиш нито петак. Сам ще си купувам храна и дрехи. Не искам нищо от теб. Но колкото и да си пил, постарай се да запомниш едно. Удариш ли ме още веднъж, шибаняко, си мъртъв.

Гейдж стана, влезе в стаята си и затръшна вратата. На следващия ден щеше да купи патрон за заключване, за да държи старото копеле далеч.

Можеше да отиде някъде. Изтощен, седна на ръба на леглото и закри лицето си с ръце. Можеше да събере нещата си и ако се появеше

пред прага на Кал или във фермата на Фокс, щяха да го приютят.

Такива хора бяха.

Но трябваше да устои, трябваше да докаже на стария и още повече — на себе си, че може да издържи. Три години до осемнадесетия му рожден ден, и щеше да е свободен.

Не напълно, помисли си Гейдж сега. Издържа и старият никога не посмя да вдигне ръка срещу него. Той напусна града, когато стана с три години по-голям. Но свободен? Това бе друг въпрос.

Човек носеше миналото със себе си, влачеше го по пътя си като дебела, неразрушима верига, колкото и да гледа напред. Можеше да го прогони от мислите си за дълго, но не и да избяга от него. Влачеше тази верига десетки хиляди километри, но Холоу, хората тук, които обичаше, и проклетата му съдба просто го теглеха обратно.

Стана и слезе долу за още кафе. Подреди карти за пасианс на плота. Успокояваха го допирът им, шумът им, цветовете и фигурите. Когато чу почукването на вратата, погледна часовника си. Сибил бе подранила. Остави картите, благодарен, че простата игра го е разсеяла от мислите и за миналото, и за жената.

Когато отвори вратата, на площадката стоеше Джоан Бари.

— Ха, здравей!

Тя остана загледана в него за миг. Тъмните ѝ коси бяха сплетени на плитка, както често ги носеше. Очите бяха ясни на красивото ѝ лице, стройното ѝ тяло бе облечено в дънки и памучна риза. Докосна лицето му, допря устни до челото му, до бузите и устните му, какъвто бе традиционният ѝ поздрав за обичани хора.

— Благодаря за орхидеята.

— Дано ти харесва. Жалко, че не те заварих у дома, когато я донесох. Искаш ли да влезеш? Имаш ли време?

— Да, с удоволствие, имам няколко минути.

— Мога да ти предложа нещо за пиене.

Гейдж тръгна пред нея обратно към кухнята.

— Хубава къща си има Кал. Не преставам да се изненадвам.

— От какво?

— Че той... че и тримата вече сте зрели мъже. Че Кал порасна и има този прекрасен собствен дом с красива градина. Понякога, твърде често, все още се будя с мисълта, че имам малки деца, които трябва да изпратя на училище. После си спомням, че децата са пораснали и не

живеят при мен. Това е и облекчение, и удар право в сърцето. Липсват ми моите малки палавници.

— Никога няма да се отървеш от нас. — Познавайки Джоан, Гейдж пропусна газираните напитки. — Мога да ти предложа минерална вода и сок, мисля, че от грейпфрут.

— Няма нужда, Гейдж. Не си прави труда.

— Мога да направя чай... или предпочиташ сама да си го приготвиш. Може би... — Гейдж замълча, когато се обърна и видя по бузата ѝ да се стича сълза. — Какво има?

— Бележката, която си оставил под саксията.

— Надявах се да поговоря с теб. Отбих се при майката на Кал, но...

— Зная. Франи ми каза. Написал си: „Защото винаги си била до мен. Защото зная, че винаги ще бъдеш“.

— Да. Наистина.

Тя обви ръце около него с въздишка и отпусна глава на рамото му.

— През целия си живот един родител си задава въпроси и се тревожи. „Дали постъпих правилно този път? Дали трябваше да направя това, да кажа онова?“ После, сякаш след едно щракване с пръсти, децата ти са пораснали. И все още се питаш и тревожиш. „Дали можех да направя това, дали не забравих да кажа онова?“ Ако имаш голям късмет, един ден някое от децата ти... — Наведе се назад и го погледна в очите. — Защото ти си мое дете, както и на Франи. Едно от децата ти написва бележка, която дълбоко трогва сърцето ти. И тревогите изчезват. — Усмихна му се през сълзи. — Поне за момента. Благодаря ти за този момент, бебчето ми.

— Не бих издържал без теб и Франи.

— Мисля, че грешиш за последното. Но несъмнено помогнахме. — Джоан се засмя и го притисна в прегръдката си. — Трябва да тръгвам. Ела ми на гости тези дни.

— Обещавам. Ще те изпратя.

— Не ставай смешен. Зная как да стигна. — Жената тръгна към вратата и на прага се обърна. — Моля се за теб. Знаеш каква съм, обръщам се към всеки, който може да помогне. Господ, Богинята майка, Буда, Аллах и прочие. До голяма степен разчитам на тях. Искам само да знаеш, че не минава ден, без да отправя молитвите си за вас.

Досаждам на всички по-висши сили, които съществуват. Ще го преживеете, и шестимата. Убедена съм.

ШЕСТА ГЛАВА

Би трябвало да знае, че тя ще дойде точно навреме. Нито късно, нито рано, а на секундата. Точността бе едно от най-впечатляващите качества на Сибил. Носеше блуза в цвят на сочни праскови и тъмнокафяв панталон, под който се виждаха глезените ѝ, а сандалите с тънки каишки откриваха интригуващо тесни ходила и нокти, лакирани в тон с блузата. Непокорните къдрици бяха прихванати до слепоочията ѝ и той забеляза трите малки халки на лявото ѝ ухо и двете на дясното.

Носеше кафява чанта, достатъчно голяма, за да побере бултериер.

— Чух, че си имал посещение. Трябва да ми разкажеш, в случай че някоя подробност се е загубила при превода.

„Направо по същество“, помисли си Гейдж.

— Добре.

Той тръгна към кухнята. Щом се налагаше да повтори разказа си, трябваше да пийне кафе.

— Имаш ли нещо против да си наля нещо студено?

— Обслужи се сама.

Така и направи. Той се загледа в нея, когато Сибил извади сока от грейпфрут и диетичния джинджифилов сироп.

— Малко съм обидена, че все още не е разговаряла с мен — сподели тя, докато слагаше кубчета лед в чаша и разбъркваше двете течности в нея. — Но се опитвам да не бъда дребнава. — Хвърли поглед към него и повдигна вежди, преди да отпие. — Ти искаш ли?

— Не, разбира се.

— Ако се наливах с кафе по цял ден като теб, щях да подскачам до тавана. — Тя кимна към подредените на плота карти. — Прекъснах играта ти.

— Просто убивах времето.

— Хм. — Сибил забеляза разположението им. — Често са наричани Reussite, или „Успех“, във Франция, откъдето произхождат според някои истории. Във Великобритания им казват пасианси, може

би защото е нужно търпение, за да ги редиш. Според най-интригуващата теория, на която съм се натъквала, някога са били използвани като начин за предсказване на бъдещето. Нещо против? — попита тя, посочи картите и Гейдж нехайно сви рамене.

Сибил обърна поредната карта, продължавайки наредбата.

— Компютърните версии ги направиха доста популярни през последните десетилетия. Играеш ли онлайн?

— Рядко.

— А покер?

— Никога. Предпочитам да съм в една стая със съперниците си. Победата не е забавна, ако е анонимна.

— Аз опитах веднъж. Опитвам по веднъж почти от всичко.

Мислите му се завъртяха около вероятности за това „почти всичко“.

— Как беше?

— Не беше никак зле. Но също като теб, реших, че липсва тръпката на истинската игра. Е, къде е най-удобно да поработим? — Тя остави питието си и извади бележник от дълбините на чантата си. — Можем да започнем с подробностите за сутрешната ти среща, а после...

— Сънувах те.

Сибил подозрително наклони глава.

— Така ли?

— Имаш избор — да споделиш с другите, ако смяташ, че е важно, или да го запазиш за себе си.

— Първо трябва да го чуя. — Тя присви устни. — С най-малки подробности.

— Ти дойде в леглото ми горе. Гола.

Сибил отвори бележника и започна да записва.

— Много дръзко от моя страна.

— Луната светеше, всичко в стаята имаше синкав оттенък. Много секси, като в черно-бял филм. Не изглеждаше като за първи път. Имаше някакво чувство за близост, когато те докосвах. Сякаш бяхме танцували заедно и преди.

— Казахме ли си нещо?

— Не тогава. — Гейдж долови интереса и насмешката в очите ѝ, но тя се държеше сдържано и нямаше и следа от смущение. —

Познавах вкуса ти, знаех какви звуци ще издаваш, когато те докосвам. Знаех къде обичаш да те докосвам и как. Докато бях в теб, докато бяхме... слети и изживявахме насладата, стаята започна да се пълни с кръв и огън. — Интересът ѝ се засили, насмешката изчезна. — Погълнаха ни, този огън, тази кръв. Тогава ти проговори. Точно когато беше на върха, каза bestia.

— Секс и смърт. Звучи по-скоро като еротичен сън или плод на стрес, отколкото като пророческо видение.

— Може би. Но реших, че трябва да разкажа за него. — Гейдж посочи бележника ѝ. — За записките ти.

— Трудно е човек да не мисли за секс и смърт, предвид всичко. Но...

— Имаш ли татуировка? — Вгледа се в очите ѝ, подозрително присвити, и разбра. — Горедолу толкова голяма — продължи той, показвайки с пръсти. — На талията ти отзад. Прилича на тройка с малка криволичеща линия, тръгваща от долния полукръг, а над нея има още един символ — затворена крива с точка в средата.

— Това е санскритският символ за ом. Четирите части представляват четирите етапа на концентрация, които са будно състояние, заспиване, сънуване и транс.

— А аз си помислих, че е просто секси.

— Така е. — Сибил се обърна, леко повдигна блузата си и показва същите символи на гърба си. — Но носи смисъл. Щом наистина си я видял, трябва да направим извода, че сънят ти също има някакъв смисъл. — Изпъна блузата си и отново се обърна с лице към него. — И двамата знаем, че всичко видно от нас са потенциални възможности, а не неизбежни събития. И че виденията често са пълни със символика. Е, съдейки по съня ти, има вероятност да станем любовници.

— Бих го казал и без да сънувам.

— И като любовници, има вероятност да платим висока цена за насладата. — Остана втренчена в него, докато говореше. — Ако продължим да разсъждаваме, можем да кажем, че макар и да ме желаеш на физическо ниво, не се стремиш към духовна и емоционална близост. Идеята за интимна връзка между нас е твърде близка до следване на примера на приятелите ни, а ти нямаш желание да вървиш по стъпките на когото и да било. Нито пък аз, така че не те упреквам. Освен това е вбесяващо и за двамата ни, че може би обвързването ни е

част от по-голям план, съставен преди стотици години. Как се справям дотук?

— Улучваш право в целта.

— Тогава в заключение ще изтъкна факта, че песимистичната ти натура, която не споделям, навярно влияе върху подсъзнанието ти или върху дарбата ти и те кара да стоиш далеч от тази опасна територия.

Гейдж се засмя.

— Добре.

— Лично аз не бих взела решение за любовния си живот, заради което има вероятност зли сили да ме погълнат по време на оргазъм. Това просто убива цялата романтика.

— Романтика ли търсиш, Сибил?

— Всеки я търси. Само представите за нея са различни. Какво ще кажеш да продължим откън, на терасата. Обичам пролетта, а тя не трае дълго. Нека ѝ се насладим, докато е тук.

— Добре. — Гейдж взе кафето си и отвори вратата за терасата отзад. — Страхуваш ли се? — попита я той, когато Сибил застана до него.

— Всеки ден, откакто пристигнах тук. А ти?

Оставиха вратата отворена.

— Някога се страхувах. Прекарах голяма част от живота си в страх и опити да го прикривам. После, в един момент преминах на етапа „не ми пука“. От нищо. Сега мисълта за тази работа само ме изнервя. Но не и теб.

— Струва ми се безкрайно интересна. — Тя извади слънчевите очила от чантата си и ги сложи. — Според мен е добре, че всички реагираме по различен начин. Така обхващаме повече области. — Седна на една от масите на терасата с изглед към градините зад къщата и зелените гори край тях. — Разкажи ми за Ан Хокинс.

Докато Гейдж говореше, Сибил нахвърляше бележки.

— Три — започна тя, — три момчета от рода на Дент. Вярата, това е областта на Кал. Вярва не само в себе си, във вас и в града, а приема с вяра и неща, които не може да види с очите си. Миналото, онова, което се е случило преди него. На Фокс се падат надеждата и оптимизмът, с който може да повлияе върху всичко. Разбирането и доверието му в настоящето. За теб остават виденията за онова, което би могло да стане, добро или лошо. Втората тройка, Кю, Лейла и аз, ви

допълваме и изграждаме нови връзки. Кал и Кю, Фокс и Лейла, а сега и ние с теб. Три в едно, трима мъже, три жени, три двойки в едно цяло. Постигнали сме го в много реален смисъл. Също както съединяването на трите части от камъка.

— Все още не сме открили как да го използваме.

— Но тя ти е казала ясно, поне за мен е ясно, че имаме всичко необходимо. Няма друг материален елемент. Това е нещо. Сълзи. — Сибил смръщи вежди и забарабани с пръсти по бележника си. — Плакала е за теб и ако тълкувам правилно, казала е, че и аз ще плача. С удоволствие бих проляла някоя и друга сълза, ако това ще прати Голямото зло обратно в ада. Сълзи — повтори тя и затвори очи. — Често са съставка, използвана при магии. Мисля, че обикновено са женски сълзи. Нужни са сълзи на девица или бременна жена, майка, старица и прочие в зависимост от ритуала. Не зная много по въпроса.

— Има въпрос, по който не знаеш всичко?!

Сибил се обърна към него със самодоволна усмивка и го погледна над слънчевите си очила.

— Има светове, за които не зная много, но почти няма тема, по която да не мога да открия цялата информация. Трябва да проверим. Изглежда, е искала да каже, че макар и да има още с какво да помогнат в своите области, другите двойки вече са свършили по-голямата част от работата си. Време е да гледаме напред и всичко зависи главно от нас с теб, партньоре.

— Не мога да подсвирна и да призова дарбата си на помощ като вярно куче.

— Разбира се, че можеш. Иначе нямаше да изкарваш прехраната си с комар. По-проблемно може да се окаже двамата да я призовем едновременно и да се съсредоточим върху едно потенциално бъдещо събитие.

Тя отново пхна ръка в бездънната си чанта и този път извади карти „Таро“.

— Шегуваш ли се с мен?

— Помощни средства — каза Сибил и умело разбърка големите карти. — Имам и руни, няколко вида кристални кълба и ясновидско огледало. На един етап от живота си много сериозно изучавах магьосническото изкуство и търсех отговор защо мога да предвиждам бъдещето. Но както във всяка религия или организация, има твърде

много правила. Правилата започнаха да ме задушават и след известно време просто приех, че имам дарба, и разширих кръгозора си.

— Кога разбра?

— За дарбата си? Не съм напълно сигурна. Не беше мощен взрив като при теб. Винаги съм имала ярки сънища. Разказвах ги на родителите си като малка. Или плачех посред нощ, ако сънищата ме плашеха. Често бяха страховити, или имаше нещо, което бих нарекла дежа вю, ако въобще знаех този термин. Баба ми по бащина линия, която беше с циганска кръв, ми каза, че притежавам ясновидски способности. Направих всичко възможно да се науча как да ги развивам и контролирам. Все още имах сънища, хубави и лоши. Често сънувах огън. Че преминавам през него, че умирам в него или че го запалвам.

Сибил подреди картите върху цялата маса. Цветните илюстрации привлякоха вниманието на Гейдж.

— Мисля, че съм те сънувала — каза тя — дълго преди да те срещна.

— Мислиш?

— Не виждах лицето ти. Или не го помнех след събуждане. Но в сънищата или виденията знаех, че някой ме чака. Любим, така мислех. Получих първия си оргазъм на четиринадесет при един от тези сънища. Събуждах се възбудена и доволна. Или трепереща от ужас. Защото понякога онзи, който ме чакаше, не беше любимият, не беше човек. Не виждах и неговото лице, дори когато ме изгаряше жива. — Сибил вдигна поглед. — Затова научих всичко, което можах, научих се да контролирам ума и тялото си с йога, медитация, билки, транс — всичко, което можеше да ми помогне да държа злото надалеч в сънищата. Почти винаги се получава. Поне доскоро се получаваше.

— Тук, в Холоу, е по-трудно?

— Да.

Той седна и посочи с пръст към картите.

— Е, какво вещаят за бъдещето?

— Тези ли? Просто зададох малък личен въпрос. Що се отнася до останалото... — Сибил ги събра и отново ги разбърка. — Да видим.

Сложи ги на масата и каза:

— Сечи. — Когато Гейдж го направи, тя разпери картите като ветрило, обърнати надолу. — Да опитаме нещо просто. Избери карта.

Готов за игра, той издърпа една от ветрилото и когато Сибил кимна, я обърна. На картата имаше двойка преплетени голи тела и тъмните коси на жената се стелеха върху тях.

— „Влюбените“ — обясни тя. — Това разкрива къде е умът ти.

— Картите са твои, скъпа.

— Мм... хм. — Сибил избра карта за себе си. — „Колелото на съдбата“, по-скоро Линията на съдбата, ако говорим буквално. Символизира промяна, шанс за добро или лошо. Вземи друга.

Той обърна „Магът“.

— Дотук избрахме само старши аркани, три от три. — Между веждите ѝ се появи лека бръчка. — Всъщност тази е една от любимите ми карти, не само заради картата, а защото е символ на въображение, талант, и магия, разбира се. В нашия случай можем да кажем, че то е Джайлс Дент, твойт предшественик. — Обърна още една карта. — Моята е „Дяволът“. Алчност, обсебеност, тирания. Давай пак.

Гейдж изтегли „Великата жрица“. И без да чака, Сибил избра „Обесеният“.

— Предците ни по майчина линия, въпреки че моят е с образ на мъж. Разбиране и мъдрост в твой род, мъченичество в моя. И отново старши аркани, и всичките идват. Още веднъж.

Той обърна „Кулата“, а тя — „Смъртта“.

— Промяна, вероятно бедствие, но предвид другите карти, има вероятност промяната да е положителна, потенциал за възстановяване. Моята очевидно означава край, и то не щастлив, като погледнеш другите, които избрах. Въпреки че рядко вещае буквално смърт, символизира абсолютен край.

Сибил повдигна чашата си.

— Трябва да си наля още.

Гейдж стана преди нея и взе чашата.

— Ще ти донеса. Видях как го правиш.

Така тя щеше да има време да се опомни, помисли си той, когато влезе вътре. Колкото и интересно да ѝ се струваше, резултатът от този експеримент бе разтърсващ за нея. Самият той знаеше това-онова за картите „Таро“. Нямаше окултна област, в която да не бе търсил отговори през годините. Ако залагаше, никога не би рискувал парите си, че двама души ще изтеглят осем последователни старши аркана.

Забърка питието ѝ и този път взе за себе си вода вместо кафе. Когато излезе навън, Сибил стоеше облегната на парапета и загледана в гората.

— Отново разбърках и сякох. И изтеглих осем произволни карти. Само две бяха старши аркани, но странно, отново „Дяволът“ и „Смъртта“. — Когато тя се обърна, Гейдж забеляза, че вече е спокойна. — Интересно, нали? Че заедно изтеглихме най-мощните. Защото е било писано, или защото, без да имаме цел, сме предвидили къде са тези карти във ветрилото и инстинктивно сме ги избрали.

— Какво ще кажеш да опитаме с друго помощно средство? Носиш ли кристално кълбо в тази огромна торба?

— Не, а чантата случайно е „Прада“. Искаш ли да опитаме да надникнем в бъдещето, да обединим силите си и да видим какво ще стане?

— Каква беше идеята ти?

— Да приемем и, надявам се, да използваме връзката. По-добре се съсредоточавам след медитация, но...

— И аз мога да медитирам.

— С толкова кофеин в организма?

Той само разклати бутилката вода.

— По-добре да се върнем вътре.

— Всъщност мислех да опитаме тук, навън, на тревата. Градините, гората, въздухът... — Сибил свали слънчевите си очила, сложи ги на парапета и заслиза по стъпалата. — Какво правиш за отпускане на тялото и ума?

— Играя карти. Правя секс. Може да поиграем на стриптийз покер и когато загубиш, ще се погрижа и двамата да се отпуснем добре.

— Интересно, но си мислех за още йога.

Тя свали сандалите си и зае поза „Молитва“. После с плавна грация премина в основната поза „Слънчев знак“.

— Няма да правя това — каза Гейдж, слизайки след нея в двора. — Но ще те гледам.

— Нужна ми е само минута. Относно предложението ти, имаме споразумение. Няма да правим секс.

— Споразумението беше да не се опитвам да те свалям, а не да не правим секс.

— Подробност.

— Но съществена.

От поза „Куче“, тя извърна глава към него.

— Предполагам, че си прав.

Завърши упражнението и седна на тревата в поза „Лотос“.

— Няма да правя и това — каза Гейдж, но седна срещу нея.

Сибил обикновено си почиваше с ръце, отпуснати върху коленете, но сега ги протегна към неговите.

— Можеш ли да проясниш ума си така?

— Щом ти можеш.

Сибил се усмихна.

— Добре. Направи нещо, което ти помага... нещо друго, освен карти и секс.

Гейдж нямаше нищо против да поседи в майския следобед на тревата с красива жена. Не че очакваше да се случи нещо. Очакваше тя да затвори очи и да занарежда някаква мантра, може би ом, като символа на гърба ѝ, този интригуващ златист символ, изрисуван върху кожата ѝ, малко над свършената извивка на седалището.

„Престани да мислиш за него, заповяда си той. Това не е начин за отпускане.“

Очите ѝ не бяха затворени и Гейдж се вгледа в тях. Не би могъл да мечтае за по-приятна точка за съсредоточаване от тези ириси с наситен кафяв цвят като кадифе. Синхронизира дишането си с нейното, или тя с неговото, не бе сигурен. Но след секунди имаше пълна хармония, свършен ритъм.

Виждаше единствено очите ѝ. Потъваше в дълбините им. Пръстите им леко се докосваха, но той се чувстваше сякаш в безтегловност и не усещаше дори този физически допир.

За миг почувства пълно блаженство и единение с нея.

Образите нахлуха в него, редувайки се толкова бързо, че почти се блъскаха един в друг. Фокс лежеше край пътя в дъжда. Кал — проснат, с обляна в кръв риза, на пода в офиса си. Куин крещеше от ужас, удряше с ръце по заключена врата, докато нож прерязваше гърлото ѝ. Лейла, вързана и с лепенка на устата, обезумяла от страх, гледаше с широко отворени очи пламъците, които пълзяха към нея като змии.

Гейдж видя себе си до Свещения камък, а Сибил лежеше безжизнена върху олтара, обгърнат от пламъци. Чу своя вик на ярост

миг преди демонът да изскочи от гората и да го повлече към мрака.

Всичко се сля — образи и звуци, преминаващи едни в други. Камъкът в ръката му гореше, отекваха гласове, изричащи неразбираеми думи. Беше сам, а пламъците се издигаха от ръката му към горещата лятна луна. Беше сам, когато създанието отново изпълзя от сенките със зловеща усмивка.

Не знаеше кой прекъсна контакта, но виденията изведнъж изчезнаха сред червена мъгла от болка. Чу Сибил да изрича името му, веднъж, два пъти, на третия — като словесен шамар, който го накара да изръмжи.

— Какво?

— Насочи вниманието си към точките, които натискам. Трябва да ми помогнеш. Чуваш ли ме?

— Да, да, да.

Чуваше настойчивото ѝ бърборене, докато главата му бе на път да експлодира. Пръстите ѝ сякаш се забиваха в тила му и щяха...

Болката постепенно намаля и вече не го изгаряше като нажежено острие. Когато Сибил хвана ръката му и притисна вдлъбнатината между палеца и показалеца, остана само тъпо, дразнещо главоболие.

Осмели се да повдигне единия си клепач и погледна право в кадифените ѝ, леко премрежени очи. Лицето ѝ бе бледо като восък, докато се опитваше да диша бавно и равномерно.

— Добре, добре.

Гейдж издърпа ръката си от нейната и потърка тила си.

— Така добре ли е?

— Малко по на... Да, да. Силно, няма да ме заболи.

Не можеше да ѝ причини по-голямо страдание от виденията и притисна силно възлите от болка и напрежение, които се бяха образували под кожата ѝ, а тя докосваше акупресурните точки на ръката си.

Първо се бе погрижила за него, осъзна Гейдж, и не знаеше дали да изпита срам или благодарност. Видя как болката се разсея и очите ѝ се затвориха с облекчение, което му бе съвършено познато.

— Добре, така е по-добре. Достатъчно. Трябва само...

Сибил се наведе назад, отпускаяки се по гръб на тревата с лице към слънцето и затворени очи.

— Добра идея.

Той стори същото.

— Не го контролирахме — заговори тя след миг. — То ни водеше като кученца на каишки. Не можах да го спра или забавя. Не можах да пропъдя страха.

— Което доказва, че за нищо не те бива.

Гейдж чу приглушения ѝ смях и си представи как повдига крайчеца на устните си.

— Ставаме двама, отворко. Ще се справим по-добре. Трябва да опитаме отново. Какво видя? Първо ти ми кажи.

— Всички бяха мъртви или умираха. Фокс — окървавен край пътя, сред мрак и дъжд. Светлини на фарове, мисля, че на пикапа му.

Сибил описа всички подробности с леко треперещ глас.

— При мен беше същото. После настъпи промяна.

— Беше толкова бързо, ставаше все по-бързо, образите се преливаха и чезнеха. Обикновени неща се превръщаха в кошмарни видения и не можех да различа едните от другите. Всичко беше толкова откъслечно. Но накрая ти държеше камъка.

— Да, всички са мъртви, а аз държа камъка. И копелето ме убива, докато той гори в ръката ми.

— Дали е така, или е просто предположение? Зная само, че камъкът беше там, от началото до края, че беше у теб и излъчваше сила. — Сибил се обърна към него. — Зная, че видяното от нас са само възможности. Знаем за тях, което е оръжие. Да кажем на другите и да го използваме.

— Как ще го използваме?

— Ще намерим начин. Какво? — попита тя, когато Гейдж потърка клепачи с пръсти и поклати глава.

— Представих си как закачаш своето оръжие дваисет и втори калибър с перлена дръжка на бедрото си. Явно вече се чувствам по-добре.

— Хм. С какво бях облечена?

Той отпусна ръце и се усмихна.

— Явно и двамата се чувстваме по-добре. Какво ще кажеш да...

Претърколи се и се надвеси над нея.

— Успокой топката, каубой. Споразумението е в сила.

— Това не е свалка.

Тя се усмихна шеговито.

— Не съм си и помислила.

— Костелив орех си, Сибил.

Подлагайки я на изпитание, той придърпа ръцете ѝ над главата. Положителна енергия, тя знаеше доста за начините за зареждане с положителна енергия. Точно сега малко от нея нямаше да е излишна.

Сибил не се съпротиви, само продължи да се взира в него със загадъчна усмивка.

— Хрумна ми, че и двамата заслужаваме малка награда — отбеляза той.

— И според теб тя трябва да е търкаляне голи в задния двор на Кал?

— Четеш мислите ми.

— Няма да стане.

— Добре. Само кажи кога.

В целувката му нямаше плахост или закачливост. Предаде се на страстта и получи отговор, изгарящ като огън. Пръстите ѝ се преплетоха с неговите, докато устните се разтваряха. Беше по-скоро жажда, отколкото съблазн, по-скоро предизвикателство, отколкото отдаване. Тялото ѝ трескаво се движеше под неговото като надигащи се вълни от енергия. Много положителна.

Без свалки, помисли си тя, без увещания. Тялото ѝ отвърщаше и се наслаждаваше. Откровената и неприкритата страст означаваше равенство. Даде воля на пориви, потискани от месеци. Щеше да се остави в тяхна власт още малко, преди отново да ги укроти.

Обви крак около него и със съзнателни ритмични движения потърка центъра си в тялото му, преди да се претърколят и да разменят местата си. Вече нейните устни владееха положението, впираха се в неговите, докато ръцете му бяха заровени в косите ѝ. Когато чу ръмженето, реагира със сподавен смях, но когато то прозвуча отново, по гърба ѝ пропълзя ледена тръпка.

Бавно отлепи устни от неговите.

— Чу ли това?

— Да.

Повдигна глава още сантиметър и ледът скова тялото ѝ.

— Имаме си публика.

Кучето бе едро, със сплъстена и изпоцапана кафява козина. От устата му течаха лиги, докато пристъпваше като замаяно към тях през

гората.

— Това не е Туис — прошепна Сибил.

— Не е.

— Което означава, че е истинско.

— Истинско и бясно. Колко бързо можеш да бягаш?

— Колкото е нужно.

— Влез в къщата, пистолетът ми е горе, на масичката до леглото. Донеси го и застреляй проклетото куче. Аз ще отвлека вниманието му.

Шокът при мисълта да убие куче внезапно разсея отвращението, което се надигна в нея.

— Моят е в чантата ми на терасата. И двамата можем да успеем.

— Върви, влез вътре. Не губи време.

Помогна ѝ да се изправи и грубо я блъсна към къщата. Кучето зае поза за скок и се нахвърли.

Той не хукна с нея и Сибил нямаше време да мисли, дори когато чу ужасяващите звуци зад гърба си. Скоси с разтуптяно сърце на терасата, пхна ръка в чантата си и сграбчи дръжката на пистолета.

Писъкът, който издаде, когато се обърна, бе колкото от ужас, толкова и за да отклони вниманието на кучето към нея. Но то продължи да се мята, да разтваря челюсти и да впива зъби в Гейдж, докато бяха вкопчени в ожесточена схватка на свежата зелена трева зад къщата на Кал.

Сибил побягна към тях, отмествайки предпазителя в движение.

— Застреляй го! Застреляй шибаното псе!

— Не мога да се прицеля!

Целите ръце на Гейдж бяха изподрани и окървавени.

— Стреляй, по дяволите!

Докато крещеше, той дръпна главата на кучето назад и се вгледа в яростно тракащите челюсти. Тялото на животното потръпна веднъж и още веднъж, когато куршумите го пронизаха отстрани, но не престана да се стреми към гръкляна му. При следващия изстрел изскимтя от болка, а яростно святкащите очи се изцъклиха. Задъхан, Гейдж отхвърли тежестта му и запълзя по изцапаната с кръв трева.

С премрежени от болка очи, чу риданията. Видя как Сибил застана до умиращото куче и изстреля последния куршум в главата му, за да не се мъчи дълго.

— Не беше мъртво. Страдаше. Да влезем вътре. Господи, целият си в рани!

— Ще зараснат. — Но той обви ръка около раменете ѝ и я остави да поеме тежестта му. Успя да стигне до стъпалата, преди краката му да се предадат. — Дай ми минута. Трябва ми само минута.

Сибил го остави приведен на стъпалата и се втурна вътре. Няколко минути по-късно дотича с бутилка студена вода, леген с още вода и няколко парчета плат.

— Да се обадя ли на Кал и Фокс? Когато Фокс пострада, присъствието на двама ви помогна.

— Не. Не съм толкова зле.

— Дай да погледна. Трябва да погледна. — Тя бързо и сръчно отстрани останките от ризата му. Дъхът ѝ затрепери при вида на дълбоките рани и разкъсвания, но почисти с уверена ръка. — Рамото ти е доста зле.

— Ненужна информация, като се има предвид, че става дума за мен. — Гейдж стисна зъби, когато тя притисна студения влажен парцал към раната. — Впрочем добре стреляш.

Сибил намокри чист парцал с вода от бутилката и внимателно го плъзна по лицето му.

— Зная, че боли. Зная, че заздравяването е почти толкова мъчително, колкото самите рани.

— Не е като пролетен пикник. Ще ми направиш ли услуга? Донеси уиски.

— Добре.

Вътре, Сибил се подпря с ръце на плота за момент. Усети непоносимо гадене, но го потисна, потръпвайки. Извади бутилка „Джеймисън“ и щедро наля три пръста.

Когато отново излезе навън, забеляза, че повечето от повърхностните му рани са изчезнали, а по-сериозните вече се затварят. Гейдж изпи две трети от уискито на един дъх, а после се вгледа в лицето ѝ и ѝ подаде чашата.

— Допий останалото, скъпа. Очевидно имаш нужда.

Тя кимна и пресуши чашата. Най-сетне направи това, на което не се решаваше. Обърна се и погледна трупа върху окървавената трева.

— Никога не бях стреляла по нещо живо. Глинени гъби, мишени, мечки на стрелбището — да, но не бях забивала куршум в живо

същество.

— Ако не го беше направила, можеше да съм мъртъв. Това куче тежеше най-малко четиридесет килограма, повечето — мускули, и беше подивяло.

— Има нашийник, стикери за ваксинации... — Сибил събра кураж, приближи се и приклепна. — Скоро е било ваксинирано против бяс. Не е било заразено в буквалния смисъл, но мисля, че и двамата го знаехме.

Изправи се, когато Гейдж дойде при нея, накуцвайки.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Ще го погребем.

— Но... Гейдж, това куче е било на някого. Не е било бездомно. Сигурно го търсят.

— Ако им го върнем мъртво, няма да помогнем на никого. Безсмислено е да даваме обяснения защо си изстреляла четири куршума срещу нечий домашен любимец, който, ако бъде изследван за бяс, няма да покаже никакви признаци. — Гейдж обхвана раменете ѝ и силно ги притисна. — Това е война, по дяволите, разбираш ли? Война, която водим от дълго време насам. Загиват не само кучета, Сибил, така че трябва да се стегнеш. Не можем да кажем на някое хлапе, че кучето му няма да си дойде за вечеря, защото е било обсебено от демон. Заравяме и продължаваме напред.

— Сигурно е по-добре да не изпитваш никакви чувства, никаква вина и угризения.

— Така е. Върви си у дома. Приключихме за днес.

— Накъде тръгна? — попита тя, когато Гейдж се обърна.

— Да взема лопата.

Сибил стисна зъби, закричи пред него към бараката с градинарски инструменти и отвори вратата със замах.

— Казах да си вървиш у дома.

— А аз ти казвам „върви по дяволите“. Да видим кой ще стигне пръв. Аз очистих кучето, нали? Ще ти помогна да го заровиш. — Сибил дръпна една лопата и почти я хвърли към него, преди той да грабне друга. — Има и още нещо, нещастнико, не сме приключили за деня. Трябва да споделим с другите случилото се тук. Колкото и да не ти харесва, ти си част от екип. Трябва да опишем и документираме цялата грозна случка. Заравянето не е достатъчно. Не е.

Тя потърка устни с опакото на ръката си и едва сдържа плача си, когато самообладанието ѝ се пропука. Опита се да профучи покрай него, но той я сграбчи и я накара да се обърне с лице към него.

— Пусни ме.

— Замълчи. Просто замълчи. — Задържа я здраво, въпреки съпротивата ѝ, и когато тя се предаде и се отпусна в ръцете му, леко я притисна. — Ти направи каквото трябваше — тихо заговори Гейдж. — Справи се добре. Издържа. Влез вътре, аз ще довърша това. Можеш да се обадиш на другите.

Сибил остана в прегръдката му още миг.

— Заедно ще го довършим. Заедно ще го заровим. После ще позвъним на другите.

СЕДМА ГЛАВА

Бе помолила Куин да ѝ донесе дрехи за преобличане. След неприятната работа по заравянето на кучето Сибил бе мръсна, потна и изпоцапана. Вместо да мисли каква гадост има по панталона и блузата ѝ, просто ги пхна в найлонова торбичка. След душа щеше да я изхвърли в кофата за смет на Кал.

Беше рухнала, призна си тя, докато заставаще под водната струя. Вярно, бе сторила каквото трябваше, но после непроницаемата ѝ броня напълно бе рухнала.

Край с хладнокръвната, здравомислеща Сибил Кински.

Сега, ако не можеше да възвърне хладнокръвието си, щеше да опита поне със здравия разум.

Дали бе по-зле или по-добре, че бе рухнала пред Гейдж? Зависеше от гледната точка. Определено се отразяваше доста по-зле на гордостта ѝ, но предвид цялостната картина, по-добре бе всеки да познава слабостите на другия. За да приключат успешно своята част от изпитанието, трябваше да познават силните и слабите си страни.

Беснееше, че тя бе рухнала първа, но щеше да се примири с това. Рано или късно.

Трудно преглъщаше този факт, навярно защото винаги бе смятала себе си за силната. За жената, която взема решения, трудни решения, със замах, когато е необходимо, и ги изпълнява. Другите се предаваха — майка ѝ, сестра ѝ, но тя устояваше. Винаги се бе справяла.

Вторият горчив хап бе да си признае, че Гейдж е прав. Смъртта на едно куче далеч нямаше да е най-ужасното, с което щяха да се сблъскат. Ако не превъзмогнеше това, щеше да е безполезна за другите. Трябваше да го възмогне.

„Заравяме го, беше казал Гейдж, и продължаваме напред.“

Когато вратата се отвори, наред с хладния въздух, който нахлу, Сибил усети прилив на гняв.

— Кръгом, нещастнико, върни се откъдето си дошъл.

— Кю е. Добре ли си?

Щом чу гласа на приятелката си, Сибил отново почувства, че в очите ѝ напират сълзи. Наложил си да се овладее.

— По-добре съм. Бързо се отзова.

— Тръгнахме веднага с Кал. Фокс и Лейла ще дойдат, когато могат. С какво да ти помогна?

Сибил спря водата.

— Подай ми кърпа.

Тя отмести завесата и взе кърпата, която Куин ѝ подаде.

— За бога, Сиб, изглеждаш капнала.

— Беше първият ми работен ден като гробарка. В страхотно настроение съм, но, господи, Кю, това е ужасна работа, във всяко отношение.

Когато Сибил уви първата кърпа около кръста си, Куин ѝ подаде втора за косата.

— Слава богу, че не сте пострадали. Ти си спасила живота на Гейдж.

— Спасихме се взаимно. — Огледа се в запотеното огледало. И емоционалното, и физическото изтощение отстъпиха пред суетността ѝ. Коя бе бледата, изтерзана жена с унил израз на очите и огромни тъмни кръгове около тях. — О, боже мой! Моля те, кажи ми, че си проявила съобразителност, и освен дрехите си донесла и грим.

Обнадеждена от реакцията ѝ, Куин се облегна с хълбок на вратата.

— Откога сме приятелки?

— Не биваше да се съмнявам в теб.

— Всичко е на леглото. Ще слеза да ти наля чаша вино, докато се обличаш. Искаш ли още нещо?

— Не, погрижила си се за всичко.

Щом остана сама, Сибил среса косите си и прикри признаците на умора. Облече чистите дрехи и грабна торбичката със съсипаните. Долу ги хвърли в кошчето за смет и излезе на верандата, където седяха Куин, Кал и Гейдж.

Едва ли някой имаше желание да седи на задната тераса точно сега.

Сибил взе чашата с вино, седна и се усмихна на Кал.

— Е, как мина денят ти?

Той отвърна на усмивката ѝ, въпреки че спокойните му сиви очи подозрително се вгледаха в нея.

— Не беше изпълнен със събития като твоя. Сутринта присъствах на съвещание за възпоменателното шествие, доуточнихме подробностите. Уенди Краус беше пийнала вино на рождения ден на съотборничка и изпусна топката за боулинг върху крака си. Счупи големия си пръст, и няколко тийнейджъри се сбиха заради спор при игра на компютърен футбол.

— Постоянната драма в Хокинс Холоу.

— О, да.

Отпивайки, Сибил се загледа в стъпаловидната градина, заоблените хълмове, криволичешия поток.

— Хубаво място да поседнеш след натоварен ден. Градините ти са прекрасни, Кал.

— Доставят ми радост.

— Уединено място и все пак свързано с цялата история. Познаваш почти всички в околността.

— Почти.

— Сигурно знаеш чие е било кучето.

Кал се поколеба само за миг.

— На семейство Мълндор. Изчезнало е завчера. — Почувствал нужда от допира, Кал се наведе и разроши козината на Лъмпи, който похъркваше в краката му. — Живеят в града. Доста далече е оттук за едно куче, но както го описа Гейдж, смятам, че е техният Роско.

— Роско. — Почивай в мир, помисли си тя. — Обсебването на животни е обичайна тактика. Зная, че имаме документирані нападения на домашни любимци и дивеч. Все пак, както казваш, от града дотук е далеч пеша, дори на четири крака. Знае ли се за поява или нападение на бясно куче?

— Не.

— Логично е случилото се днес отново да е имало конкретна цел. Голямото зло не само е обсебило горкото куче, а и го е насочило насам. Ти често скитах сам навън през деня — обърна се тя към Гейдж. — Туис не е знаел, че аз ще дойда, определено не го е знаел, щом кучето е изчезнало преди два дни. Излизаш, може би лягаш да подремнеш в примамливия хамак на Кал между онези кленове или пък

на него му хрумва да окоси тревата. Куин решава да се поразходи в градината.

— Всеки от нас можеше да се окаже сам тук — съгласи се Кал. — И тогава нямаше да погребвате куче.

— Хитър номер — замислено каза Сибил, — не са трябвали голямо усилие и енергия.

— Полезно е да имаш въоръжена партньорка наблизо.

Гейдж бавно отпи от виното си.

— Която най-сетне проумя нещо — добави Сибил. — Простата истина, че не тя е убила кучето. Туис го е погубил. Още едно злодеяние, заради което заслужава жестока разплата. — Тя погледна към пътя. — Ето ги Фокс и Лейла.

— И вечерята. — Куин докосна ръката ѝ. — Поръчах голяма салата и две пици от „Джинос“. Реших, че ще предпочетем нещо просто и засищащо тази вечер.

— Добре си направила. Имаме доста работа.

Както обикновено, докато се хранеха, разговаряха за обикновени и безобидни неща. Денят бе твърде напрегнат, настроението — твърде тревожно.

— Трябва да запишеш нещо, Кю — започна Сибил, а после се обърна към Гейдж. — Гейдж е имал съновидение.

Тя задържа погледа си върху него още няколко секунди и разказа съня му за страст и смърт.

— Символика — веднага заключи Куин. — Твърде неправдоподобен е за пророчество. Очевидно, колкото и вълнуващ да е сексът, не бихте продължавали, докато земята около вас избухва в пламъци.

— Имаш право — промълви Сибил.

— Явно страстта е била толкова гореща, че двамата са се възпламенили. — Фокс сви рамене. — Е, просто малка шега.

— Много малка. — Лейла го смушка в ребрата. — Всички сме подложени на стрес, толкова голям, че еротичните сънища не са изненада. И предвид... ако добавим, че ти, Гейдж, може би изпитваш някаква...

— Сексуална незадоволеност — довърши Куин — и влечение към Сибил. Всички сме големи момчета и момичета, а сега не е моментът да бъдем деликатни. Съжалявам. Но е факт, че вие със Сибил сте зрели хора, да не споменаваме и привлекателни, които имат една и съща дарба и изживяват огромен стрес. Би било странно, ако не се прокрадваха сексуални вибрации.

— Ако се предадеш на порива, загиваш сред пламъци. — Кал замислено задъвка парче пица. — Не мисля, че е толкова просто, дори от гледна точка на символиката. Интимна близост, от която има последици. Възниква още една връзка във веригата от шестима, която вече сме изковали, и това увеличава силата ни.

— Съгласна съм, така е. — Сибил кимна одобрително и се усмихна на Кал. — Жалко, че Кю стои на пътя ни, иначе двамата с теб щяхме да изковем хубава брънка.

— Няма да се разкарам, сестричке.

— Голяма егоистка си. Впрочем от опит зная, че пророческите сънища често са пълни със символи. Този може да бъде причислен към тях или поне споменат в тази графа.

— Тогава да се качим горе — предложи Гейдж — и да проверим теорията.

— Благородно предложение. Героично. — Сибил замълча и отпи глътка вино. — Но не приемам. Готова съм да пожертвам тялото си, щом е за добра кауза, но не мисля, че е необходимо точно в този момент.

— Обади ми се, когато настъпи моментът.

— Ти ще бъдеш първият. Какво? — попита тя, кога Куин размаха ръка във въздуха.

— Просто прогонвам тези бръмчащи вибрации.

— Много си забавна. Да продължим — настоя Сибил. — Както отбеляза проникателният и чаровен Кейлъб, важни са връзките. Има и други връзки, дълбоки колкото интимните.

— Все пак те са на първо място в класацията ми — изтъкна Фокс, усмихна се на каменното изражение на Сибил и си взе още пица. — Но довърши мисълта си.

— С Гейдж изживяхме една от тези връзки, като обединихме дарбите си. Имаше сила, имаше и последици. Преди споделеното ни преживяване той е имал друго. Среща с Ан Хокинс. — Сибил отново

замълча и този път проследи с поглед едно колибри, което се потопи в сърцето на яркорозов цвят. — Преди да тръгна насам, с Куин добавихме инцидента към бележките си и графиките. Гейдж отново ми разказа станалото и нахвърлях записки, в случай че сме пропуснали някоя подробност, но нямаше такава.

— Днес често се замислях за това — обади се Лейла. — Казала е, че е плакала за Гейдж и че ти също ще плачеш, Сибил. Сигурно означава нещо.

— Сълзите означават нещо.

Сибил продължи да съзерцава миниатюрното птиче, което премина на друг цвят.

— Питам се дали е имала предвид буквално сълзи, като магическа съставка, която ще ни бъде нужна, или и те са символ. Скръб, радост... емоции. Може би е важна емоционалната връзка — започна Куин.

— Да, отново съм напълно съгласна — отбеляза Сибил.

— Знаем, че емоциите са част от всичко — продължи Куин. — Туис подхранва отрицателните: страх, омраза, гняв... Изглежда доста вероятно именно положителните емоции да са спасили всички ни при последния поход до Свещения камък.

— С други думи, не ни е казала нищо ново.

— Положително насърчение — каза Куин на Гейдж. — И ясно е заявила, че имаме всичко необходимо, за да спечелим тази битка. Проблемът е, че трябва да открием какво е това всичко и как да го използваме.

— Слабости срещу силни страни. — Фокс отпи от бирата си. — Туис познава слабостите ни и се възползва от тях. В отговор, силните ни страни трябва да надделеят. Проста стратегия.

— Но добра — кимна Лейла. — Да съставим списък.

— Моето момиче страшно си пада по списъците.

— Говоря сериозно. Силните и слабите ни страни, като група и индивидуално. Водим война, нали? Силните са нашите оръжия, а слабите са пролуки в защитата ни. Укрепваме защитата или поне откриваме къде са пролуките, и можем да преминем в настъпление.

— Уча я на шах — каза Фокс. — Бързо схваща.

— Днес вече е малко късно за списъци — изтъкна Гейдж.

Лейла невъзмутимо поклати глава.

— Никога не е късно.

Сибил повдигна чашата си и в този миг колибрита отлетя като бляскав куршум.

— Следващата точка от моя списък са картите.

— Искаш да играем на карти? — попита Кал. — Не сме ли твърде заети за игра?

— Винаги може да се намери време — възрази Гейдж. — Но тя говори за карти „Таро“.

— Днес ги донесох тук и с Гейдж направихме експеримент.

Макар и да вярваше на паметта си, Сибил погледна записките си, докато разказваше на другите за резултата.

— Изтегляхме все старши аркани, всичките — с ясен смисъл и за двама ни — заключи тя. — Както комарджията сред нас би се съгласил, шансът да е било съвпадение е едно на милион. Картите позволяват различни тълкувания в зависимост от човека, въпроса, конкретната ситуация и прочие. Но очевидно в този случай разкрива връзка, емоционална и физическа. После — символите на потеклото на всеки от нас и потенциала за драматична промяна и последици. Искам да направим серия подобни експерименти. Кал и Куин, Фокс и Лейла, тримата мъже, трите жени и накрая шестимата заедно.

— Винаги си била запалена по „Таро“ — отбеляза Куин.

— Заради циганските ми корени. Но случилото се днес беше нещо повече.

— Направили сте номера с картите, преди да се появи кучето — каза Фокс. — Преди нападението.

— Да. — Споменът все още бе разтърсващ и Сибил посегна към виното си. — Преди.

— Може би нещо го е провокирало — продължи Фокс. — Обединяването на дарбите ви. Трябват ни още подробности, но ако това с картите не е било съвпадение и връзката поражда енергия и сила, навярно не е съвпадение и веднага последвалата атака.

— Прав си — бавно каза Сибил. — Определено не е.

— Били сте навън — напомни Куин. — Отзад.

— Да. — Сибил хвърли поглед към Гейдж. — Би ли поел тази част?

Не му бе особено приятно да докладва, но знаеше, че за нея все още е трудно да говори. Той предаде събитията от момента, в който

бяха седнали с долепени пръсти ни тревата, до онзи, в който Сибил бе изстреляла последния куршум.

— О, скъпа! — Лейла посегна към ръката на Сибил със загриженост.

— Моля ви. — Гейдж повдигна пръст. — Зъби, нокти, изподрана плът, загуба на кръв. Подивелият Роско откъсна цяло парче от рамото ми, колкото...

— О, скъпи!

Лейла стана и за искрена изненада на Гейдж, заобиколи масата и шумно го целуна по бузата.

— Така е по-добре. Е, това беше.

— Гейдж пропусна да добави, че после аз се разхленчих. Щом ще съставяме списъци, трябва да отбележим това в графата на слабостите. Направо се размекнах. Не мога да дам стопроцентова гаранция, но мисля, че няма да се повтори.

— Както каза, размекна се, но за кратко — продължи Гейдж. — И след като свърши работата. Лично за мен няма никакво значение колко ще хленчи някой и ще скубе косите си, когато всичко е приключило.

— Добра гледна точка — реши Сибил.

— Допуснало е грешка. — Куин говореше тихо, но сините ѝ очи искряха. — Дяволски голяма грешка.

— Каква? — попита Кал.

— До днес за половината от нас значителна част от всичко това беше само теория. Разговаряли сме за нещата, които се случват с хората през Седемте, на какво са способни, когато са обсебени. Но само ти, Фокс и Гейдж сте се сблъскали лице в лице с него. Само на вас се е налагало да защитавате себе си и други хора от нападение на живо същество. Обикновено създание, превърнало се в заплаха. Откъде можехме да знаем със сигурност как ще реагираме и дали сме способни да сторим каквото трябва, когато се изправим срещу него? Вече знаем.

— Кучето днес не беше поредната страховита илюзия на Туис. Беше от плът и кръв. Не си се размекнала, Сиб. Не си изпаднала в паника, не си побягнала и не си се вцепенила. Взела си пистолет и си го очистила. Спасила си един човешки живот. Затова копелето е допуснало голяма грешка с днешното предупреждение какви атракции

ни очакват. Защото вече четирима от нас са имали личен сблъсък и се обзалагам, че и ние с Лейла бихме постъпили като Сиб. Ако искате моето мнение, това е голяма червена точка за нас.

— Дадохме му добър урок, Русокоске.

Кал се наведе и я целуна.

— Имаш право. — Фокс повдигна бирата си за тост. — Опити се да се перчи, и получи куршум. Буквално.

Сибил дълго се взира в Куин, докато последните следи от шока и терзанията ѝ изчезнаха.

— Винаги си успявала да разсейваш глупави заблуди. Е, добре. — От часове насам за първи път Сибил спокойно си пое дъх. — Сега е моментът да се поздравим. Някой да разчисти масата, ще донесе картите си.

Когато тя излезе от стаята, Гейдж стана и тръгна след нея.

— Днес вече доказва предостатъчно.

Сибил потърси картите в чантата си.

— Няма нужда да вадиш магическото си тесте тази вечер. Уморена си.

— Прав си, уморена съм. — Но се подразни от думите му, след като толкова се бе постарала да прикрие умората. — Предполагам, че преди Седемте и през тях вие с Кал и Фокс не се спирате, дори и да сте на ръба на силите си.

— Когато стане напечено, няма никакъв избор. Но все още не е станало.

— Остава малко време. Не отричам, че чувствам нужда да докажа още нещо, но не това е главната ми цел. Оценявам загрижеността, ала...

Замълча, когато той сграбчи ръката ѝ.

— Не обичам да имам повод за загриженост.

На лицето му се четеше едва прикрито отчаяние.

— Сигурно е така. Не мога да ти помогна в случая, Гейдж.

— Слушай. Слушай. — Отчаянието му стана по-очевидно. — Нека изясним нещо, още сега.

— На всяка цена.

— Начинът, по който другите се обвързаха, не е в картите. Нито в тези — посочи той към тестето „Таро“, — нито в моите, или които и да било. Любовните песни и семейният живот не са за мен.

Тя наклони глава и шеговитата, непринудена усмивка остана на лицето ѝ.

— Нима създавам впечатлението, че искам да ми пееш любовни песни и да си играем на семейство?

— Престани, Сибил.

— Ти престани, арогантен идиот! Ако си се разтреперил, че някак ще те оплета в мрежите си и ще започнеш да изнасяш серенади под прозореца ми и да избираш порцеланови сервизи, проблемът си е твой. — Тя размаха пръст срещу него и усмивката ѝ стана подигравателна. — Ако птичийят ти мозък наистина си въобразява, че искам това, значи просто си глупак. Изхвърли от главата си всички подобни натрапчиви мисли за мен, защото ще се пръсне, а не искам да се чувствам виновна.

— Нима се опитваш да ме убедиш, че докато другите падат в капана като круши, не ти е хрумвало и ти да ме повлечеш със себе си?

— Какви хубави фантазии и какво откровение за възгледите ти относно взаимните чувства на приятелите ни.

— Сравнението беше уместно — промърмори той. — И щом Куин говори за някакви бръмчащи вибрации, реших, че е редно да изложа възгледите си.

— Тогава нека и аз изложа своите. Ако и когато реша, че искам трайна връзка с мъж, няма да бъде, защото съдбата го е поставила на пътя ми. Ако и когато — повтори тя. — И обратно на онова, което си въобразяваш от глупави сексистки скрупули, че всяка жена търси трайно обвързване, няма да бъде нужно да повличам някого със себе си. Не съществува никаква заплаха за теб, нарцистично копеле. Ако не съм те убедила, върви на майната си.

Сибил профуча покрай него, влезе в трапезарията и стовари картите на масата.

— Първо трябва да проясня ума си — каза тя, неясно на кого, и продължи през кухнята към задната тераса.

Куин се спогледа с Кал и закрачи след нея.

— Бясна е — отбеляза Куин, когато Лейла я настигна.

— Виждам.

След кратка разходка до другия край на терасата и обратно, Сибил рязко се обърна към тях.

— Дори в това състояние на неудържима ярост няма да заявя, че всички мъже са арогантни нищожества, които заслужават ритник в скъпоценните топки.

— Само един конкретен мъж — преведе Куин.

— Един конкретен, който имаше наглостта да ме предупреди, че ако тайно храня някакви надежди за розово бъдеще с него, те са напразни.

— О, господи!

Куин закри лицето си с ръце и заглуши звук, среден между гневно изсумтяване и смях.

— Да не си въобразявам, че след като вие четиримата сте паднали в капана като круши, както се изрази, и аз мога да мечтая за подобна идилия.

— Не знам дали неговите изцелителни способности са достатъчна защита срещу гнева на Сиб. Да се обадим ли на 911?

— Щом е така — замислено каза Лейла, — нека го оставим да се помъчи малко по-дълго. Като круши, а?

— Ако трябва да съм честна, а трябва, репликата му беше по-скоро от тревога за собственото му положение, отколкото мнение за някого от вас.

Куин прочисти гърлото си.

— Да, но с риск да наля още масло в огъня, ще кажа, че е възможно да е оглупял така заради своите сложни и непонятни чувства към теб.

Сибил сви рамене.

— Тогава проблемът си е негов.

— Разбира се. Но на твоето място аз бих изпитала известно задоволство. Щом се тревожи, не че ти ще хлътнеш по него, а той по теб.

Сибил присви устни. Гневът ѝ се оттегли и стори път на размисъл.

— Хм. Бях твърде ядосана, за да видя нещата от тази гледна точка. Харесва ми. Заслужава да му предложи Специалитета.

— За бога, Сиб! — С гримаса на преувеличен ужас, Куин сграбчи ръката на приятелката си. — Не и Специалитета.

— Какъв е този Специалитет? — полюбопитства Лейла. — Боли ли?

— Специалитетът, създаден и патентован от Сибил Кински, е многообразно и многопластово творение — осведоми я Куин. — Никой мъж не може да му устои... Това е подход, отношение, реакция. Познаване на жертвата и съобразяване на подхода, отношението и реакцията, и неговите особености. Може да добави флирт и секс, ако ѝ харесва, но по-скоро е съблазняване и омайване точно до там, където иска да стигне. Погледи, език на тялото, разговори, дрехи, всичко — специално подбрано за въпросния мъж.

Сибил въздъхна тежко.

— Сега не е време за подобни неща. Колкото и да го заслужава. Но след като всичко това свърши...

— О, трябва да зная — реши Лейла. — Какво ще подбереш специално за Гейдж?

— Всъщност не е трудно да реша. Той предпочита изтънчени жени с известен стил. Макар и да мисли друго, изпитва по-истинско влечение към силните жени, защото ги уважава. Жената не бива да се прави на студена, но ако е твърде навита, бързо би му омръзнала, след като се отъркаля с нея. Цени ума и чувството за хумор.

— Удари ме, ако искаш, но сякаш описваш себе си.

Сибил се поколеба за миг, но после продължи:

— За разлика от Фокс, Гейдж не е склонен да проявява загриженост за другите. За разлика от Кал, не е силно свързан с корените си и не желае да пуска нови. Играе комар, и жена, която е наясно с играта, би привлякла вниманието му. Която знае как да печели и да губи. Може да бъде съблазнен физически... кой ли мъж не може... но само до известна степен. Отлично се владее, почти при всякакви обстоятелства, и контролът е ключът към покоряването му.

— Сигурно си е водила записки, в случай че реши да го направи. — Куин засия като горда майка. — После ще си състави подробен план.

— Разбира се, но щом говорим хипотетично... — Сибил сви рамене и продължи: — Той има нужда от предизвикателство и трябва да пристъпваш по границата между интерес и безразличие, да му даваш достатъчно и от двете. Нито твърде горещо, нито твърде студено, на което странно защо някои мъже не могат да устоят, а точната температура... с неочаквани промени, за да го изваждат от равновесие. И... — Тя замълча и поклати глава. — Няма значение,

няма да го направя. Залогът е твърде висок, за да се впусна в подобна игра.

— В колежа приложи този подход с едно гадже, което ми изневери и после предложи да направим тройка с момичето. Без капка срам. — Куин обвини ръка около раменете на Сибил и силно я притисна. — Сиб въртеше онзи празноглавец на малкия си пръст и точно когато си беше въобразил, че е на седмото небе, с гръм и трясък падна на земята. Беше неотразима. Но да, може би не е уместно при сегашните обстоятелства.

— Е, добре. — Сибил сви рамене и тръсна коси. — Беше забавно да пофантазирам. И успокояващо. Най-добре да се връщаме вътре и да започваме.

Лейла задърпа Куин обратно, когато Сибил влезе.

— Нима съм единствената забелязала, че тя описва себе си като жената, по която Гейдж би хлътнал?

— Не. Интересното е, че Сибил явно не го осъзнава. — Куин обгърна раменете на Лейла. — Въпреки че според мен е напълно права. Точно тя е жената, по която би хлътнал. Ще бъде забавно да ги гледаме, нали?

— Дали е съдба, или избор, Куин? За всички ни.

— Според мен е избор, но знаеш ли какво? — Куин потупа Лейла по рамото. — Не ме интересува, стига накрая да заживеем щастливо.

Мислейки си същото, Лейла погледна Фокс, когато влезе в кухнята. Той отваряше кутия кока-кола и се смееше на нещо, което Кал бе казал. Когато тигровите му очи срещнаха погледа ѝ, засияха като слънца. После протегна ръка към нейната.

— Готова ли си за малък ясновидски сеанс?

— Първо искам да ти задам един въпрос. Важно е да го задам сега, преди да обърнем онези карти.

— Добре. Какво искаш да знаеш?

— Дали ще се ожениш за мен.

Разговорите около тях секнаха. За няколко дълги секунди настъпи гробна тишина, докато той я гледаше втренчено.

— Добре. Сега ли?

— Фокс...

— Защото аз си мислех за февруари. Знаеш колко скапан месец е. Какво ще кажеш да има нещо, което да очакваме с нетърпение през

най-скапания месец в годината? — Той отпи от кока-колата си и я остави, докато Лейла се взираше в него. — Освен това, през февруари те видях за първи път. Но не на Свети Валентин, защото е твърде традиционно и банално.

— Мислил си по въпроса.

— Да, доста, защото, както знаеш, съм влюбен в теб до уши. Но се радвам, че ти го предложи първа. Спести ми напрежението. — Смеейки се, той я вдигна на ръце. — Февруари устройва ли те?

— Идеално. — Лейла обхвана лицето му и го целуна. — С Фокс ще се оженим през февруари.

Сред поздравите и прегръдките, Сибил хвърли поглед към Гейдж и му прошепна:

— Не се безпокой. Аз няма да ти направя предложение.

После сложи чайника на печката, за да бъде спокойна и съсредоточена, когато се заловят за работа.

ОСМА ГЛАВА

Гейдж спа неспокойно и безсънието нямаше нищо общо с кошмари и видения. Не бе свикнал да прави сериозни грешки или — още по-лошо, и определено по-унизително — непохватни ходове. Особено с жените. Изкарваше прехраната си с преценяване не само на карти и шансове, а и на хора, на онова, което се крие зад погледите им, думите, жестовете.

Малка утеха бе да осъзнае около три сутринта, че не е преценил Сибил погрешно. Тя бе заинтригувана и увлечена колкото него и вероятно също толкова предпазлива. Не се осмеляваше да се вслуша в бръмченето на онези вече прословути сексуални вибрации.

Не, той не се лъжеше за сексуалното влечение помежду им.

Колосалната му грешка беше инстинктивната реакция да излее обзелото го безпокойство право в лицето ѝ. Дълбоката причина да падне толкова ниско бе нуждата от уверение. Искаше тя да потвърди, да му каже, че няма за какво да се тревожи. Че също като него няма желание съдбата да я подмята насам-натам.

След като бяха изяснили това, щяха да работят заедно, да спят и да се борят, и може би да умрат заедно, и нямаше да има никакъв проблем.

Всички онези приказки за емоции и емоционални връзки бяха подклали допълнително онова, което вече се надигаше в него. Нима не бе видял как двамата му най-близки приятели, неговите братя, хлътват дълбоко? Нима и двамата не се бяха запътили към олтара? Всеки здравомислещ мъж би се вгледал добре в ръката, която му се пада, преди да се втурне да залага.

Мислено се върна назад и като крещящ неонов надпис пламна признанието, че трябваше да запази този ход, тази мисъл за себе си. Вместо това бе изпаднал в паника и бе оплел конците. И буквално я беше обвинил, че се опитва да го вкара в капан. С пълно право го смъмри. Нямаше спор. Сега Гейдж се чудеше как да изглади нещата, без да се налага да пълзи и да се извинява. Можеше да използва

оправданието, че е бил загрижен за по-важни неща, но макар и истина, щеше да прозвучи неправдоподобно.

Накрая реши да импровизира и отскочи до квартирата. Куин слизаше по стълбите и се спря, когато той влезе. След съвсем кратко колебание измина останалите стъпала до долния етаж тичешком.

— Здравей. Да не си дошъл да помогнеш с работата?

— Всъщност...

Тя го засипа с порой от думи и жестове:

— Затрупани сме. Фокс и Кал имат срещи, а бащата на Фокс има два свободни часа и Лейла отиде с него в бутика да обсъдят плановете. Само двете със Сиб сме. Всъщност аз ще отскоча да купя нещо отнякъде. Бях тръгнала да взема кафе за Сиб, в кухнята има топло. Ще ѝ го занесеш ли? Аз идвам след двайсетина минути.

Тя профуча през вратата, преди Гейдж да успее да каже нещо. Най-малко половината от словесния порой бяха глупости, съчинени на момента. Един мъж се досещаше кога го баламосват. Но точно сега бе добре дошло за него. Влезе в кухнята да налее две кафета, които отнесе горе.

Буйните къдрици се спускаха като водопад под шнолите, с които Сибил ги бе прихванала на върха на главата си. Нова прическа, помисли си той — поне за първи път я виждаше с нея — и дяволски секси. Работеше с гръб към него на голямата бяла дъска. Нова схема, забеляза Гейдж и позна имената на картите, които бяха изтеглили при серията експерименти предишната вечер. Музиката навярно идваше от някой от двата включени лаптопа в стаята. Звучеше гласът на Мелиса Етеридж.

— Не е ли по-добре да ги въведеш в компютъра?

Видя стъписването ѝ и бързото опомняне, преди да се обърне. Погледът, с който го удостои, можеше да се оприличи на бежов цвят. Абсолютно неутрален.

— Вече са въведени, но така е по-щадящо за очите и по-достъпно за цялата група. Има ли кафе за мен, или се каниш да изпиеш и двете?

Той се приближи, подавайки ѝ едното.

— Куин каза, че отива някъде да купи нещо и ще се върне след двайсет минути.

На лицето на Сибил проблесна раздразнение, преди отново да се обърне към дъската.

— Тогава слез долу или излез навън, докато си намериш застъпник, който да те брани от атаките ми.

— Мога да се браня и сам.

Сибил хвърли поглед назад. Никакво бежово, помисли си Гейдж. Погледът ѝ приличаше на жарава, все още тлееща по краищата.

— И други са си въобразявали същото. И са грешили.

По дяволите, си каза той, когато Сибил продължи да изписва съвършено равни букви. След като е изиграл картите си глупаво, човек трябваше да понесе загубата.

— Прекрачих границата.

— Да, вече изяснихме това.

— Тогава няма проблем.

— Не мисля, че е имало.

Гейдж отпи кафе и се загледа в нея. Опитва се да проумее защо студеното ѝ държание така го вбесява. Остави чашата и сграбчи ръката ѝ, за да му обърне внимание.

— Слушай...

— Внимавай. — Предупредителните думи се лееха като разтопен карамел. — Последния път, когато започна така, остана с пръст в устата. Сигурно и за теб ще е толкова досадно да правиш една и съща грешка, колкото за мен.

— Кой казва, че съм направил грешка?

Когато в отговор срещна мълчание и дълъг снизходителен поглед, изведнъж му хрумна, че ще е страхотна на масата за покер.

— Е, добре. Целият ден беше шантав. Тъй като не долавям антипатия от твоя страна, ясно е, че рано или късно ще се озовем заедно в леглото.

Сибил издаде някакъв звук — не точно смях, по-скоро пренебрежение.

— Все още не бих заложила на това.

— Вярвам в шансовете си. Важното е, че и двамата държим първо да изложим правилата. Прекрачих границата, като изразих опасение, че търсиш нещо повече.

— Значи това било?

— Заслужавам прошка, Сибил.

— Всъщност вече съм ти простила. — Тя се усмихна при мисълта за Специалитета. — Просто не го знаеш. Нека те попитам нещо. Наистина ли вярваш, че си толкова неустоим, толкова чаровен, че да се влюбя в теб и да замечтая за къщурка с бяла ограда, в която да заживеем заедно?

— Не. И това беше част от прекрачването на границата. Наясно ли сме вече?

— О, да, моля.

— Всички тези подгрупи, двойки и тройки, за които говореше ти — той посочи към дъската, — ме накараха да се чувствам неспокоен. Като се добави, че колкото повече напредваме, толкова по-силно влечение изпитвам към теб и съм убеден, че е взаимно, наистина преувеличих.

Сибил реши, че не може да очаква друго извинение от него, освен ако не започне да го налага с пръчка. Всъщност идеята не беше никак лоша.

— Е, добре — каза тя, имитирайки го. — Ще бъда благосклонна. Мисля, че и двамата сме достатъчно зрели и разумни хора, за да съдържаме поривите си, след като знаем, че ако им дадем воля, това може да доведе другата страна до безумна и отчаяна любов. Доволен ли си?

— Да, доволен съм.

— В такъв случай, можеш или да си тръгнеш, или да останеш и да дадеш едно рамо.

— Обясни какво имаш предвид под „едно рамо“.

— Свеж поглед върху схемите, графиките, картите. Може би ще видиш нещо, което ние сме пропуснали, или поне потенциал за нещо. Трябва да довърша тази и да я анализираме. — Сибил отново почна да пише. — После, ако все още си тук, може би е добре да пробваме ново единение, на духовно ниво, когато поне един от другите е край нас. Хрумна ми, че ако вчера се бяхме забавили малко и ако кучето беше дошло по-рано...

— Да, и на мен ми хрумна същото.

— Затова мисля, че поне докато се научим на повече контрол, не бива да правим нещо подобно сами или навън.

Гейдж не можеше да възрази.

— Първо ми кажи за тези карти.

— Добре. Да започнем с моите. Записала съм ги в реда на изтеглянето, до имената на хората, с които съм се редувала. Ето тук са с теб, после — с Куин и Лейла и с цялата група. В едно тесте „Таро“ има дваисет и два старши аркана. С теб избрахме по пет карти и всичките бяха старши аркани.

Той погледна дъската и кимна.

— Нищо ново.

— Трите жени като подгрупа отново изтеглихме по пет, и всичките петнайсет се оказаха старши аркани. Когато се редувахме шестимата, първите ми три карти отново бяха старши аркани, а последния път, след като реших да тегля последна и всичките дваисет и две вече бяха изтеглени, за мен останаха дама „Меч“, десетка „Жезъл“ и четворка „Бокал“. Като погледнеш резултата от трите ми участия, се вижда, че при първото и последното съм изтеглила „Смъртта“ и „Дяволът“. Друго повторение при първото и второто теглене е „Обесеният“, а и при трите съм избрала „Колелото на съдбата“. При второто и третото — „Силата“.

— Всички изтеглихме повтарящи се карти.

— Точно така, и тези повторения придават по-голяма тежест в индивидуалните ни колони. Показателно е, че всяка жена изтегли дама, а всеки мъж — поп. Моята, дама „Меч“, означава предпазлива личност. Интелигентна жена, която използва интелекта си, за да постига своето. Кое то определено може да се каже за мен. Обикновено тази дама е тъмнокоса и тъмноока. Десетката „Жезъл“ е отговорност, стремеж към успех на всяка цена. Четворката „Бокал“ означава помощ от положителен източник, нови възможности и/или връзки.

Тя се отдръпна назад, смръщвайки вежди срещу дъската.

— Моето тълкувание е, че младшите аркани, които сме избрали, представляват не само това, което сме, а и индивидуалния ни принос към общото. Докато повтарящите се карти разкриват какво ни предстои, отново индивидуално, какво се задава насреща ни и евентуалните последици.

— А моят поп?

— Отново „Меч“. Означава човек на действието, мъж с аналитичен ум. И макар повече да напомня за Фокс, защото обикновено е някой, свързан със закона, разкрива, че мъжът е честен, справедлив и безпристрастен съдник. Следват шестица „Жезъл“ и

деветка „Бокал“. Пада си по хубавия живот и е постигнал материално благополучие. Е — въздъхна Сибил, — двете с Куин сме най-запознати с картите „Таро“ и значенията им, така че ще поработим върху това. Ще комбинираме, анализираме и опитваме да вникнем дълбоко в значенията на всяка подгрупа, реда на индивидуалните избори и така нататък.

— Което ще ни покаже...?

— Силните и слабите ни страни. Нали те са ключът? За всеки от нас, за всяка подгрупа и за шестима ни. Като споменахме за Кю... — продължи Сибил, когато Куин застана на прага. — Купи ли нещото отнякъде? — напевно попита Сибил.

— Какво? А, онова нещо от онова място? Бяха затворили. Е, докъде стигнахме?

— Ние с теб ще се заемем с картите. Гейдж ще се включи с аналитичния си ум и безпристрастна преценка в разгадаването на схемите и графиките.

— Супер! Страхотно е, че ние с Кал изтеглихме дама и поп „Жезъл“, нали? — Лъчезарната ѝ усмивка засия срещу Гейдж. — И двамата предпочитат живота сред природата, лоялни са и силно привързани към семейството.

— Да.

В този момент Гейдж реши, че графиките заслужават вниманието му.

Запита се колко ли часове работа са посветили на всичко това — толкова много разноцветни кабарчета и компютърни разпечатки имаше. Разбираше и оценяваше необходимостта от проучвания и подготовка, но честно казано, не виждаше полза от индексните шарени карти в борбата срещу силите на злото.

Докато разглеждаше картата на Холоу, Гейдж мислено я изпълни с къщи, сгради и забележителности. Колко ли пъти бе фучал по тези улици — с колело, а после с кола? Ето мястото, където се бе удавило кучето в навечерието на вторите Седем. А в една гореща нощ на предишното лято тримата с Кал и Фокс се бяха промъкнали да се поплискат голи в същия този басейн.

Ето ъгъла на Главната и Антийтъм, където се намираше банката. Тринадесетгодишен, си беше открил сметка там, за да събира спестени пари и да бъде спокоен, че старият не може да ги открие. Точно там

онзи негодник Дерек Напър бе нападнал Фокс, просто ей така, защо пресякъл пътя му, докато вървял към „Боул-а-Рама“ след тренировка по бейзбол. Наблизо, на Парксайд, бе къщата на семейство Фостър и всекидневната на приземния етаж, където бе загубил девствеността си с хубавата Джени Фостър в онази незабравима нощ, когато родителите ѝ празнуваха годишнина.

Почти осемнайсет месеца по-късно, дълго след като бе скъсал с хубавата Джени, майка ѝ бе запалила леглото, докато баща ѝ спял. Много пожари бе имало през онези Седем и господин Фостър бе сред късметлиите. Събудил се, угасил огъня и успял да усмири съпругата си, преди да запали децата.

Ето го и бара, където веднъж с Кал и Фокс се бяха напили до забрава при завръщането му, за да отпразнуват дваисет и първия си рожден ден заедно. Няколко години по-рано, спомни си той, Лиса Ходжис бе излязла, залитайки от този бар, и бе започнала да стреля по всичко, което се движи... и по други неща. Беше го простреляла в ръката през онези Седем, а после му бе предложила свирка.

Странни времена.

Гейдж хвърли бегъл поглед на графиките, но не забеляза в някоя част на Холоу да е имало повече прояви на паранормална активност, отколкото другаде. На Главната, разбира се, но там движението бе най-голямо, минаваха повече хора, отколкото по всяка друга улица и всяко крайградско шосе. Тя бе най-често използваният път до площада, а оттам като лъчи тръгваха всички други.

Визуализира го по този начин, като център на колело, после като решетка, в средата на която отново бе площадът. Но не намери никаква последователност. Загуба на време, помисли си той. Можеха да си играят така седмици наред и нищо нямаше да се промени. Всичко това само доказваше, че по едно или друго време почти на всяко място в пределите на града е имало удар.

Паркът, игрището, училището, старата библиотека, боулинг клубът, барове, магазини, частни домове. Документирането на инцидентите нямаше да предотврати нови на същите места, когато...

Отдръпна се назад, използвайки очите и паметта си, за да си представи Хокинс Холоу върху тази карта. Може би нямаше да помогне с нищо, просто щеше да добави няколко кабарчета. Взе кутията и започна да забожда сини.

— Какво правиш? — попита Сибил. — Защо...

Гейдж я накара да замълчи, само повдигайки пръст, докато напругаше паметта си и слагаше още кабарчета. И това не са всичките, помисли си той. Нима можеше да си спомни всеки инцидент, дори на теория? Не бе участвал в някои. С Кал и Фокс бяха близки, но не и сиамски близнаци.

— Тези места вече ги отбелязахме — изтъкна Сибил, когато той спря за малко.

— Да, именно. На тези места е имало повече от един инцидент, на някои — през всеки Седем, а дори вече и сега.

— Логично е да има многократни удари. — Куин се приближи и се вгледа в картата. — В град като Хокинс Холоу възможностите са ограничени. Далеч от главната улица са по-нарядко, но отново има логика, защото Главната е най-оживена, има най-много хора на квадратен метър.

— Да, да. Интересно, нали?

— Може би, ако знаехме за какво са тези сини кабарчета — каза Сибил.

— За места и спомени, хубави и лоши. Боулинг центърът. Тримата прекарвахме много време там като деца. Аз живеях на третия етаж, за джобни пари работех в залата, както и Кал и Фокс. Първата проява на насилие, поне първата, за която знаем, беше в центъра точно в нощта на десетия ни рожден ден. През всеки Седем там е имало поне една. И този път, грозната случка на купона за Свети Валентин, а после, когато Туис ме върна в апартамента. Илюзия или не, изглеждаше съвсем реално. Доста бой съм изтърпял там.

— Насилие, което поражда насилие — промърмори Сибил. — Връща се на места, където поне един от вас е имал изживяване, свързано с насилие.

— Не само. Виж това. — Гейдж посочи картата. — За първи път правих секс в къщата, която се намира ето тук. Бях на петнайсет.

— Не си ли избързал малко? — отбеляза Куин.

— Възползвах се от първата възможност. През следващите Седем стопанката на къщата се опита да я изгори заедно с всички в нея. За щастие ѝ попречиха. До другите Седем първото ми завоевание успя да се омъжи за гаджето си от колежа и да се изнесе, а останалите от семейството се преместиха далеч от града. Но човекът, който купи

къщата им, изпотроши всички огледала в нея, мисля, че на първи юли, и според съпругата му, която била нападната от него, крещял за някакви дяволи в стъклото. Училището, където сме прекарвали толкова време също е запечатало безброй спомени както за схватки, така и за опипвания и целувки по-късно.

— Агресивност и сексуална енергия. От вас — добави Сибил. — От теб, Кал и Фокс. Да, това е интересно.

— Със сигурност има и още. Интересен е и фактът, че във фермата на Фокс не бе имало никакъв инцидент до миналия месец. И случилото се не беше реално. Не е имало инциденти и у родителите на Кал. Все пак трябва да сме нащрек.

— Ще му се обадя още сега.

Куин се втурна навън от стаята.

— Е, поп „Меч“, може би техният наблюдателен и аналитичен ум е попаднал на нещо. — Сибил посочи с пръст на картата. — Това е нашата къща. В нея не е имало инциденти преди нанасянето ни.

— Може да се е случило нещо, за което не знаем.

— Но не и значим инцидент, защото ако е имало, вие щяхте да научите. Но след като се нанесохме, започнаха. Насочени срещу нас, много вероятно — с използване на нашата енергия като гориво. Първият инцидент, за който знаете, е станал, когато и тримата сте се намирали в боулинг центъра. Този път центърът е бил арена на първото страшно илюзорно събитие, когато четирима от нас са били там. Куин е видяла демона за първи път, докато е шофирала към къщата на Кал, за да се запознае с него, и за първи път четирима от шестима ни са се озовали в града.

— Какво търсиш?

— Модел. През вторите Седем един от най-страховитите инциденти е бил с жена, изскочила от заведение и започнала да стреля напосоки. Ти си бил прострелян.

— Да, а после получих интригуващо предложение.

— И тримата сте били на местопроизшествието и, разбира се, алкохолът е направил жената по-податлива на опиянение. Били сте едва на седемнайсет, така че едва ли сте прекарвали много време в този бар или пък сте имали опит, който...

— Моят старец често киснеше там. — Разбрал в каква посока върви тя, Гейдж реши, че не бива да премълчава нищо. — Веднъж

буквално ме изрита, когато отидох да го търся. Бях на около седем. Тогава за първи път ме напердаши сериозно. Това ли ти беше нужно?

— Да.

Когато не срещна никакво съчувствие, никакъв жест на утеха, свитият му на топка стомах отново се отпусна.

— През последните Седем опитахме да повторим ритуала и в полунощ отидохме до Свещения камък. Не знаех къде е станал първият инцидент, но тогава беше най-страшно. Най-ужасната година.

— Добре, да се върнем назад. Знаели сте какво се задава, били сте подготвени. Случили са се разни неща, както сега, преди да удари полунощ на седми юли. Каква е първата случка, която си спомняш?

— Винаги се започва със сънища. Онази година се прибрах рано през пролетта. Събрахме се при Кал в апартамента, в който живееше. Видях малкото копеле, приклепнало до табелата „Добре дошли в Хокинс Холоу“, когато влизах в града. Бях забравил. През първата нощ, или по-скоро рано сутринта, тримата все още бяхме у Кал, и тогава гарваните връхлетяха града.

— Къде?

— На Главната, където, изглежда, им харесваше най-много. Особено сградата, в която се намирахме ние. Да, тя понесе най-сериозни щети. А в гимназията имаше много сбивания. Хората ги отдаваха на напрежение и страх в края на учебната година, но бяха твърде много.

— Мисля, че можем да поработим в тази насока — каза Сибил, върна се до компютъра си и зачатка по клавишите. — Нужно е въвеждане и съпоставяне на доста информация, но си струва. — Вдигна поглед за миг, когато Куин се върна. — Ще дойде ли?

— Веднага след като се види с родителите си.

— Обади се на Фокс и Лейла.

— Намислила си нещо — досети се Куин.

— Очевидно.

— Отбраната е също толкова важна във всяка война, колкото и нападението.

— Разбира се — съгласи се Гейдж.

— Ще обозначим местата с най-висок риск и ще вземем предпазни мерки.

— Които ще бъдат...?

— Евакуация, укрепване. — Сибил нехайно махна с ръка, сякаш за да пропъди нахална муха. — Едно по едно.

Гейдж не виждаше как ще стане тази евакуация и укрепване, но следваше мисълта на Сибил. Видя модела, който търсеха. Оттегли се в един ъгъл, когато другите пристигнаха и шестимата едва се побраха в тесния кабинет.

— Всички сме съгласни, че ние сме катализатори — започна Сибил. — Знаем, че със своя ритуал за кръвно братство трите момчета са освободили създаването, което наричаме Туис, защото това е последното име, с което е било известно. Знаем, че първата среща на Куин с него е била при пристигането ѝ тук през февруари, това е най-ранната му документирана поява тази година. Лейла и Куин, отседнали в хотела, са го видели едновременно за първи път там. Скоро е последвал нов, по-разтърсващ инцидент. На купона за Деня на влюбените в боулинг центъра, когато четирима от шестима ни са били там. После нападението срещу Лъмп у Кал, когато всички му гостувахме. Описали сме случките с всеки един или няколко от нас. Отново в боулинг центъра, на площада, в кантората на Фокс, в тази къща. Като се върнем към предишните Седем, има повтораемост, свързана с местата.

— Боулинг центърът е най-предпочитаното място. — Куин огледа допълнената карта. — Гимназията, барът, къщата, в която са живели семейство Фостър, районът около площада. Има очевидни причини за всичко това. Но е интересно, че преди тази година нито в кантората на Фокс, нито в тази къща е имало инциденти. Попаднахме на следа.

— Как не сме го забелязали досега? — запита се Кал. — Как ни е убягнало, по дяволите?

— Никога не сме съставяли карти и графики — изтъкна Фокс. — Записвахме разни неща, но не така организирано, в логична визуална схема.

— Виждате тези места всеки ден — добави Сибил. — Двамата с Кал живеете тук. Всеки ден виждате града, улиците и сградите. Но не и Гейдж. Затова, когато погледна картата, той я видя по различен начин. Човек, който изкарва прехраната си като него, инстинктивно търси някакъв модел.

— Как ще използваме това? — попита Лейла.

— Ще добавим възможно най-много информация от спомените на момчетата — отвърна Сибил. — Ще я въведем, ще изследваме и анализираме модела, който сме открили, и...

— Ще изчислим вероятността за място на първия нов инцидент — довърши Гейдж, когато тя го погледна. — Боулинг центърът — през първата година, барът — през втората. Не знаем коя сграда е била набелязана за първия удар през третата година, защото бяхме до Свещения камък.

— Може би знаем. — Кал смръщи вежди срещу картата и сложи пръст върху една точка. — Баща ми останал в града. Знаеше, че ще отидем в гората, за да се опитаме да спрем това, и решил да остане, в случай че... Аз не знаех. Каза ми едва когато лудостта отмина. Закотвил се в полицейския участък. Две момчета на паркинга пред банката започнали да трошат коли и да се налагат един друг с лостове за смяна на гуми.

— Случило ли се е нещо интересно с някого от вас там?

— Да. — Фокс пъхна палци в предните си джобове. — Напър ми се нахвърли веднъж и здравата ме преби, но веднага му го върнах тъпкано.

— Точно това ми трябваше — увери го Сибил. — Къде загуби девствеността си, Кал?

— О, боже!

— Не се прави на срамежлив.

С приглушен смях, Куин го побутна по рамото.

— На задната седалка на колата ми, като всеки уважаващ себе си тийнейджър в последния клас на гимназията.

— Доста късно го просветиха — изтъкна Гейдж.

Кал повдигна рамене и рязко ги отпусна.

— Отдавна съм наваксал пропуснатото.

— Както вече чух — отбеляза Сибил, и Куин отново се засмя. — Къде беше паркирал?

— На Рок Маунт Лейн. Навремето там нямаше много къщи. Току-що бяха започнали да застрояват района, така че... — Той наклони глава и отново сложи пръст на картата. — Ето тук някъде. А през последните Седем две от тези къщи изгоряха до основи.

— Фокс?

— Край потока. Извън пределите на града. Сега там има няколко къщи, но не са част от Холоу. Не знаая дали са застрашени.

— За всеки случай ще ги включим. От вас тримата се иска да се поровите в миналото и да си спомните всяка случка, всяко място, което може да се окаже важно. Епизод на насилие, травма или секс. После ще направим съпоставки. Лейла, ти си страхотна в съпоставките.

— Добре. Моят магазин, тоест сградата, в която ще бъде моят магазин — поправи се Лейла, — е била засегната всеки път през Седемте, а вече понесе щети и този път. Случило ли се е нещо там?

— Беше антикварен магазин. — Тонът на Гейдж и мълчанието на Кал и Фокс подсказаха на Сибил, че това е не просто важно, а съдбовно. — Скромно магазинче за евтини антики. Майка ми работеше в него почасово от време на време. Всички бяхме там, когато... тя получи болки и започна да кърви. Беше бременна, не помня в кой месец. Но всички бяхме там, когато тя се почувства зле.

— Повикаха линейка — продължи Кал вместо него. — Майката на Фокс я придружи, а моята отведе трима ни у дома. Не успяха да спасят нито нея, нито бебето.

— Когато я видях за последен път, лежеше на пода в това магазинче и кръвта ѝ изтичаше. Предполагам, че и това е изключително важно. Трябва да пийна още кафе.

На долния етаж Гейдж подмина кафеварката и излезе на терасата. След няколко мига Сибил застана зад него.

— Съжалявам, толкова съжалявам, че споменът ти причинява болка.

— Тогава не можах да сторя нищо, не мога и сега.

Тя се приближи към него, слагайки ръка на рамото му.

— Съжалявам, че е мъчително за теб. Зная какво е да загубиш родител, когото си обичал и от когото си бил обичан. Зная как това разделя живота ти на „преди“ и „след“. Колкото и отдавна да се е случило, при каквито и да е обстоятелства, в детето остава едно изпълнено с болка кътче.

— Тя ми каза, че ще се оправи. Последните ѝ думи бяха: „Не се тревожи, миличко, и не се страхувай. Всичко ще бъде наред“. Не беше, но се надявам да е вярвала. — Вече по-спокоен, той се обърна към Сибил. — Ако си на прав път, а мисля, че си, ще намеря начин да убия

онова чудовище. Ще го убия, ако е използвало кръвта на майка ми, страданието и страха ѝ, за да се храни от тях. Заклевам се тук и сега.

— Добре. — Взряна в очите му, Сибил протегна ръка. — Ще се закълна заедно с теб.

— Дори не я познавах. Едва...

Тя го прекъсна, обхвана лицето му, доближи го до своето и устните ѝ се сляха с неговите в кратка пламенна целувка, която бе по-успокояваща от десетки ласкави думи.

— Заклевам се.

Сибил се отдръпна, задържа ръцете си на лицето му, а по бузата ѝ се търкулна сълза. Поразен, той долепи чело до нейното и с благодарност прие утехата на сълзите ѝ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В сградата на бъдещия магазин „Сестрите“ Сибил огледа прясно боядисаните стени. Свежите цветове, помисли си тя, щяха да скрият всички белези и рани. Вярна на себе, Лейла бе съставила голяма схема на планираните промени и добавки. Не беше нужно голямо усилие човек да си представи как ще изглежда.

А Сибил не се нуждаеше от голямо усилие да си представи онова, което се е случило. Малкото момче, изплашено и объркано, докато майка му лежи и кърви на пода на антикварния магазин. В онзи миг животът на Гейдж се бе преобърнал. Беше успял да го подреди отново, но ходът му се бе променил завинаги на това място след разтърсващата загуба.

Осъзнаваше, че в нейния живот също бе настъпил обрат при самоубийството на баща ѝ.

Нов удар, когато бащата на Гейдж за първи път бе вдигнал ръка срещу него. Отново преподреждане, промяна на хода. И още един, на десетия му рожден ден.

Твърде много рани за едно малко момче. Само много силен и решителен мъж можеше да понесе ударите и да изгради нов живот от нулата.

Бърборенето зад нея изведнъж престана и когато се обърна, видя, че Лейла и Куин я гледат.

— Съвършено е, Лейла.

— Мислиш си за случилото се тук, за майката на Гейдж. И аз се замислих. — Очите на Лейла се премрежиха, оглеждайки наоколо. — Снощи прекарах доста време в размисъл. На няколко преки оттук има друг имот. Може би е по-добре да наема него вместо...

— Не, недей. Това е твоето място.

— Досега той не беше казал нищо, а аз непрекъснато бърборех за плановите си. Фокс никога... или Кал. Когато попитах, Фокс каза, че най-важното е да направя всичко необходимо и да запазим нещата такива, каквито трябва да бъдат. Знаеш какъв е.

— Прав е. — Свежи цветове, констатира Сибил. Пъстрота и светлина. — Ако не запазим това, което ни принадлежи, или се разколебаем, вече сме загубили. Никой от нас не може да промени случилото се с майката на Гейдж и всички други грозни инциденти, станали в тази сграда. Но можеш да ѝ вдъхнеш нов живот и според мен така ще натрием носа на Туис. Що се отнася до Гейдж, той каза, че майка му е обичала магазина, и мисля, че ще се радва да го превърнеш в място, което би ѝ харесало.

— Съгласна съм, и не само защото твоят бутик ще стане хит — добави Куин. — Ще вложиш много положителна енергия тук, която ще изтласка отрицателната далеч. Това е мощен символ и същевременно — прост физичен закон. Онова, с което си имаме работа, в много отношения се свежда до физика.

— Природата не търпи вакуум — кимна Сибил. — И няма да ѝ оставим. Запълни го, Лейла.

Лейла въздъхна.

— Скоро отново ще бъда официално безработна и ще имам предостатъчно време да се занимавам с това. Но точно сега трябва да отида в кантората. Днес за първи път ще обучавам заместничката си цял ден.

— Как се справя? — попита Куин.

— Мисля, че е идеална. Умна, енергична, организирана, привлекателна... и омъжена, с двама сина тийнейджъри. Харесва ми. Фокс малко се бои от нея. Значи е идеална. — Докато излизаха, Лейла погледна Сибил. — Ако се чуеш с Гейдж днес, ще го попиташ ли? Да оставим настрана физиката и натриването на носове. Ако е твърде мъчително за него това място да бъде част от живота му, а ще бъде, защото с Фокс са толкова близки, мога да огледам по-внимателно другия имот.

— Ако се чуя с него, ще го попитам.

След като Лейла заключи и забърза в противоположна посока към кантората, Куин хвана Сибил под ръка.

— Защо не отидеш още сега?

— Къде?

— Да поговориш с Гейдж. Ще работиш по-спокойно, ако не се питаш как го изживява.

— Той е голямо момче, може...

— Сиб, познаваме се отдавна. Първо, загрижена си. Дори и да гледаш на него само като на част от екипа, не може да не си загрижена. Но има нещо повече. Само двете сме — каза тя, когато Сибил остана безмълвна.

— Е, добре, има нещо повече. Не знам как да го назова, но има.

— Добре, да кажем, че е нещо, обвито в тайнственост. Мислиш си за малкото момче, загубило майка си, чийто баща се е посветил на бутилката вместо на сина си. За момчето, понесло повече удари, отколкото заслужава, за мъжа, който не си тръгна, когато можеше да го направи. Значи съчувствието и уважението са част от това загадъчно „нещо повече“.

— Права си.

— Умен е, почтен, малко твърдоглав и суров, което го прави безкрайно интересен. И, разбира се, е невероятно секси.

— Наистина двете с тебе се познаваме добре — съгласи се Сибил.

— Е, върви да поговориш с него. Ще успокоиш Лейла, може би ще добиеш по-ясно представа за това „нещо повече“, а после ще се съсредоточиш върху следващата част от работата ни. Която е доста.

— Точно затова е по-добре да отида при него по-късно. Открили сме съвсем малка част от местата, които смятаме за горещи точки. И ми трябва свеж поглед върху онези карти „Таро“. Най-важното, няма да те оставя сама в къщата. За нищо на света.

— Затова са измислени лаптопите. Ще отида със своя в боулинг центъра. — Куин посочи към площада. — Още едно доказателство, че съм направила добър избор на мъж и място, където да устроя живота си. Ще седна в офиса на Кал или някъде наблизо и можеш да минеш да ме вземеш, след като приключиш разговора си с Гейдж.

— Е, не е лоша идея.

— Приятелко — каза Куин, докато влизаха в къщата, — добрите идеи са моя запазена марка.

В кухнята на Кал Гейдж се порови в паметта си и с чаша кафе пред себе си, документира още няколко случки на своя лаптоп. Случваха се гадости, голяма част от тях потресаващи. Но когато ги

видя написани, започнаха да се открояват места, където се случваха най-често.

Все пак имаше нещо озадачаващо. Бе преживял много тежки моменти — на болка, страх, мъка и ярост — проклетия апартамент над залата за боулинг. Там ставаха инциденти през всеки Седем, но не можа да си спомни нито един особено потресаващ. Нямаше жертви, пожари и опустошения.

Само по себе си, това му се струваше странно. Градска институция, негов дом в детството му, семеен център на Кал и близките му в истинския смисъл на думата, любимо убежище на Фокс. И все пак, когато яростта бе в разгара си и хората подпалваха, чупеха, пребиваха се до смърт, старият „Боул-а-Рама“ оставаше почти незасегнат.

Това заслужи едно голямо „защо?“ в бележките му и втори въпрос: как щяха да го използват.

На следващо място постави старата библиотека, където и тримата бяха преживели доста. Прабабата на Кал беше работила като библиотекарка. Ан Хокинс бе живяла и умряла там в ранните дни на селището Хокинс Холоу. Фокс бе преживял огромна трагедия през миналите Седем, когато годеницата му бе скочила от покрива.

Но... Но, замисли се Гейдж, докато отпиваше кафе, това бе единствената трагедия, която помнеше, свързана с тази сграда. И тук не беше имало пожари и вандализъм. При толкова много книги, които можеха да се запалят.

Прогимназията и гимназията винаги понасяха щети, а началното училище бе буквално непокътнато. Интересно.

Обърна се към начертаната набързо карта на града и се замисли не само за горещите точки, а и за студентите.

Лекото раздразнение при почукването на вратата премина в друго чувство, когато видя Сибил на прага.

— Защо не влезе направо? — попита той. — Тук никой не чука.

— От добро възпитание. — Тя затвори вратата, наклони глава и го огледа от главата до петите. — Тежка нощ, а?

— Щях да сложа костюм и вратовръзка, ако знаех, че трябва да очаквам изтънчена и добре възпитана компания.

— Можеше поне да се обръснеш. Натоварена съм със задачата да обсъдя нещо с теб. Тук ли ще разговаряме?

— Дълго ли ще трае?

Закачливият блясък в очите ѝ докосна струна в него.

— Това се казва любезен домакин.

— Къщата не е моя — изтъкна той. — Работя в кухнята. Можеш да дойдеш там.

— Е, благодаря. Ще дойда. — Тя тръгна пред него с походка на секси кралица. — Нещо против да направя чай?

Той сви рамене.

— Знаеш къде е всичко.

— Да.

Сибил взе чайника от печката и застана до мивката.

Не се чувстваше ядосан, че прекъсна работата му. Всъщност едва ли някой би имал нещо против да гледа как красива жена приготвя чай в кухнята. И това бе опасното, призна Гейдж. Не коя да е красива жена, а Сибил. Не която и да е кухня, а точно в тази, точно в този момент.

Предишната вечер между тях се бе случило нещо необяснимо, когато го бе целунала и проляла сълзи за него. Не сексуално, поне в дълбоката си същност, призна той. Можеше да се справи със сексуално влечение. При случващото се помежду им бе далеч по-опасно от секс.

Тя хвърли поглед назад през рамо и през Гейдж мигновено премина онази позната тръпка на физическо привличане.

— Върху какво работиш? — попита Сибил.

— Правя си домашното.

Тя бавно се приближи и кимна одобрително, когато видя картата.

— Добра работа.

— Получавам ли „Отличен“?

Погледът ѝ срещна неговия.

— Разбирам киселите настроения. И аз често изпадам в тях. Какво ще кажеш да пропуснем чая и да преминем към съществената част, а после ще те оставя да изживееш настроението си?

— Довърши чая, нямам нищо против. Можеш да ми налееш и ново кафе. И каква е съществената част?

Интересно бе да се взира в лицето ѝ, докато Сибил се колебаеше дали да се ядоса и да го смъмри, или да постъпи по-достойно, като свърши това, за което е дошла.

Сибил се обърна, взе чаша и чинийка и Гейдж забеляза, че не изпълни молбата му за ново кафе. Тя се подпря на отсрещния плот,

чакайки водата да кипне.

— Лейла мисли да потърси друго място за бутика.

Той очакваше продължение и когато то не последва, повдигна ръце.

— И трябва да обсъждаш това с мен, защото...?

— Мисли да потърси друго място, защото се тревожи за твоите чувства.

— Чувствата ми относно дамските бутици са нещо несъществено. Защо да...

Сибил кимна и се обърна да изключи котлона под врящия чайник.

— Виждам, че умът ти работи дори когато си в мрачно настроение. Тя се бои, че ако отвори магазина си там, ще страдаш. Както разкриха картите ѝ, състраданието и съчувствието са част от силните ѝ страни. Ти си брат на Фокс, в най-истинския смисъл на думата, и те е обикнала. Мисли да направи малка промяна в плановете си.

— Няма нужда. Излишно е да... Няма смисъл...

Гейдж не намери подходящи думи, просто не идваха.

— Ще ѝ кажа.

— Не, аз ще поговоря с нея. — Господи! — Просто това е място, на което се е случило нещо лошо. Ако запечатваха всяка сграда в Холоу, където е имало инцидент, трябва да запечатат целия град. Не че ме е грижа, но в него има хора, на които много държа.

А лоялността, помисли си Сибил, бе една от неговите силни страни.

— Лейла ще го превърне в приказно място — започна тя. — Мисля, че е писано да бъде там. Видях я. В два отделни проблясъка. Две потенциални възможности. В първия случай сградата беше изгоряла, прозорците — изпочупени, стените — почернели. Лейла стоеше сама сред останките. През счупения преден прозорец влизаше светлина и това правеше гледката още по-ужасна. Така зловещо сияеше над попарените ѝ надежди.

Сибил отново се обърна, наля чая и продължи:

— В другото видение светлината струеше през искрящо стъкло, над лакиран паркет. Тя не беше сама. Вътре имаше хора, които разглеждаха изложени тоалети. Беше пълно с движение и цветове. Не

зная кое от двете може да се случи. Но зная, че трябва да опита да превърне втората версия в реалност. Ще го направи, ако ѝ кажеш, че няма да е мъчително за теб.

— Добре.

— Е, след като изпълних мисията си, тръгвам и те оставям сам.

— Допий чая си, по дяволите.

Тя взе чашата и се облегна на плота срещу него. В големите ѝ кафяви очи проблесна съчувствие.

— Любовта е бreme, нали? А тук си обграден с тази на Кал, Фокс и семействата им. Сега и Лейла добавя камък върху плещите ти. Куин — също, и ще трябва да поемеш и този, защото, ако се опитваш да се отървеш от него, ще го вдигне и върне обратно. Нищо чудно, че си в кисело настроение.

— Ти го наричаш кисело. За мен е нормално.

— В такъв случай... — Сибил заобиколи плота и се вгледа в екрана на лаптопа над рамото му. — Боже, наистина си се потрудил здравата.

Ухаеше на гора, помисли си Гейдж. На есенна гора. Нищо крехко и пастелно като пролет, а наситено и ярко, с лек полъх на далечен дим.

— Това са доста места — отбеляза тя. — Мисля, че разбирам по какъв признак си ги групирал, но би ли обяснил...

Гейдж не се замисли, просто го направи. Обикновено бе грешка да постъпва така, но вкусът ѝ си струваше. Устните му се впиха в нейните, ръцете му сграбчиха косите ѝ, преди някой от двамата да осъзнае какво се задава.

Беше я извадил от равновесие — в не едно отношение, надяваше се — и ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Сибил не се съпротиви или отдръпна, а се потопи в насладата, не предавайки се, а като жена, твърдо решена да я изживее.

— Без свалки — каза той на сантиметър от устните ѝ. — Не съм нарушил споразумението, така че всичко е честно. Можем да продължим с тази игра или да се качим горе.

— Прав си. Никак не прилича на свалка.

— Ти определи условията — напомни ѝ той. — Ако искаш да ги промениш...

— Не, не. Споразумението остава в сила. — Този път нейните устни се впиха в неговите, също толкова горещи и ненаситни. — И

докато си играем... — На вратата се почука и тя замълча. — Аз ще отида да видя кой е. Вероятно имаш нужда от малко време да... се успокоиш.

Аз също, помисли си Сибил, докато излизаше от кухнята. Без колебание би се гмурнала в тези дълбоки води. Бе опитна и разумна плувкиня. Но не беше зле първо дълбоко да си поеме дъх няколко пъти, преди да реши дали е готова за това гмурване точно тук и сега.

Въздъхна дълбоко и отвори вратата. Трябваше ѝ няколко мига да разпознае мъжа, когото бе виждала няколко пъти в боулинг центъра. Отново си помисли, че навярно Гейдж е наследил чертите на майка си, защото не долавяше никаква прилика между баща и син.

— Господин Търнър, аз съм Сибил Кински.

Стори ѝ се смутен и малко изплашен. Косите му бяха посивели. Имаше ръста на Гейдж, но по-хилаво телосложение. Вероятно годините на пиянство бяха издълбали дълбоките бръчки по лицето му и изплели паяжината от спукани капиляри под кожата му. Избледнелите му сини очи с мъка срещнаха нейните.

— Съжалявам. Реших, че ако Гейдж е тук, мога...

— Да, тук е. Заповядайте. В кухнята е. Можете да седнете и ще...

— Той няма да остане. — Гласът на Гейдж издаде сурово безразличие. — Върви си.

— Моля те да ми отделиш само минута.

— Зает съм и не си добре дошъл тук.

— Аз поканих господин Търнър да влезе. — Думите на Сибил пронизаха тишината като стрели. — Дълга извинение и на двама ви. Ще ви оставя да изясните отношенията си насаме.

Гейдж дори не погледна след нея, докато тя се отдалечаваше към кухнята.

— Върви си — повтори той.

— Трябва само да кажа нещо.

— Това не е мой проблем. Не искам да го чуя. Засега живея тук и докато съм в тази къща, нямаш право да идваш.

Лицето на Бил застина. Той прехапа устни.

— Отлагах го, откакто ти пристигна в града. Не мога повече. Дай ми пет минути, за бога. Пет минути, и повече няма да те безпокоя. Зная, че идваш в боулинг центъра само когато почивам. Чуващ как

бързам да се разкарам всеки път, когато наминеш да се видиш с Кал. Няма да се навъртам около теб, имаш думата ми.

— А твоята дума струва много?

На лицето на Бил се появи руменина, която бързо изчезна.

— Тя е единственото, което имам. Пет минути, и ще се отървеш от мен.

— Вече съм се отървал. — Гейдж сви рамене. — Имаш пет, използвай ги.

— Добре тогава. — Бил прочисти гърлото си. — Аз съм алкохолик. Трезвен съм от пет години, шест месеца и дванайсет дни. Допуснах пиячката да завладее живота ми. Използвах я като оправдание да ти посягам. Трябваше да се грижа за теб. Трябваше да те отгледам. Нямах си никого... освен мен, а аз направих така, че наистина да нямаш никого. — Гърлото му трепна, когато преглътна с мъка. — Използвах ръцете, юмруците и колана си, за да изливам гнева си върху теб, и щях да продължа, ако не беше станал достатъчно голям, за да ме спреш. Давах ти обещания и ги нарушавах. Отново и отново. Не бях никакъв баща. Не бях човек.

Гласът му затрепери и той извърна глава. Когато Гейдж не каза нищо, Бил шумно си пое дъх и отново погледна сина си в лицето.

— Не мога да се върна назад и да променя миналото. Дори и да кажа, че съжалявам, знаей, че до края на живота си не мога да го изкупя. Няма да ти обещавам, че вече никога няма да пия, но няма да пия днес. Няма да пия утре, когато се събудя. Така ще бъде всеки ден, и през всеки ден, в който съм трезвен, ще знаей какво съм ти причинил, как съм се провалил като баща и като човек. Как навярно майка ти ни е гледала от горе и е плакала. Аз я предадох. Предадох и теб и цял живот ще съжалявам.

Отново замълча, за да си поеме дъх.

— Мисля, че ти казах всичко. Освен още едно: че си постигнал нещо. Постигнал си го сам.

— Защо? — Щом за последен път заставаха лице в лице, Гейдж искаше да получи отговор на този единствен въпрос, измъчвал го през целия му живот. — Защо се нахвърли върху мен в онзи ден? Пиенето беше оправдание. Това е истината. Но защо?

— Не можех да размахам колана срещу Бог. — Очите на Бил заблестяха от възмущение и той продължи с треперещ глас: — Не можех

да натупам Бог с юмруците си. Ти беше там. Трябваше да обвиня някого, да накажа някого. — Бил сведе поглед към ръцете си. — Аз не блестях с нищо. Можех да поправам това-онова и не се плаших от тежка работа, но не бях нищо особено. Тогава тя ми обърна внимание. Майка ти, тя ме направи по-добър. Обичаше ме. Всяка сутрин се събуждах и се учудвах, че е там, че ме обича. Тя... остават ми още няколко минути, нали?

— Довърши.

— Трябва да знаеш... Беше... бяхме толкова щастливи, когато забременя с теб. Може би не помниш как беше... преди. Но бяхме щастливи. Кати... майка ти имаше проблеми по време на бременността и когато тръгна да се раждаш, всичко стана толкова бързо. Дори не успяхме да стигнем до болницата. Изскочи от нея като тапа в линейката.

Бил отново отмести поглед, но този път, дори и Гейдж да не искаше да види, бледосините му очи бяха изпълнени с мъка.

— Заради онези проблеми докторът каза, че не бива да имаме повече деца. За мен не беше болка за умиране. Имахме теб, и, господи, ти толкова приличаше на нея. Зная, че не помниш, но обичах и двама ви повече от всичко на света.

— Не — каза Гейдж, когато Бил замълча, — не помня.

— Няма начин да помниш. След известно време тя поиска второ дете. Толкова много искаше още едно. Казваше: „Гледай, Бил, погледни нашия Гейдж. Виж какво създадохме. Прекрасен е, нали? Трябва да има братче или сестриче“. Е, опитахме и тя беше толкова предпазлива. Грижеше се добре за себе си, изпълняваше всички препоръки на лекаря, без да мърмори. Но стана нещастieto. Дойдоха да ме вземат от работа и... — Мъжът извади кърпа и изтри потеклите сълзи без следа от срам. — Загубих и нея, и момиченцето, което носеше. Джим и Франи, Джоан и Брайън, те помогнаха с всичко възможно. Започнах да пия, по малко, от време на време, за да го понеса. Но не беше достатъчно и пиех още и още.

Очите му вече бяха сухи и той прибра кърпата в джоба си.

— Обвинявах себе си за смъртта ѝ. Трябваше да се подложа на операция, без да ѝ кажа. Щеше да е жива, ако го бях направил. Ставаше все по-мъчително и пиех все повече. Докато започнах да си втълпявам, че щеше да е жива, ако не бяхме създали теб. Че онова,

което е станало с нея, е станало заради теб и че ако те нямаше, тя все още щеше да бъде в леглото ми, когато се събуждам сутрин. Да обвинявам теб, не беше толкова тежко и започнах да вярвам в тази проклета заблуда. Ти ми беше виновен за всичко. Загубих работата си, защото пиех, а си втълпих, че е защото трябва да се грижа за теб сам. Всичко лошо, което се случваше, приписвах на теб, отново се наливах и те нападах, и загърбвах истината... Нямаше кого да обвиня, Гейдж. — Мъжът издаде дълга въздишка. — Никой не беше виновен. Просто нещата се объркаха и тя умря. Тогава престанах да бъда човек. Престанах да ти бъда баща. Онова, в което се превърнах, майка ти не би го погледнала. Е, ето защо. Това е дългото пояснение защо. Не те моля за прошка. Не те моля да забравиш. Моля те само да повярваш, че осъзнавам какво съм направил и съжалявам.

— Вярвам, че осъзнаваш какво си направил и съжаляваш. Петте ти минути отдавна изтекоха.

Бил кимна, сведе поглед и посегна към вратата.

— Няма да ти се пречкам — каза той с гръб към Гейдж. — Ако някога искаш да се видиш с Кал или да пийнеш бира, няма да се мяркам наоколо.

Когато Бил затвори вратата след себе си, Гейдж не помръдна от мястото си. Как трябваше да се чувства? Нима всичко това трябваше да има значение за него? Цялото разкажание на света не би могло да заличи и една минута от годините, през които бе живял в страх, годините на гняв и огорчение. Нищо нямаше да изтрие срама и болката.

Значи старият нямаше да му се пречка, помисли си Гейдж, докато вървеше обратно към кухнята. Бе доволен. Това сложи края на всичко между тях.

Видя Сибил през прозореца, седнала на задната тераса да изпие чая си, и отвори вратата.

— Защо го пусна, по дяволите? Отново от добро възпитание?

— Да. Вече се извиних.

— Днес е ден за скапани извинения. — Гневът, който не си бе позволил да изпита към баща си... защото старият не го заслужаваше, сега се надигна и пламна. — Седиш си тук и мислиш, че трябва да простя и да забравя. Горкият старец вече е трезвен и просто се опитва да закърпи отношенията си със своя единствен син, онзи, когото

редовно е подритвал и подмятал. Било е заради пиенето, а то е било спасение от мъка и чувство за вина. Освен това алкохолизмът е болест, която трябва да се лекува, като рака. Сега е в ремисия, чист е, и всичко трябва да бъде простено. Да се помирим и да отидем заедно на риболов. Твоят баща удрял ли те е някога с юмруци, преди да пръсне мозъка си?

Чу я да затаява дъх за миг, но когато проговори, гласът ѝ бе съвършено спокоен:

— Не.

— Налагал ли те е с колан по гърба, докато стане целият в рани?

— Не.

— В такъв случай ти липсва опит и нямаш право да мислиш, че трябва да преглътна всичко и да последва трогателна сцена като от сапунен сериал, в която се сдобрявам със стария.

— Напълно си прав. Но нещата стоят другояче. Слагаш в главата ми мисли, които не са ми хрумнали, а в устата ми — думи, които не бих изрекла. И това не ми харесва. Нищо чудно, че си разстроен и сприхав след разговора с баща си, и ще те оставя на мира. Ще имаш предостатъчно време да изживееш гнева си насаме.

Сибил измина целия път до вратата, без да се обърне, и чак тогава рязко се завъртя.

— Не, няма да го направя. Проклета да съм, ако го направя. Искаш ли да знаеш какво мисля? Искаш ли да чуеш истинското ми мнение, вместо онова, което ми приписваш?

Отговорът му бе саркастичен жест, от който въздухът затрепери.

— Давай.

— Мисля, че не си длъжен да прощаваш или забравяш нищо. Никой няма право да иска от теб да загърбиш годините на насилие само защото насилникът е избрал да бъде трезвен и докато е трезвен, ще съжалява за стореното. Може би е тесногръдо и коравосърдечно от моя страна, но мисля, че хора, които са готови да простят ей така, изведнъж, или са лъжци, или се нуждаят от сериозна терапия. Предполагам, че си го изслушал, и моето лично мнение е, че ако си имал някакъв дълг към него за съществуването си, вече си го изплатил. Може би е модерно да се смята, че ужасните действия наистина са ужасни, но човекът не носи отговорност за тях, а причините са алкохол, наркотици, ДНК и прочие. Той носи отговорност, по дяволите,

и ако решиш да го презираш до края на живота си, не бих те упрекнала. Е, как беше?

— Неочаквано — каза Гейдж след миг.

— Вярвам, че силните имат дълг да защитават слабите. Затова са силни. Вярвам, че един родител има дълг да защитава детето си. Затова е родител. Що се отнася до моя баща...

— Съжалявам. — Ден за извинения, отново си помисли Гейдж. Но сегашното извинение бе най-искреното в живота му. — Сибил, съжалявам за онова, което изрекох.

— Както и да е, никога не е вдигал ръка срещу мен. Ако можеше да застане тук точно сега и да ми се извини за онова, което стори със себе си, не знаей дали бих му простила. Разкъса живота ми на две с тази единствена егоистична постъпка от самосъжаление и мисля, че извинение нямаше да е достатъчно. А и нямаше да има полза, защото щеше да си остане мъртъв. Твоят баща е жив и е направил крачка към изкупление. Добре е за него. Но според мен прошка не се дава без доверие, а той не е заслужил твоето. Може би никога не ще го заслужи, но ти нямаш вина. Действията са негови, последиците са за него. Край.

Беше казала всичко, помисли си той. Е, бе го изрекла с гняв и негодувание. Но всяка дума бе утеха за него.

— Мога ли да започна отново?

— С какво?

— Искам да ти благодаря, че се намеси и ме накара да се изправам срещу това.

— На твоите услуги.

— Благодаря ти, че не си тръгна.

— Няма проблем.

— И накрая, благодаря ти за сритването в задника.

Сибил въздъхна и едва забележимо се усмихна.

— Тази част беше истинско удоволствие за мен.

— Не се и съмнявам.

Гейдж се приближи към нея, подавайки ѝ ръка.

— Ела горе.

Сибил погледна надолу, после вдигна очи и срещна неговите.

— Добре — каза тя и хвана ръката му.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Изненадваш ме.

Сибил наклони глава и дълго се взира в него, докато вървяха през къщата.

— Мразя да съм предсказуема. От какво си изненадан този път?

— Мислех, особено след като развалиха настроението ми, че ще кажеш „не, благодаря“.

— Щеше да е наивно и пораженческо. Обичам секса. Сигурна съм, че с теб ще ми хареса. — Тя нехайно сви рамене и се усмихна. — Защо да не получа нещо, което обичам?

— Не ми хрумва причина.

— На мен също.

На горната площадка Сибил го притисна с гръб към стената и впи устни в неговите. И задрямалата тръпка на възбуда в него се пробуди и го завладя.

Тя леко захапа долната му устна и я погали с дъха си, когато заговори:

— Нека и двамата си дадем нещо, което ни харесва. — Отдръпна се назад и посочи към една от спалните. — Тази е твоята, нали?

После хвърли поглед назад към него, който го накара да затаи дъх, и премина през вратата.

Ще бъде дяволски интересно, помисли си Гейдж и се отгласна от стената.

Сибил стоеше наведена над леглото и пригладдаше смачканите му чаршафи, когато Гейдж влезе след нея.

— Нямах намерение да го използвам отново до довечера.

Тя извърна глава към него с дяволит блясък в очите.

— Хубаво е, когато плановете се променят, а? Аз винаги застилам. Обичам всичко да бъде... гладко, когато си лягам вечер. Или... — За последен път потупа по чаршафа. — Когато и да е.

— Аз нямам нищо против няколко гънки.

Пристъпи към нея, обхвана ханша ѝ и я накара да се повдигне на пръсти.

— Добре, защото няма да бъдат само няколко, когато приключим, и тогава няма да оправя леглото ти.

После плавно обви ръце около врата му и срещна устните му в дълга, бавна и изгаряща целувка.

С едно плавно движение ръцете му се придвижиха нагоре под блузата ѝ, по тялото ѝ отстрани, с възбуждащо плъзгане на палци до гърдите ѝ. Продължи, докато издърпа блузата над вдигнатите ѝ ръце.

— Добър ход — отбеляза тя, когато блузата падна.

— Владея още такива.

— Аз също. — Сибил се усмихна, разкопча дънките му и отвори ципа само сантиметър. Гледаше го в очите, докато ноктите ѝ се плъзгаха по корема му, по гърдите му. — Добър тонус за картоиграч — добави тя, отстранявайки ризата му.

Невероятна е, помисли си той.

— Благодаря.

И двамата владееха стъпките на танца, Гейдж знаеше това. Бяха упражнявали вариациите му, промените на ритъма. Но в този танц, първия им заедно, възнамеряваше да води той.

Отново сля устни с нейните и закачливо преплетоха езици, докато Гейдж откачаше теленото копче на панталона ѝ. После я повдигна във въздуха във внезапна, нехайна демонстрация на сила, от която дъхът ѝ спря, а памучната материя се свлече по краката ѝ. Моя си, помисли си той и я спусна надолу, докато устните им отново се срещнаха. Когато тя простена и топлият ѝ дъх докосна устните му, когато ръцете ѝ се вкопчиха по-здраво в раменете му, изведнъж я пусна така неочаквано, че Сибил се озова повалена върху леглото.

Падна по гръб и косите ѝ се разпуснаха. Матова кожа и ефирна черна дантела.

— Не си развил тези мускули с разбъркване на карти.

— Успях да те изненадам. — Той се наведе и опря ръце от двете страни на главата ѝ. — Бързо или бавно?

— Нека опитаме по малко и от двете.

Свивайки ръце, тя го притегли към себе си. Целувката започна невинно, като вълни от бял сатен, а после, при първото жадно всмукване пламна неудържимо. Ръцете ѝ се спуснаха надолу по гърба

му, промъкнаха се под разхлабените дънки и докоснаха мускулестата плът. Сибил обви крака около него като светкавица и се надигна, жадувайки за допир, център в център, с ярост, която рязко разтърси самообладанието му.

Невероятна е, помисли си отново той и ненаситно обсипа шията ѝ с целувки.

Устните му бяха фантастични, удивителни. Тя отметна глава назад и го остави да вкухва от нея колкото желае. Кожата ѝ настръхна при допира им и кръвта ѝ запулсира. Стройното му и стегнато тяло, с открояващи се мускули, притискаше нейното и разпалваше чувствеността ѝ в множество точки, които изпращаха импулси на наслада.

Страст. Жажда. Трескаво изучаване.

Сибил смъкна дънките надолу по краката му, претърколи се и го възседна. В отговор, той се надигна и долепи устни до нейните, разкопчавайки сутиена ѝ.

Целувката бе бърза и жадна, а ръцете му се плъзгаха бавно, с мъчително търпение, от което в корема ѝ пламнаха малки пожари. Когато устните му се спуснаха, за да вкусят от онова, което ръцете му бяха събудили, тя се наведе назад, предлагайки още.

Носеше се по вълните, пламенна и пъргава. Съвършените ѝ форми, изваяното ѝ тяло със златист загар, бе екзотичен пир за сетивата му. Приемаше, вкопчваше се в своята наслада, потапяше се в нея. Нищо не можеше да го възбуди повече от страстния ѝ полет нагоре.

Нима я бе желал толкова силно? Нима този копнеж беше живял в него през цялото време, очаквайки да изригне, да пробие стената на предпазливост и контрол? Сега се надигаше в него, задушаваше здравия разум и единственото му желание бе да усеща трепетите ѝ, да вижда как се извива, да чува стоновете ѝ. Притискайки я с тежестта си, използва ръцете си, за да накара тази страст да бликне като бърз, горещ порой.

Тя се издигна до върха, потръпна под него и затоплената ѝ кожа заблестя на слънчевата светлина. Зад тези тъмни цигански очи, взрени в неговите, се криеше цял загадъчен свят.

— Докрай — промълви тя и плъзна ръката си надолу. — Искam всичко от теб.

Притисна го между краката си и го прие в себе си.

Искра разпали кръвта ѝ. Остави се в плена на този пожар и издаде вик, когато я завладя, простенвайки при новото пробуждане на жаждата. Отвърна, когато той побутна краката ѝ нагоре, за да проникне по-дълбоко, ноктите ѝ се впиха в плътта му като шпори. Дори когато блаженството, заслепяващо и безкрайно, я остави без дъх, тя се втурна напред със следващия мощен тласък.

Изригна под него и го увлече със себе си в огъня.

Отпуснаха се по гръб, един до друг в леглото. Той се чувстваше като след полет от скала, лудо премятане във въздуха и приземяване в гореща река. Едва бе намерил сили и разсъдък да я освободи от тежестта си, за да опитат и двамата да си поемат дъх.

Не беше просто секс, помисли си Гейдж. Сексът можеше да е всичко — от спокойно отпускане до изтощителна игра. А това бе откровение, в почти библейски измерения.

— Е, добре — промълви той. — Изненадите нямат край.

— Мисля, че видях богинята майка. — Сибил издаде нещо средно между въздишка и стон. — Беше доволна.

Гейдж се засмя и затвори очи.

— Ти си като жива женска версия на Гъмби^[1]. Без зеления цвят.

Сибил замълча за миг.

— Май последното беше комплимент. Благодаря.

— Моля.

— И двамата сме особено щедри на тях, така че... — Изведнъж сграбчи ръката му. — Гейдж!

Той отвори очи. По стените се стичаха дълги кървави порои и се разливаха по пода.

— Ако това е истинско, Кал здравата ще се ядоса. Кръвта не се чисти лесно.

— Ставащото тук не се е харесало на демона. — Сибил въздъхна, обърна се към Гейдж и го побутна, искайки да стане. Със застинали очи и бледо лице, заговори спокойно: — Зяпачите са отвратителни същества. Но нека дадем на този нещо, на което да се радва. Кажи ми, вярно ли е онова, което чувам от съквартирантките си?

— Какво е то?

— Че необикновените ви изцелителни способности включват и бързо възстановяване след секс.

Той се усмихна.

— Готова ли си за демонстрация?

— По-важното е дали ти си готов. — Тя преметна крак върху него и отново го възседна. Отметна глава назад, а дъхът ѝ затрепери. — Утеха е да знаа, че приятелките ми са честни. О, господи! Почакай.

Ръцете ѝ сграбчиха неговите, когато чувствеността ѝ бе на път да изригне.

— Няма нужда да бързаш.

— Дръж се — предупреди го тя. — Ще бъде лудо препускане.

По-късно, въпреки че по стените и пода нямаше признаци на демоничен гняв, отново се сляха под душа. С влажни коси и сънени очи, Сибил се облече.

— Е, това се казва интересен ден. Сега трябва да се залавям за работа, но преди това ще мина да взема Кю от боулинг центъра.

— Какво ще кажеш да се повоза с теб?

— Защо?

— Имаш нужда от помощник, а и се надявам да получа обяд като част от сделката.

— Може да се уреди.

Когато мина покрай него, за да излезе от стаята, хвана ръката ѝ.

— Сибил, не съм приключил с теб.

— Сладур. — Тя многозначително го потупа по бузата. — Наистина сте неуморни.

После продължи по коридора и Гейдж поклати глава. Беше си го изпросил. Когато я настигна, бе извадила червило от бездънната си чанта и с безпогрешна точност го слагаше на устните си.

— Как се справяш без огледало?

— Странно, устните ми остават на едно и също място ден след ден, година след година. Ще вземеш ли лаптопа си?

— Да. — Досега не бе предполагал, че слагането на червило може да е толкова секси. — Ако работата с теб и блондинката започне да ме изнервя, ще се усамотя някъде.

— Отиди да го донесеш тогава. Влакът потегля.

Преди Гейдж да се върне, тя извади руж и сложи малко на бузите си. За секунди успя да подчертае очите си с помощта на миниатюрно

огледало и молив. Докато вървяха към вратата, пръсна нещо от сребриста тубичка колкото палец на шията си. Уханието на есенна гора сякаш го сграбчи за гърлото.

Хвана я, завъртя я и потърка устни в нейните.

— Можем да допропилеем деня.

Изпита задоволство, когато усети как сърцето ѝ трепна до неговото.

— Примамливо предложение. Много изкушаващо, но не бива. Ще трябва да се обадя на Куин и да ѝ обясня, че няма да я взема, защото съм решила да прекарам деня гола в леглото с теб и защото това ми се струва по-интригуващо, отколкото да намерим начин да унищожим демона, който желае смъртта на всички ни. Не че няма да прояви разбиране, но все пак...

После отвори вратата и излезе на площадката.

Момчето бе приклекло върху покрива на колата като ухилено грозно джудже. Когато зъбите му проблеснаха, Гейдж бутна Сибил назад.

— Върни се в къщата.

— За нищо на света.

Със замах, момчето повдигна ръце и рязко ги спусна като луд диригент. Падна мрак, надигна се вятър.

— Отново е просто перчене — извика Сибил. — Като по-рано горе.

— Този път е нещо повече. — Гейдж усещаше режещия вятър. Дали да се приберат вътре в знак на поражение, или да останат тук и да срещнат предизвикателството? Ако беше сам, не би се двоумил. — Моята кола е по-бърза.

— Добре.

Тръгнаха напред през вятъра, който ги тласкаше обратно. Гейдж не изпускаше момчето от очи, докато то се въртеше в луд танц над градината и извивката на пътя. Полетяха клечки, пръст и камъчета. Той се опита да я прикрие с тялото си и да я защити от най-страшното. Момчето скочи.

— Чукай кучката, докато можеш. — Думите прозвучаха още по-грозно, изречени с тънък детски глас. — Скоро ще видиш как ще я накарам да крещи от наслада и страст. Искаш ли малко още сега, кучко?

С вик на ужас, Сибил се преви надве и притисна ръце между бедрата си. Гейдж направи избор светкавично, остави я да се свлече на колене и извади ножа си. Със зловещ смях, момчето отскочи далеч и се завъртя във весело салто. Гейдж сграбчи ръката на Сибил и я изправи крака. Изражението на ужас и безпомощност го прободоха като собствения му нож.

— Влез в колата. Влез в проклетата кола.

Блъсна я вътре, борейки се с яростта, докато създаването в образ на дете цинично се поклащаше. Яростта напираше в Гейдж, крещеше в него да се втурне натам да го съсече. Но Сибил се сви на кълбо вътре и затрепери.

Гейдж седна зад волана, едва успявайки да се пребори с вятъра и да затвори вратата. Безмилостно бутна Сибил назад и закопча предпазния ѝ колан. От ужас и болка, лицето ѝ бе бледо като изсечено от мрамор.

— Дръж се. Само се дръж.

— То е в мен — задъхано промълви тя, когато тялото ѝ подскочи.
— В мен е.

Пришпорвайки двигателя, Гейдж включи на задна и рязко завъртя волана. Колата се завъртя под напора на вятъра, докато преминаваше по моста към шосето. От небето валеше кръв, барабанеше по предното стъкло, съскаше като киселина по покрива. Главата на момчето се показва пред тях, с очи като на змия. То прокара език по кръвта и Сибил простена.

Създанието се засмя, когато Гейдж включи чистачките на максимална скорост и пусна струята. Смейше се, сякаш това бе забавна шега. После изведнъж изпищя, смях или изненада при опасното вдигане на сто и двадесет. Стъклото избухна в пламъци.

Гейдж намали скоростта, за да не рискува да се блъсне, и прогони всички други мисли от съзнанието си, освен че ръцете му трябва да държат здраво волана. Мракът бавно се оттегли, пламъците секнаха.

Когато слънцето отново засия и появя нежен пролетен бриз, Гейдж спря в отбивка край шосето. Приведена на два ката, Сибил се взираше пред себе си, а раменете ѝ потръпваха при всяко вдишване.

— Сибил...

Тя се отдръпна.

— Моля те, недей. Не ме докосвай.

— Добре.

Нямаше какво да каже, помисли си Гейдж, нямаше какво да стори, освен да я откара у дома. Бе изнасилена пред очите му, а той не можеше да каже или да стори нищо.

Когато стигнаха до къщата, не ѝ помогна да влезе. Бе казала да не я докосва и Гейдж само отвори и затвори вратата.

— Качи се горе, полегни или... Ще се обадя на Куин.

— Да, обади се на Куин.

Но тя не се качи горе. Вместо това тръгна навътре към кухнята. Когато Гейдж влезе при нея след минута, Сибил държеше чаша бренди в треперещите си ръце.

— Куин идва. Не зная от какво имаш нужда, Сибил.

— И аз не зная, но това — тя повдигна чашата — е добро начало.

— Не мога да те оставя сама, не мога да го направя. Но ако искаш да полежиш, ще стоя пред вратата на спалнята ти. — Тя поклати глава и сякаш всичко около нея затрепери. — По дяволите, разкрещи се, плачи, хвърли нещо, удари ме.

Сибил отново поклати глава и допи брендите си.

— Не беше реално, физическо. Но го усещах много реално физически и по всякакъв друг начин. Няма да крещя. Ако започна, не мога да престана. Искам Куин, това е. Искам Куин.

Входната врата се отвори с трясък и Гейдж си помисли, че навярно Куин е тичала през целия път. Все още бе задъхана, когато влезе в кухнята.

— Сиб!

Сибил издаде звук, среден между ридание и стон, който разкъса Гейдж отвътре. Дори когато се озова в прегръдката на Куин и тя я поведе към стълбите.

— Хайде, скъпа, да се качим горе. Ще те заведа горе.

Куин хвърли тъжен поглед назад към Гейдж, преди да се отдалечат. Гейдж взе чашата и я счупи в мивката. Не можеше да промени нищо, помисли си той, докато се взираше в стъклата. Както не можеше да събере обратно тези парчета. Нищо не можеше да помогне.

Кал влезе и го завари до мивката, загледан навън в слънчевия следобед.

— Какво стана? Когато се обади на Куин, тя каза да позвъня на Лейла и да дойдем тук, после побягна навън. Сибил пострадала ли е?

— Бог знае. — Гърлото му пареше, осъзна Гейдж. Сякаш бе погълнал огън. — То я изнасили. Проклетото копеле, не можах да го спра.

Кал се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Кажете ми какво се случи.

Гейдж започна хладно, почти цинично, от кръвта по стените. Не спря и не поздрави Фокс, когато той влезе, но взе бирата, която Фокс отвори и сложи пред него.

— На около два километра от къщата ти всичко спря. Изведнъж изчезна. Но не и за Сибил. Не зная дали подобно нещо може да изчезне някога.

— Ти си я спасил — изтъкна Кал. — Докарал си я у дома.

— Дайте ми медал и ме наречете герой.

— Зная как се чувстваш. — Фокс спокойно срещна мрачния поглед на Гейдж. — Случило се е и с Лейла, така че зная как се чувстваш. Лейла е горе. Ще ѝ помогне. И Сибил ще го преодолее, защото и трите са устроени така. Всички ще го преживеем, защото това е единственото, което можем да сторим. Ще го преживеем, защото трябва да накараме копелето да си плати. Това ще направим, мамка му!

Фокс протегна ръка. След миг Гейдж я хвана и Кал сложи своята най-отгоре.

— Ще накараме копелето да си плати — повтори Гейдж. — Това ще направим. Кълна се.

— Кълнем се — присъединиха се Кал и Фокс.

Кал се изправи с въздишка.

— Ще направя чай. Едно от нещата, които тя обича.

— Сложи малко уиски вътре — предложи Фокс.

Приготвиха го заедно и след кратък спор сложиха чаша уиски на таблата. Гейдж я отнесе горе, но се поколеба пред затворената врата. Преди да почука, Лейла я отвори и леко подскочи.

— Кал пригответе чай — започна той.

— Чудесно. Тъкмо се канех да сляза точно за това. Уиски ли има тук?

— Да. Идея на Фокс.

— Добре. — Лейла взе таблата и уморено погледна Гейдж. — Тя ще се оправи. Благодаря, че донесе това.

Затвори вратата под носа му и го остави да се взира в нея.

В банята, която бе обща за две спални, Сибил лежеше във ваната. Дълго бе ридала и се чувстваше изтощена. Странно, изтощението помагаше. Не толкова, колкото присъствието на приятелките ѝ, помисли си тя, но все пак.

Както и горещата вода и ароматната пяна, която Лейла бе сипала в нея. Куин стана от малката табуретка до ваната, когато Лейла влезе с таблата.

— Много си бърза, като супермен.

— Гейдж го донесе. Кал го е приготвил, сигурно ще ти хареса. Тук има и уиски, скъпа. Искаш ли малко в чая?

— О, да. Благодаря. Господи! — Сибил се надигна, стисна парещите си клепачи и въздъхна през напирания порой от сълзи. — Не, не трябва да плача.

— А може би трябва. — Лейла разбърка уискито в чая. — Аз преживявам подобни моменти от време на време. Нима нищо лошо. Имаме право.

Сибил кимна и прие чая.

— Не беше болка, но, боже мой, нищо не може да бъде помъчително. Усещах го в себе си, усещах грубите тласъци, а не можех да го спра. Беше момчето. Защо това ми се струва още по-ужасно? Накара ме да виждам момчето, докато...

Замълча и отпи глътка от леко тръпчивия чай.

— Жестоко мъчение. Физическо и психическо, с цел да ни сломи. — Куин погали косите ѝ. — Няма да успее.

Сибил се облече и намери известна утеха в разкрасяването. „Нищо няма да ме сломи, зарече се тя, няма да изглеждам като жертва.“ Когато излезе от спалнята си, чу приглушени гласове от кабинета. „Все още не“, помисли си Сибил. Не бе готова за това. Безшумно премина покрай вратата и слезе по стълбите. Би изпила цял океан от чай.

Вече в кухнята, отнесе чайника до мивката и видя Гейдж отвън, сам. Първата ѝ реакция бе да се оттегли в някой тъмен ъгъл и да се скрие. Този импулс едновременно я озадачи и засрами. Решително стори точно обратното — излезе при него.

Той се обърна и прикова поглед в нея. В очите му се четеше ярост и отчаяние.

— Каквото и да кажа, няма да прозвучи уместно. Сигурно искаш да си тръгна, но не можах да го сторя, преди да се уверя, че... Какво? — каза той с раздразнение. — Нямам представа какво трябва да направя.

Сибил се замисли за миг.

— Не си далеч от истината. Част от мен се надяваше да си тръгнал, за да не се налага да говоря за това сега.

— Не си длъжна.

— Това обаче не ми харесва — продължи тя. — Нека го изясним. То ме нападна, изживях най-страшния кошмар за една жена. Неописуем страх. Накара ме да се почувствам безсилна пред него, безпомощна. Този ужас е довел Хестър Дийл до лудост.

— Трябваше да се заема с него.

— И да ме оставиш? Нима можеше да го сториш, когато бях напълно беззащитна, обезумяла от ужас? Не успях да го спра, нямам вина. Ти ме отведе и това го спря. Защити ме, когато не можех да се защита сама. Благодаря ти.

— Не търся...

— Зная — прекъсна го Сибил. — Ако търсеше, навярно нямаше да съм ти толкова благодарна. Гейдж, ако някой от двамата ни се чувства виновен за случилото се, това ще е малка победа за него. Нека не му доставяме удоволствие.

— Добре.

Но неизбежно чувството за вина щеше да го мъчи известно време, осъзна тя. Нормално за един мъж. Нормално за този мъж. Навярно би могла да стори нещо за успокоение и на двамата.

— Ще се усложни ли откровената ни зряла връзка, ако силно ме прегърнеш за минута?

Гейдж обви ръце около нея, предпазливо, сякаш докосваше крехък и скъпоценен кристал. Но когато тя въздъхна и отпусна глава на рамото му, не се сдържа и я притисна по-силно.

— За бога, Сибил! Господи!

— Когато го победим — заговори тя с ясен глас, — ако се яви в образ на създание от мъжки пол, лично ще го кастрирам.

Гейдж отново я притисна и целуна косите ѝ. Сложни, помисли си той, бе твърде слаба дума за чувствата, които бушуваха в него. Но точно сега нехаеше.

За да престанат всички да се суетят около нея, Сибил се присъедини към работата. Малкият кабинет на втория етаж бе твърде тесен за шестима, но трябваше да признае, че тук се чувства сигурна.

— Гейдж откри нещо, което може да се окаже нов модел, свързан с местата — започна тя, — и да допълни този, за който вече разговаряхме. Можем да ги разделим на горещи точки и безопасни зони. Боулинг центърът, въпреки че е бил място на първия известен инцидент и на следващи прояви на насилие, никога не е понесъл значителни щети. Никакви пожари и вандализъм. Нали така?

Кал кимна.

— Нищо сериозно. Няколко сбивания, но повечето неприятности са ставали извън центъра.

— Тази къща — продължи Сибил. — Случките, откакто се нанесохме, и може би няколко през предишни Седем, но никой не е загинал тук, не е имало пожар. Старата библиотека. — Замълча и погледна Фокс. — Зная, че си загубил важен за теб човек, но преди смъртта на Карли там не е имало голям инцидент. А дори тогава самата сграда не е понесла никакви щети. Оказва се, че още няколко места, сред които и домовете на родителите на Фокс и Кал, са безопасни зони. Фокс, сградата, в която са апартаментът и кантората ти, е още една такава. Може да се промъкне там, но не физически. Създава само илюзии, но нищо, случило се на тези места, не е било реално. И важното е, че никое от тях не е било нападнато от обсебени същества през Седемте.

— Въпросът е защо и как да използваме това. — Фокс огледа картата. — Старата библиотека е била домът на Ан Хокинс, а фермата на семейството ми — мястото, където е родила синовете си. Може би е останала достатъчно от нейната енергия и тя е някаква защита.

— Ето това е. — Куин сложи ръце на кръста си. — Значи ще се поровим, за да открием какво обединява безопасните зони или дори онези места, на които е имало по-малко прояви на насилие.

— Боулинг центърът се намира там, където сестрата на Ан Хокинс и съпругът ѝ са построили дом. — Кал изду бузи. — Ще проверя в архивите и книгите на баба ми, но до колкото си спомням, първо е имало къща, по-късно превърната в пазар. Мястото е претърпяло много метаморфози през годините, докато дядо ми е открил първия „Боул-а-Рама“. Но земята винаги е била на рода Хокинс.

— Според мен това трябва да бъде подходът ни — отбеляза Лейла. — Но да не забравяме, че старата библиотека е била... осквернена през последните Седем. Може да се случи с всяко от другите места този път.

— През последните Седем в библиотеката нямаше никой Хокинс. — Гейдж продължи да разглежда картата, изследвайки модела. — Еси вече се беше пенсионирила, нали.

— Да. Все още ходеше почти всеки ден, но... вече не беше нейното място. — Кал се приближи и се вгледа по-внимателно. — Бяха започнали строежа на новата библиотека и бяха одобрили плановете за превръщане на старата в общински център. Сградата вече принадлежеше на града. Фактически, така беше от години, но все пак...

— Емоционално, дълбоко — кимна Сибил, — все още е била на Еси. Откога тази къща е собственост на семейството ти, Кал?

— Не зная. Ще проверя.

— Аз купих сградата от баща ти — напомни му Фокс. — Да, това е отговорът на въпроса „защо“. Но как да го използваме?

— Това са убежища — каза Лейла.

— Затвори — поправи я Гейдж. — Въпросът е как да натъпчем две хиляди обсебени в една боулинг зала, една ферма и една адвокатска кантора.

— Не можем. Не говоря за глупавите юридически подробности — добави Кал.

— Хей, ако някой ще говори за юридически глупости, това трябва да съм аз. — Фокс отпи голяма глътка от бирата си. — Не отричам, че погазването на нечии граждански права ще е голям проблем през Седемте, но и от логична гледна точка е неосъществимо.

— Колко души ще успеем да убедим да живеят в палатков лагер във фермата ви, преди да бъдат обсебени. — Сибил срещна погледа на Фокс, когато той се обърни към нея. — Да, осъзнавам какъв огромен

риск е, но ако няколкостотин души склонят да отидат там преди Седемте и да останат, докато всичко отmine или докато убием копелето, може би другите ще се съгласят да напуснат града за този период или да се укрият в зоните, които ще обявим за защитени, доколкото можем да наречем някое място защитено.

— Някои и без това ще заминат — изтъкна Кал. — А по-голямата част не помнят нищо, не осъзнават опасността, преди да стане твърде късно.

— Този път е различно — добави Куин. — То се появява, перчи се. И за двете страни ще бъде въпрос на живот и смърт. Дори ако само десет процента от жителите на града го напуснат или се укрият, ще има полза, нали?

— Всяка стъпка в положителна насока е ценна — съгласи се Сибил.

— Но няма да го убие.

Тя се обърна към Гейдж.

— Не, но то използва различни тактики да ни накара да проявим слабост. Ще отвърнем с тактика, която ще разкрие неговите слабости. — Сибил посочи към дъските с бележките за картите „Таро“. — Имаме и предимство. Ясната представа кои сме и на какво сме способни е положителна крачка. Имаме и оръжие — камъка. Знаем повече, повече сме и много по-добре подготвени, отколкото сте били вие тримата преди.

— Щом ще придумваме всеки желаещ да напусне града, Фокс трябва да поговори с родителите си. Ако отхвърлите тази идея — продължи Кал, — аз не възразявам.

— Да, иска ми се да я отхвърля, но робувам на старите предразсъдъци за свободна воля и песните за собствен избор, с които съм израснал. Те сами ще решат дали да създадат бежански лагер. Ще го направят, защото така са устроени. По дяволите!

— Аз също ще поговоря със своите. — Кал въздъхна. — Първо, повечето хора в града имат доверие на баща ми, думата му тежи. Второ, ще решим дали да превърнем външния двор и центъра в помощни лагери, или да отидат към фермата на Фокс да помагат на семейството. И ще трябва да положим доста къртовски труд, за да открием как да използваме камъка. Няма никаква полза да притежаваш оръжие, ако не знаеш как да си служиш с него.

— Разгадахме миналото — изтъкна Куин, — справяме се и с настоящето.

— Трябва отново да надникнем в бъдещето — кимна Сибил. — Започнахме, но...

— Няма да е тази вечер — хладно и решително отсече Гейдж. — Безсмислено е да се напругаме точно сега — продължи той, преди Сибил да възрази. — Безсмислено е, когато си на ръба на силите си. По-добре да потърсим онази положителна енергия, за която всички говорите. Мисля, че тази вечер запасите ни от нея са оскъдни.

— Прав си. Изразяваш се грубо, в което няма нищо чудно, но точно. Ще прекарам останалата част от вечерта в проучване. Ще потърся още нещо за камъка, защото Кал също е прав.

---

[1] Пластилинено човече от анимационни филми. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не сънува нищо и това я изненада. Сибил бе очаквала нощта да е изпълнена с кошмари и пророчески видения, а спа непробудно до сутринта.

Всъщност това трябваше да я радва, след като вечерта не бе постигнала никакъв напредък с проучванията си. Надяваше се днес да има по-голям успех, отпочинала и съсредоточена. Стана и критично се огледа в огледалото.

Изглеждаше същата. Беше същата. Случилото се не бе отбелязало повратна точка в живота ѝ. Не я бе сломило и накарало да се самосъжалява. Може би имаше промяна — посегателството бе засилило решимостта ѝ да спечели битката.

То се хранеше от човешките същества, но не ги разбираше, осъзна тя. Това бе още едно оръжие в арсенала на шестимата.

Сега Сибил имаше нужда от усилен тренировка, за да вдигне нивото на енергията си. Можеше да приеме потенето и освобождаването от токсини като ритуално пречистване. Ако имаше късмет, Куин щеше да я придружи до фитнеса. Сложи късо прилепнало горнище и памучен клин, и пхна всичко необходимо в малък сак. Когато излезе от стаята си, забеляза, че вратата на спалнята на Куин е отворена и вътре няма никого. Е, щеше да грабне бутилка вода от кухнята и да настигне Куин във фитнес клуба в сутерена на старата библиотека.

Влезе в кухнята и изведнъж спря, когато видя Гейдж на масата с чаша кафе и тесте карти.

— Рано си пристигнал.

— Не съм си тръгвал. — Огледа я критично, както бе сторила тя с отражението си. — Спах на дивана.

— О! — През тялото ѝ премина тръпка. — Не беше нужно.

— Кое? — Очите му не откъсваха поглед от лицето ѝ и това засили тръпката. — Да остана или да спя на дивана?

Сибил отвори хладилника и извади водата.

— И двете. Все пак, благодаря. Отивам на фитнес. Предполагам, че Куин е там.

— Защо не се задоволиш с пластилинените номера?

— Йогата ме отпуска. А имам нужда от ободряване.

— Глупости.

— Какво? — попита тя, когато стана.

— Половината екип на Кал е тук. Ще намеря нещо. Почакай — каза той с наставнически тон и излезе.

Налагаше се да чака и изведнъж ѝ се допи кафе. Взе неговата чаша и я пресуши. Гейдж се върна, облечен със синьо памучно долнище, леко избеляло, и тениска с надпис „Балтимор Ориълс“.

— Да тръгваме — изкомандва той.

— Правилно ли предполагам, че ще дойдеш с мен на фитнес?

— Да, размърдай се.

Тя отвори хладилника, извади още една бутилка вода и я пяхна в сака си. Едва ли би могъл да каже или направи нещо друго в този момент, което да означава повече за нея.

— Няма да възразя или да кажа, че мога да стигна до фитнеса и сама. Първо, защото е глупаво след вчерашната случка. Второ, искам да видя какво имаш за показване.

— Вече видя.

Сибил се засмя и се почувства по-добре, отколкото ѝ се струваше възможно.

— Прав си.

Тренира цял час и имаше привилегията да гледа как Гейдж се поти, вдигайки гири. Гледката бе повече от приятна и я накара да стигне до нови прозрения за него. Той нямаше особено желание да бъде там, но щом бе дошъл, използваше времето пълноценно. Съсредоточен, усърден, търпелив, забеляза тя. Може би бе по-скоро търпение на дебнеш котарак, отколкото от другия, алтруистичен вид, но резултатът бе същият. Умееше да чака.

Освободена от напрежение и заредена с енергия, Сибил тръгна обратно с него.

— Какво ще правиш, след като всичко свърши? — попита тя и раздвижи рамене, срещайки кроткия му поглед. — Това е оптимизъм, който носи положителна енергия. Някаква конкретна дестинация?

— Обмислям няколко. Може би Европа, освен ако тук в Щатите, не се случва нещо важно. Ще се върна за сватбата... боже, за двете сватби. А ти?

— Мисля да прекарам известно време в Ню Йорк. Липсва ми и ще взема дозата си градски шум и оживление. Освен това трябва да се върна към работата, която носи пари. Не мисля да остана тук прекалено дълго. Момичетата имат повече ангажменти около една сватба, отколкото вие. Ако успея да открадна малко време след венчавката на Куин, може би ще прекарам няколко дни на някой хубав остров... с палми, коктейли и омайни тропически нощи.

— Добър план.

— Гъвкав, което ми харесва най-много. — Когато свиха покрай площада, Сибил махна с ръка към „Боул-а-Рама“. — Възхищавам се на хора като Кал и семейството му, които копаят, строят и създават неща, с които ще ги запомнят. Така имам възможност да съставям гъвкави планове и да посещавам местата, на които някой друг е сътворил нещо интересно.

— Не изгаряш от желание самата ти да оставиш следа.

— Искане ми се да вярвам, че оставям по свой начин. Откривам важни неща. Човек се нуждае от информация, за да напише книга, да направи филм, да преобзаведе къща или построи търговски център, и аз мога да я намеря. Дори да му дам информация, която не е предполагал, че му трябва. Може би всички тези проекти биха се осъществили и без мен, но уверявам те, с мен е по-добре. Мисля, че това е достатъчна следа. А ти?

— Просто обичам да печеля. Мога да се задоволя с участие в играта, ако е интересна, но винаги е по-добре да печелиш.

— Така е — съгласи се тя.

— Ако си създам име, това ще дава на другите играчи твърде много информация, която могат да използват, ако отново застанем един срещу друг пред купчина чипове. По-добре е да започваш на чисто, доколкото е възможно. Когато не те познават, е по-трудно да те разберат.

— Да — тихо заговори тя. — Да, напълно си прав. Във връзка с нашето положение, тази сутрин ми хрумна нещо подобно. Демонът не ни разбира. Не може да ни опознае истински. Може само да предполага... Онова, което стори с мен, онова, което е причинил на

Фокс, убивайки Карли пред очите му... Знае как да наранява, как да използва подходящи оръжия, за да сплашва и разтърсва. Но пак не разбира. Не е проумял, че обратната страна на страха е смелост. Всеки път, когато използва страховете ни, само ни подтиква да намерим повече смелост. Не може да ни разгадае.

— Значи един блъф не би навредил.

— Блъф? Какъв блъф?

— Все още не зная, но си струва да помислим върху това, защото си права. Трябва да взема душ и да облека своите дрехи — каза той, когато влязоха в къщата, и се отправи към горния етаж.

Сибил се замисли. Дочу гласове от кухнята. Куин и Кал си бяха тръгнали от фитнес клуба двацет минути по-рано и вероятно довършваха закуската и разговаряха с Фокс и Лейла. Можеше да грабне чаша кафе и да се качи горе. Или...

Водата вече шуртеше. Сибил се съблече в спалнята и влезе в банята. С мокри коси, Гейдж присви очи, кога тя дръпна завесата и се пъкна при него.

— Нещо против?

Погледът му се плъзна по тялото ѝ и срещна нейния.

— Може би водата ще стигне и за двама ни.

— И аз си помислих същото. — Сибил нехайно взе тубичката си с гел и изстиска щедро върху дланта си. — Така ще бъде двойно по-ефективно. Плюс още нещо. — Взирайки се в него, тя сапуниса гърдите си с бавни кръгови движения. — Мога да ти се отплатя за нощта, прекарана на дивана, и за бъртенето във фитнес клуба.

— Не виждам да носиш пари.

— Имам какво да предложа. — Хлъзгава и покрита с пяна, тя се притисна към него. — Освен ако предпочиташ да ти се издължа друг път.

Гейдж рязко зарови пръсти сред косите ѝ, сграбчи ги и наведе главата ѝ назад.

— Плащай — настоя той и впи устни в нейните.

Все още имам и това, помисли си тя, безкрайно благодарна. Внезапната тръпка, отговора, копнежа. Демонът не ѝ бе отнел нищо. Мокротото и стегнато мъжко тяло се движеше до нейното, устните им жадно се сливаха и нямаше нищо друго, освен наслада.

— Докосвай ме — настойчиво прошепна Сибил и впи нокти и зъби в плътта му. „Докосвай ме, мислено го подкани тя, твоя съм. Накарай ме да се почувствам човек.“

Не бе имал намерение да прибързва, искаше да ѝ даде време. Може би и на двамата. Но жаждата ѝ, отправеното предизвикателство говореше само за себе си. Затова я докосна, ръцете му се плъзнаха по сапунисаната ѝ кожа, докато парата ги обгръщаше и струите ги обливаха.

Отдаде му се изцяло, когато я притисна с гръб към мокрите плочки и проникна в нея, с поглед, прикован в очите ѝ. Долови в тях наслада. Обхвана ханша ѝ, повдигна я и тласна и двамата към върха.

Замаяна, тя отпусна глава на рамото му.

— Остани така за минута.

— Ти също.

— Добре. Добре. Благодаря ти, че толкова бързо повдигна духа ми.

— Ти също.

Сибил се засмя и не помръдна от мястото си.

— Може би моментът е подходящ да ти призная, че при първата ни среща не ми хареса особено.

Той затвори очи, предавайки се на уханието ѝ.

— Ще се повтора, но ти на мен също.

— Обикновено първоначалният ми инстинкт е безпогрешен. Не и този път. Истински те харесвам. Не само защото си много добър в леглото. И под душа.

Бавно, почти несъзнателно, той прокара пръст по татуировката на гърба ѝ.

— Не си вироглава досадница — за каквато те взех отначало.

— И ето ни, голи под душа и сантиментални. — Тя въздъхна, отдръпна се назад и се вгледа в него през парата. — Имам ти доверие. Това е важно за мен. Мога да работя с човек, на когото не вярвам напълно, просто е по-голямо предизвикателство. Мога да спя с човек, на когото не вярвам напълно, просто връзката ще бъде много кратка. Но работата е по-продуктивна, а сексът носи по-голяма наслада, когато доверието е пълно.

— Искаш ли да се убедиш още веднъж?

Сибил отново се засмя.

— Не е нужно, при тези обстоятелства. — Тя отново взе гела, сипа малко върху дланта му и се обърна. — Но можеш да измиеш гърба ми.

Час по-късно Сибил си наля първата пълна чаша кафе, но трябваше да признае, че се чувства достатъчно бодра и без него. Качи се в кабинета, където Куин и Лейла седяха пред лаптопите. Изнасилването вече бе документирано в схемите.

Добре, помисли си Сибил. Полезно бе да го вижда там, за да си напомня какво е изживяла и е излязла невредима.

— Тази сутрин ще остана в стаята си — каза им Сибил. — Но помолих Гейдж да дойде отново по-късно. Време е за следващ опит да обединим дарбите си. Надявам се поне една от вас да остане тук, за всеки случай.

— Тук сме — каза Куин.

— Знаехте ли, че Гейдж е останал през нощта и е спал на дивана?

— Говорихме дали да отидем с него у Кал. — Лейла се завъртя на стола си. — Настоя да остане. Всъщност никой от нас не искаше да тръгне, в случай че прекараш тежка нощ.

— Сигурно защото всички сте били тук, не беше тежка. Благодаря ви.

— Научих нещо, което ще те зарадва. Тази къща — Куин разпери ръце — или земята, върху която е построена, включително и този парцел, е била собственост на внука на Ан Хокинс, Патрик Хокинс, син на Флетчър. Фокс прави проучване за своята сграда, но мисля, че сме на път да докажем още една теория.

— Ако се потвърди, дори и определението на Гейдж за затвори да се окаже по-точно, отколкото моето за убежища — продължи Лейла, — може би ще намерим начин да защитим хората. Поне част от тях.

— Колкото повече са защитени, или поне получили шанс, толкова повече ще можем да се съсредоточим върху нападението. Трябва да бъде до Свещения камък. Зная, че не сме го обсъждали подробно, защото мъжете упорито отказват, но онова, което ще сторим, за да сложим край, трябва да стане там. Не можем да останем тук, в

града, заети да гасим пожари и възпираме хората да не се избият. Всички знаем кога и къде трябва да се изправим срещу злото.

— В полунощ — въздъхна Куин. — В навечерието на седми юли, в пълен състав. Зная, че си права. Мисля, че всички го знаем, но някои смятат, че това ще бъде дезертьорство от бойното поле.

— За момчетата ще е по-тежко — добави Лейла. — Защото са опитали веднъж и са се провалили.

— Няма да дезертираме. Ще пренесем играта на своя територия. Този път няма да се провалим, защото не можем. — Сибил отново погледна схемата. — То не ни познава. Мисли, че ни разбира, и част от разбирането му е, че сме слаби, крехки, уязвими. Има причини да мисли така. Идва, и всеки път, в много реален смисъл, побеждава. Всеки път. Става все по-силно, всеки път.

— Дент го е възпрял — напомни ѝ Лейла. — За векове.

— Нарушил е правилата, пожертвал се е. Бил е пазител. — Куин наклони глава и се вгледа в лицето на Сибил. — Все пак е било само временно отлагане и прехвърляне на бремето и силата. Отслабнала, разпокъсана. Трябваше да сме шестима, за да я възстановим, и все още не знаем как да я използваме. Но...

— Да, има едно „но“. Сега ние носим тази сила и имаме средствата да се научим да си служим с нея. Знаем часа и мястото — отново заговори Сибил. — Трябва да бъдем шестимата. Мисля, че виденията, които имах, за неща, които сполетяват всеки от нас, са били предупреждения. То ще се опита отново да раздели това, което имаме, да намали силата му. Не бива да го допускаме.

— Ще поговоря с Кал за поход до Свещения камък за последния сблъсък. Дълбоко в себе си той вече знае какво е нужно.

— Фокс също — каза Лейла. — Ще поговоря с него.

— Което означава, че аз трябва да убедя Гейдж. — Сибил въздъхна.

Гейдж крачеше из офиса на Кал.

— Тя иска да опитае отново. Днес.

— Не остава много до съдбовния ден. Няма смисъл да пилеем време.

— Знаеш как е, бил си в същото положение. Изтощението е огромно, а вчера Сибил имаше разтърсващо изживяване. Най-лошото.

— Много ли се безпокоиш за нея?

Гейдж се спря, озадачен и раздразнен.

— Колкото за всеки друг. Освен това, безпокоя се и за себе си. Ако тя не може да се справи...

— Късно е, вече постави нея на първо място. Не се опитвай да ме будалкаш. Изпитваш нещо. Какво лошо има?

— Изпитвам сексуално влечение — заяви Гейдж. — И разбира се, налага се да разчитаме един на друг, предвид обстоятелствата. Заедно сме въввлечени в тази история и се безпокоим един за друг. Това е.

— Аха.

Гейдж се обърна към приятеля си с каменно лице, но усмивката на Кал не изчезна.

— Слушай, при теб е различно.

— Сексът ли е различен за мен?

— Това е едно от нещата. — Отчаян, Гейдж пхна ръце в джобовете си. — От многото неща. Ти си дяволски нормален.

— Не говори за дявол, предвид обстоятелствата.

Гейдж заигра с монетите в джоба си, докато мислеше как да го обясни.

— Ти си момчето от „Боул-а-Рама“, Кал. С дълбоки корени в родния град, сплотено семейство и голямо глупаво куче... не искам да обидя никого — добави той и хвърли поглед към Лъмپ, който похъркваше с изпънати крака на пода.

— Никой няма да се обиди.

— Ти си Хокинс, потомък на най-стария род в Холоу. Винаги ще бъдеш. Сгоден си за сексапилна блондинка, която с радост ще закотви страхотния си задник тук с теб и голямото ти глупаво куче, в къщата ти край гората, където ще отгледате голяма челяд.

— Звучи добре.

— Фокс е свързан с града колкото теб. Хипарското хлапе стана адвокат, за изненада на голямото си интересно семейство, и ще грабне хубавата брюнетка, която явно е невероятна куражлийка, щом е решила да започне бизнес тук. И двамата мечтаят за къща с градина и палави хлапета. Четиримата ви очаква безкрайно щастие.

— Ако всичко върви по план.

— Тоест ако оцелеем, а и аз, и ти, и всички знаем, че може би скоро някои от нас няма да са сред живите.

— Възможно е — кимна Кал. — Е, животът е хазарт.

— За мен хазартът е живот. Ако остана жив, ще продължа напред. В мен няма дори частица, която да иска провинциално спокойствие, работа от девет до пет и „какво има за вечеря, скъпа?“.

— А предполагаш, че Сибил търси това?

— Не зная какво търси. Не е моя работа. — Гейдж неспокойно прокара пръсти през тъмните си коси, после спря, осъзнал, че жестът е издайнически. — Правим секс — продължи той. — Имаме обща цел да убием копелето и да оцелеем. Това е.

— Добре. — В знак на примирение, Кал разпери ръце. — Тогава за какво си толкова разтревожен?

— Всъщност... не зная, дявол да го вземе — призна Гейдж. — Може би не искам да нося отговорност, а подобно обвързване ме прави отговорен. Те искат равен дял от всичко, но знаеш как е, знаеш как се чувствам.

— Да, зная.

— Онова, което се случи... което то й стори, как да го избия от главата си, Кал? Как да престана да мисля за него?

— Невъзможно е. Но това не означава, че можем да си позволим да спрем. Всички го знаем.

— Може би си падам по нея. — Гейдж въздъхна. — Е, добре, падам си, не мога да отрека. Нищо изненадващо. — Пръстите го сърбяха отново да посегне към косите си, но с усилие се сдържа. — Преживяхме толкова много.

— Да изпитваш симпатия към нея, не означава да искаш къща край гората и голямо глупаво куче, синко.

— Не — Гейдж се почувства малко по-спокоен, — не означава. Мога да ѝ го обясня. Този път — тактично.

— Разбира се, давай. Ще донеса дюшек, за да паднеш на меко, когато те халоса.

— Имаш право — промърмори Гейдж. — Е, значи оставяме нещата такива, каквито са. Но когато правим експеримента, искам двамата с Фокс да бъдете там.

— Ще бъдем.

Идеята все още не му харесваше, но беше реалист и знаеше, че често се налага човек да прави неща, които не му харесват. Можеше поне да определи часа и мястото. На негова територия — къщата на Кал бе единственото място в Холоу, което можеше да се нарече такава — и в края на деня, за да присъстват и двамата му кръвни братя. Ако нещо се объркаше, щеше да има подкрепа.

— Дори след случката с подивелия Роско предпочитам да бъдем навън. — Сибил огледа стаята, после втренчи поглед в Гейдж. — Всъщност може би в решителния момент ще трябва да го направим на открито, така че не е зле да потърсим начин да се защитим, ако е нужно.

— Добре. Почакай.

Гейдж излезе от стаята и се върна след малко с „Лугър“-а си.

— Не си и помисляй да го даваш на мен — каза Фокс.

— Тогава грабни някой градинарски инструмент, като миналия път.

Гейдж се обърна към Кал.

— Добре, по дяволите.

Доста предпазливо, Кал взе пистолета.

— Предпазителят е спуснат.

Сибил повдигна чантата си, извади своя 22-калибров и го подаде на Куин. Куин отвори цилиндъра, огледа камерата и спокойно я затвори.

— Добре — каза тя, докато Кал я гледаше втренчено.

— Е, човек не престава да научава нови неща за любовта на живота си. Може би е по-добре ти да вземеш големия.

— Няма страшно, сладур, ще се справиш.

— Куин е отличен стрелец — отбеляза Сибил. — Е, готови ли сте?

Когато се отправиха към задната тераса през кухнята, Фокс извади два ножа от поставката върху плота.

— За всеки случай — каза той и подаде единия на Лейла.

— За всеки случай.

Задаваха се облаци, забеляза Гейдж, но все още бе достатъчно светло и вятърът бе лек. Той седна срещу Сибил на тревата и

приятелите им застанаха в кръг около тях.

— Какво ще кажеш да се съсредоточим върху определено място?

— предложи тя.

— Например?

— Къщата на Кал е добра отправна точка. Можем да тръгнем оттук. Да навлезем постепенно, и може би ще смекчим страничните ефекти.

— Добре.

Гейдж хвана ръцете на Сибил и се вгледа в очите ѝ. Това място, помисли си той, тази трева, тази гора, този прозорец, тази пръст.

Видя в съзнанието си разположението на градините, склоновете, възвишенията. Цветовете и формите. Когато се появи ясен образ, пролетната зеленина и разцъфналите цветя увехнаха, после изсъхнаха и пропъльзя белота, докато сняг покри земята и клоните. Все още валеше на бързи едри снежинки. Почувства ги, влажни и студени, върху кожата си. Ръцете на Сибил изстинаха в неговите.

От комина се издигаше дим, а през падащия сняг прелетя чинка и кацна на хранилката за птици.

Вътре, помисли си той, кой беше вътре? Кой бе запалил огъня и заредил хранилката? Стисна ръката на Сибил и премина през стените, влизайки в кухнята. На плота имаше пълна с плодове купа, като онези, които изработваше майката на Фокс. Чувахе се музика, нещо класическо, което събуди безпокойство у него. Кал не бе почитател на класиката, а доколкото знаеше, и Куин.

Кой слушаше това? Кой бе купил ябълките и портокалите в купата? При мисълта за чужди хора в къщата на Кал в него се прокрадна гняв. Ръцете на Сибил притиснаха неговите по-силно, сякаш искаше да го смушка. Усети, почти я чу да казва: „Не се гневи. Не се страхувай. Почакай и ще видиш“.

Потискайки емоциите, Гейдж продължи с нея.

В камината пращеше огън. На полицата грееха лалета в прозрачна стъклена ваза. Куин спеше на дивана под пъстро дебело одеяло. Кал се приближи към нея, наведе се и я целуна по бузата. Докато безпокойството на Гейдж отшумяваше, Куин се раздвижи.

Усмихна се, отваряйки очи.

— Здравей.

— Здравей, Русокоске — усмихна се Кал.

— Съжалявам. Може би Моцарт влияе добре на бебето, но мен всеки път ме приспива.

Когато Куин отново помръдна и одеялото се плъзна надолу, Гейдж видя наедрелия ѝ корем. Тя сложи ръце на него и Кал ги закри със своите.

Всичко изчезна, звуците, образите и уханията, и Гейдж отново се озова на тревата, вирайки се в очите на Сибил.

— Хубаво е да видим положителна възможност, за разнообразие — успя да каже тя.

— Главоболие? — веднага попита Куин. — Гадене?

— Не. Беше по-лесно, по-плавно. И видението беше спокойно. Мисля, че и това има значение. Щастливо. Вие с Кал, в къщата. Беше зима и седяхте пред камината.

Сибил стисна ръката на Гейдж и го стрелна с поглед. Той прие и двете като предупреждения и сви рамене. Все още не искаше да разкрива най-интересното.

— Повече ми харесва от онова, което видяхте миналия път — реши Куин. — Е, как изглеждах? Някакви деформации или белези от битки с демони?

— Изглеждаше зашеметяващо. И двамата. Да опитаме отново. Този път не с място, а с хора. — Сибил погледна Фокс и Лейла. — Нали нямате нищо против?

— Не. — Лейла хвана ръката на Фокс. — Добре.

— По същия начин. — Сибил срещна погледа на Гейдж и успокои дишането си. — Бавно.

Той извика образите им в съзнанието си, както бе сторил с къщата на Кал. Форми, цветове, материи. Видя ги както сега, хванати за ръце. Отново реалността избледня и отстъпи място на видението.

Магазинът, досети се той. Бъдещият бутик на Лейла, с щандове, витрини и закачалки. Тя седеше зад малко кокетно бюро и пишеше нещо на лаптопа си. Когато вратата се отвори, вдигна поглед и стана. Фокс се приближи към нея.

— Добър ли беше денят? — попита той.

— Добър. Изгледите за септември са чудесни и днес следобед очаквам нова есенна стока.

— Тогава поздравления и честит празник.

Подаде ѝ букет рози, които бе държал зад гърба си.

— Прелестни са! Какъв празник е?

— Един месец от официалното откриване.

Тя се засмя, взе цветята и диамантът на пръста ѝ заблестя на светлината.

— Да вървим у дома да празнуваме. Ще изпия чашата вино, която си позволявам веднъж в седмицата.

— Имаш право. — Фокс обви ръце около нея. — Успяхме.

— Да, успяхме.

Когато се върнаха в настоящето, Сибил отново стисна ръцете на Гейдж.

— Този път ти говори — предложи тя.

— Магазинът ти изглеждаше доста шик... ти — също — добави Гейдж, когато Лейла колебливо въздъхна. — Този мъж си беше почти същият, така че, като знаеш какво те очаква, все още имаш време да го зарежеш. — Той вдигна поглед към небето. — След малко дъждът ще ни намокри.

— Имаме време за още един опит — настоя Сибил. Ще играем за Голямата награда — Свещения камък.

Бе очаквал да прояви любопитство за себе си или за тях двамата. Не преставаше да го изненадва.

— И после приключваме за днес.

— Съгласна съм. Имам няколко идеи в други насоки, но друг път. Готов ли си?

Стана твърде бързо. Гейдж го осъзна в мига, когато отвори съзнанието си, когато се свърза с нейното. Този път не беше плавен преход, а като полет на камъче, изстреляно с прашка. Приземи се право в ада. Валяха кръв и огън, които обгръщаха камъка, докосваха изпепелената земя и от нея се издигаха пламъци.

Видя Сибил, с бледо като восък лице. Ръката ѝ кървеше, неговата — също. Напрегна дробовете си да вдиша от задимения въздух. Чу виковете около себе си и се подготви.

То изскочи изневиделица. От мрака, от дима, от земята, от въздуха. Когато Гейдж посегна към пистолета си, ръката му остана празна. Протегна ръце към Сибил, но създаването я повали на земята и тя остана неподвижна, като мъртва.

Беше сам със страха и яростта си. Демонът, който бе навсякъде около него, издаваше виковете на опияняващ триумф. Нещо раздра

гърдите му и остави огнена диря. Болката едва не го погълна.

Залитна и се опита да издърпа Сибил настрана. Очите ѝ се отвориха широко, срещайки неговите.

— Направи го сега! Трябва да го направиш сега! Няма друг избор.

Гейдж се хвърли към Свещения камък, болката го разтърси при удара. Сграбчи горящия ритуален камък върху него с гола ръка. Когато го стисна в шепата си, между пръстите му заструиха пламъци, после потъна с него в пълен мрак.

Нямаше нищо, освен болка. Той лежеше върху Свещения камък и пламъците го поглъщаха.

С мъка се върна обратно. Ушите му бучаха, гаденето бе непоносимо, сякаш нещо изгаряше стомаха му. Изтри кръвта от носа си и погледна в изцъклените очи на Сибил.

— Край с бавното и спокойното.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сибил не се нуждаеше от убеждаване да се върне към проучванията си за няколко дни. Трябваше двамата с Гейдж отново да надникнат в бъдещето, но не очакваше това с нетърпение.

Дали бе видяла смъртта на Гейдж? Дали бе почувствала своята? Въпросите се въртяха в съзнанието ѝ, отново и отново. Дали бе смърт или друг край, когато я обгърна непрогледен мрак? Дали нейните писъци отекваха?

И преди се бе виждала до Свещения камък, и всеки път смъртта пропълзяваше към нея. Не живот, като за Куин и Лейла, помисли си тя, никакъв повод за празнуване. Само кръв и мрак.

Знаеше, че трябва да се върне там. Във видение и реалност. Не само за да потърси отговори, а и за да ги приеме. Тогава трябваше да е силна. Но не и днес. Днес бе празник, с развети знамена, маршируващи оркестри и малки момичета в ярки костюми. Днешното възпоменателно шествие бе отрязък от живота в Хокинс Холоу, който ѝ напомни защо трябва да се върне.

А стъпалата пред кантората на Фокс бяха едно от най-добрите места за наблюдение.

— Обичам шествията — каза Куин до нея.

— Главна улица, в САЩ. Изкушението е голямо.

— Я виж, няколко приятели от Детската лига. — Куин заподскача на пръсти, докато пикапът, натоварен с хлапета, бавно преминаваше покрай тях. — Това са „Блейзърс“, щедро спонсорирани от „Боул-а-Рама“. Бащата на Кал им е треньор. В момента текат състезания.

— Вече си вътре в нещата. Искам да кажа, свикваш с живота в малкия град.

— Кой би предположил? — Куин се засмя и обви ръка около талията на Сибил. — Мисля да се включа в комитет и да организирам читателски сбирки в книжарницата. Майката на Кал предлага да ме

научи да пека сладкиши, но тактично се измъквам. Всичко си има граници.

— Влюбена си в това място — отбеляза Сибил. — Не само в Кал, а и в града.

— Така е. Мисля, че работата върху тази книга промени живота ми. Тя ме доведе тук и открих, че съм част от легендата, която проучвам. Доведе ме при Кал. А писането, въпреки всичко страшно и грозно, с което се сблъскваме и ще се сблъскаме, ме увлече, Сиб. Хората, общността, традициите, гордостта. Точно това искам. Зная, че не е по твоя вкус.

— Нямам нищо против. Всъщност... харесва ми.

Сибил погледна множеството хора, които се тълпяха по тротоарите, бащите с деца на раменете, дългокраките тийнейджърки в разноцветни облекла, семействата и приятелите, приведени на съгваемите си столове до бордюрите.

Въздухът бе изпълнен с мирис на хотдог, захарен памук и подправки от сандъчетата, които Фокс бе сложил до стълбите. Всичко бе светло и чисто — синьото небе, яркото слънце, патриотичният дух, който витаеше по улиците, червените и белите петунии, преливащи от саксиите, окачени на всички улични лампи покрай Главната.

Окичени с пайети момичета въртяха палки и изпълняваха акробатични номера по пътя към площада. Отдалеч се чуваха фанфарите и барабаните на духов оркестър.

В повечето дни Сибил би предпочела динамиката на Ню Йорк, стила на Париж или романтиката на Флоренция, но в слънчев неделен следобед, когато май се готвеше да отстъпи място на юни, Хокинс Холоу бе идеалното място.

Тя извърна глава, когато Фокс ѝ подаде чаша.

— Чай с лед — каза той. — Има и бира, ако предпочиташ.

— Чаят е чудесен. — Надникна над рамото му и повдигна вежди срещу Гейдж, докато отпиваше. — Не обичаш ли шествията?

— Нагледал съм се.

— Предстои кулминацията — обяви Кал. — Оркестърът на гимназия „Хокинс Холоу“.

Мажоретки и гвардейци размахваха и подхвърляха сребърни палки и лъскави бели пушки. Клакьорките на местните отбори танцуваха и вееха пискюли. Любимки на публиката, помисли си

Сибил, когато гръмнаха аплодисменти. Предвождан от двама барабанчици, оркестърът засвири туист.

— Маршова песен, а? — каза Кал зад нея и тя се засмя.

— Страхотно е, нали? Просто съвършено.

Очите ѝ се насълзиха от умиление. Толкова много млади лица, яркосини и ослепителнобели униформи, високи шапки и въртящи се палки, непрестанно движение под съпровод на музика. Хората по тротоарите затанцуваха, запяха текста на песента и слънчевите лъчи заиграха по лъскавите духови инструменти.

От тропетите бликна кръв, която заля снежнобелите и яркосини костюми, свежите млади лица, високите шапки. Пръскаше от пиколата, течеше от флейтите, струеше нагоре от палките на барабаните.

— Господи! — промълви Сибил.

Момчето профуча над улицата, спусна се и затанцува на земята. Искеше ѝ се да се отдръпне, да се скрие, докато зловеците му очи се взираха в нейните. Но остана на мястото си, потискайки тръпките, и изпита благодарност, когато ръката на Гейдж енергично обхвана рамото ѝ.

Над тях сградата избухна в пламъци. А оркестърът продължаваше да свири под аплодисментите на тълпата.

— Почакайте. — Фокс сграбчи ръката на Лейла. — Някои от хората виждат и усещат. Вижете.

Сибил откъсна поглед от демона. Видя страх и ужас върху някои лица, а други изглеждаха пребледнели или озадачени. Тук-там родители притискаха малките си деца и си проправяха път, за да ги изведат, докато други просто стояха и пляскаха с ръце в такт с музиката.

— Лошо момче! Лошо момче! — крещеше малко момиченце, седнало на раменете на баща си, и ридаше неудържимо.

Палките пламнаха, въртейки се във въздуха. По улицата потече кървава река. Някои от музикантите разкъсаха редиците и побягнаха.

До нея Куин хладнокръвно и старателно снимаше.

Сибил проследи момчето с поглед и докато се взираше в него, главата му се завъртя на врата и очите му отново срещнаха нейните. Ухили се широко, оголвайки остри, бляскави зъби.

— Ще те запазя за последно, ще ми бъдеш домашен любимец. Ще посея семето си в теб. Когато узрее, когато разцъфти, ще го

изтръгна от теб и то ще изпие кръвта ти като майчино мляко.

После със светкавичен скок се издигна във въздуха върху огнена вълна и се понесе към Сибил.

Може би щеше да побегне, може би щеше да остане. Никога нямаше да разбере това. Гейдж я дръпна така рязко, че тя политна назад и падна. Когато се изправи, той все още стоеше пред нея. Сибил видя как създанието се преобрази в грозна черна маса и изчезна.

Ехидният му смях заглъхна, но продължи да звучи в ушите ѝ и се сля с музиката на ударните и духовите инструменти, докато оркестърът продължаваше да марширува по главната улица. Когато побутна Гейдж встрани, за да надникне, знамената отново се вееха чисти и по инструментите подскачаха слънчеви зайчета.

Сибил се отдръпна назад.

— Нагледах се на шествия за днес.

В кантората на Фокс Куин седна пред компютъра, за да прехвърли снимките.

— Онова, което видяхме, не излиза.

Тя посочи екрана.

— Защото не беше съвсем реално — изтъкна Лейла.

— Петна и размити силуети — отбеляза Куин. — И някаква мъгла на всяка снимка там, където беше копелето. Беше там, а сякаш не е било.

— Има противоречиви теории за паранормалната фотография. — Заеми се с нещо осезаемо, за успокоение, каза си Сибил, отметна косите си назад и се наведе към екрана. — Според някои дигиталните апарати имат предимството да улавят части от светлинния спектър, невидими за човешкото око. Други ги отричат, защото засичат отражения, пречупвания, пращинки и други неща, които биха могли да замъглят образа. Затова се препоръчва добър тридесет и пет милиметров фотоапарат. Но...

— То не е светлина, а мрак — довърши Куин, следвайки мисълта ѝ. — Може би с инфрачервен обектив ще имаме по-голям успех. Трябваше да извадя диктофона от чантата си — добави тя, докато бавно преглеждаше серията снимки. — Случи се толкова бързо и мислех само за образ, докато...

— Чухме думите му — довърши Сибил.

— Да. — Куин сложи ръка върху нейната. — Искане ми се да видя дали и как се записва гласът му.

— Не е ли по-важно, че не сме единствените, които видяха нещо?

Куин вдигна поглед към Гейдж.

— Прав си. Прав си. Дали това означава, че е станало достатъчно силно, за да прекрачва границите на реалността, или че онези, които видяха и усетиха нещо, са по-чувствителни? По-свързани?

— По малко и от двете. — Фокс плъзна ръка нагоре и надолу по гърба на Лейла, докато снимките се редуваха.

— Лейла каза, че не беше съвсем реално. Аз имах същото чувство. Но това означава, че не е било и съвсем нереално. Не видях всички, които реагираха, но онези, които забелязах, бяха от семейства, живеещи в Холоу от няколко поколения.

— Именно — потвърди Кал. — И аз забелязах.

— Ако ще убеждаваме хората да напуснат града, оттук трябва да започнем — каза Фокс.

— Баща ми е поговорил с няколко души, подпитал е за намеренията им. — Кал кимна. — Ще успеем. — Погледна часовника си. — Скоро трябва да тръгваме към родителите ми. Голям празничен обяд на открито, нали помните? Ако някой няма настроение, ще бъде извинен.

— Трябва да отидем всички. — Сибил откъсна поглед от снимките и се изправи. — Трябва да отидем, да пийнем бира и да хапнем бургери и картофена салата. Неведнъж сме казвали, че като живеем и вършим нормални неща, особено след подобна случка, натриваме носа му.

— И аз мисля като Сибил. Трябва да изтичам до къщата, за да опиша инцидента. После с Кал ще ви настигнем.

— Ще затворим тук и идваме с вас. — Фокс погледна Гейдж. — Какво ще кажеш?

— Да, ще ви настигнем.

— Не е ли по-добре вие да тръгнете първи? — предложи Сибил. — Ние ще заключим.

— Добре.

Гейдж изчака, докато останаха насаме.

— Какво имаш да ми казваш, а не искаше да изречеш пред тях?

— Тази проникателност е ценна за човек с твоята професия. Въпреки оптимистичните възможности, които видяхме, и двамата сме виждали и другата страна. Всъщност има две неща. Разбирам, че първият ви опит да се преборите със злото до Свещения камък не се е получил. Загинали са хора. Но...

— Но последният сблъсък трябва да стане до Свещения камък — прекъсна я той. — Зная. Неизбежно е. И двамата сме го виждали достатъчно пъти, за да проумеем това. Кал и Фокс също знаят. За тях е по-трудно. Решава се съдбата на града им, на близките им.

— И твоите, Гейдж — каза Сибил, преди той да възрази. — Тук си роден. Независимо къде ще го прекараш, животът ти е започнал в този град. Значи е и твой.

— Може би. Какво е второто?

— Ще те помоля за услуга.

Гейдж въпросително повдигна вежди.

— Каква?

Тя леко се усмихна.

— Знаех си, че не си от хората, които прибързано биха казали: „разбира се“. Ако нещата не се развият както се надяваме и ако си сигурен, че няма връщане назад, и още едно „ако“, ако не мога да го сторя сама, какъвто ще бъде първият ми избор...

— Ще застанеш срещу мен и ще поискаш да те убия.

— Наистина си много проникателен. Виждала съм това да се случва в други сънища и видения. Обратната страна на монетата. Казвам ти, Гейдж, с ясно съзнание, хладнокръвно, че предпочитам да умра, отколкото да изживея онова, което то ми обеща преди малко. Трябва да го знаеш и да разбереш, че те моля да не допуснеш да попадна в ръцете му, каквото и да е нужно да извършиш.

— Няма да го допусна. Не мога да ти обещаю нищо повече, Сибил — каза Гейдж, когато тя отвори уста. — Няма да попаднеш в ръцете му.

Чувствайки нужда да се откъсне от всичко, Гейдж си уреди участие в игра на покер в покрайнините на Вашингтон. Залозите не бяха високи колкото му се искаше, но самата игра му се отрази добре. Както и кратката раздяла с Хокинс Холоу и Сибил. Не можеше да избяга от първото, помисли си той, докато шофираше в приятното юнско утро. Но твърде много се бе сблизил с жената.

Време бе за крачка назад.

Щом една жена отправяше към него молба да отнеме живота ѝ, за да я избави от нещо по-ужасно, бе крайно време да се оттегли. Твърде голяма отговорност, помисли си той, докато караше по познатия път. Твърде обвързващо. Твърде реално. Защо, по дяволите, бе обещал да се погрижи за нея... това бе направил. Накара го нещо в погледа ѝ, толкова спокоен и ясен, когато бе изрекла молбата да сложи край на живота ѝ. Говореше напълно сериозно. И още повече, вярваше, че той го знае.

Време бе за откровеност, реши Гейдж, време да се уверят, че и двамата разбират кои карти са на масата и кои не. Не искаше никой да разчита на него.

Можеше да се запита защо не бе останал след играта да ползва резервираната хотелска стая. Защо не бе отвърнал на недвусмислените сигнали от апетитната червенокоса красавица, която здравата го бе изпотила на масата. Бяха равностойни съперници и сега би трябвало с наслада да хапват закуска от румсървис след страстна нощ. Вместо това той пътуваше обратно към Холоу.

Нямаше да се пита защо. Нямаше смисъл, щом не желаше да узнае отговора.

Надникна в огледалото за задно виждане, когато чу сирени, и бързо погледна спидометъра. Само десет над допустимото, забеляза той, а и не бързаше. Отби и спря край шосето. Не се изненада, когато отново вдигна поглед към огледалото и видя Дерек Напър да слиза от патрулната кола.

Гадният Напър, който мразеше него, Кал и Фокс от детство. Беше си поставил за най-висша цел в живота да им създава неприятности. Особено на Фокс, помисли си Гейдж. Но никой от тримата не бе застрахован.

Жалкото нищожество бе решило да се поразтъпче, помисли си той, докато Напър изминаваше с широки крачки разстоянието между

патрулната кола и неговото ферари. Кой бе допуснал слабоумно копеле като него да окачи оръжие и значка?

Напър сложи ръце на кръста си и се наведе към него с широка ослепителна усмивка.

— Някои хора си мислят, че като имат лъскави коли, имат и право да нарушават закона.

— Някои — може би.

— Превииши скоростта, приятел.

— Може би.

Гейдж подаде шофьорската си книжка и регистрационния талон, преди да му бъдат поискани.

— Колко бройки за тази играчка?

— Просто напиши квитанцията, Напър.

Очите на Напър се присвиха до малки процепи.

— Криволичеше.

— Не — каза Гейдж хладнокръвно, — нищо подобно.

— Безразсъдно каране, превишена скорост. Пил ли си?

Гейдж посочи пластмасовата чаша на поставката.

— Кафе.

— Долавям алкохол в дъха ти. Тук налагаме сериозни наказания за шофиране в нетрезво състояние, шибаняко. — Напър се подсмиваше, докато говореше. — Ще се наложи да слезеш от колата и да дадеш проба.

— Не.

Напър опря ръка на дръжката на пистолета си.

— Казах, слизай от колата, копеле.

Предизвиква ме, помисли си Гейдж. Подобна тактика често се оказваше сполучлива при Фокс. А той просто остави слабоумния заместник-шериф да играе играта си. Бавно извади ключовете от стартера. Слезе, щракна ключалките, не откъсвайки поглед от очите на Напър.

— Няма да дам проба, имам право да откажа.

— Воняш на алкохол. — Напър го смушка с пръст в гърдите. — Същата отрепка си като твоя старец.

— Говори каквото щеш. Мнението на един идиот няма никаква тежест за мен.

Напър го блъсна назад към колата. Въпреки че ръцете му се свиха в юмруци, Гейдж не ги повдигна.

— Казвам, че си пиан. — За да подсили въздействието, Напър блъскаше по гърдите му. — Казвам, че оказваш съпротива при арест и нападаш полицаи. Да видим каква тежест ще има думата ми, когато се озовеш зад решетките. — Отново блъсна Гейдж и се захили. — Шибан негодник! — Принуди го да се обърне. — Разкрачи се.

Гейдж спокойно опря ръце на покрива на колата, докато Напър го претърсваше.

— Възбуждаш ли се? Сигурно това е любимата ти част?

Дъхът му секна, но остана непоклатим, когато последваха няколко бързи удара.

— Млъквай, мамка му! — Напър изви ръцете му зад гърба и му сложи белезници. — Или ще се качиш доброволно, или насила ще те завлека в участъка.

— Интересно какво обяснение ще дадеш, когато повикам шестима свидетели, които минаха с колите си, докато ме налагаше. Удряше ме с юмруци, а моите не помръдваха. Номерата са в главата ми. Имам добра памет за цифри. — Гейдж не трепна, когато Напър отново го блъсна грубо към колата. — Я виж, идва още един.

Приближаващата се кола забави и Гейдж позна малкия хибрид на Джоан Бари. Тя спря, спусна стъклото и каза:

— Охо!

— Просто си карайте по пътя, госпожо Бари. Това е полицейска работа.

Презрението, с което тя изгледа Напър, беше красноречиво.

— Виждам. Имаш ли нужда от адвокат, Гейдж?

— Така изглежда. Ще се обадиш ли на Фокс да дойде в участъка?

— Казах, карайте си по пътя! — Напър отново посегна към оръжието си. — Или искате да ви арестувам за възпрепятстване на полицията?

— Винаги си бил малко гаднярче. Ще позвъня на Фокс, Гейдж.

Джоан отби встрани от пътя и с поглед, втренчен в Напър, извади мобилния си телефон.

Напър изруга под носа си и блъсна Гейдж към задната седалка на патрулната кола. Гейдж го видя да наднича в огледалото за задно

виждане, когато седна зад волана. И долови в очите му ярост, докато Джоан караше след тях до участъка.

Първата тръпка на уплаха се прокрадна в него, когато и двамата слязоха от колите си на паркинга, а той остана заключен в патрулката. Не, не, помисли си той, има свидетели. Напър нямаше да ѝ посегне, или ако го стореше...

Но видя само кратка словесна престрелка, преди Напър да отвори задната врата и да го издърпа. Джоан тръгна с маршова стъпка към входа, профуча покрай бюрото на диспечерите с краткото „Здравей, Карла“ към жената, която седеше там, и нахълта в кабинета на шериф Уейн Хоубейкър.

— Налага се да подам оплакване срещу един от заместниците ти, Уейн. Трябва да дойдеш отвън веднага.

Вижете я само, каза си Гейдж. Изумителна е.

Хоубейкър излезе, отмести поглед от Джоан към Гейдж, а после към Напър.

— Какъв е проблемът?

— Залових този индивид за превишена скорост и безразсъдно шофиране. Предположих, че кара под влияние на алкохол. Отказа да даде проба, оказа съпротива и ме нападна.

— Пълни глупости!

— Джоан! — тихо каза Хоубейкър. — Гейдж?

— Признавам, че карах с превишена скорост. Бях с около десет над ограничението. Джоан ти каза за останалото — пълни глупости.

Спокойният поглед на Хоубейкър не издаде нищо.

— Пил ли си?

— Изпих една бира около десет часа снощи. Това означава преди около... дванайсет часа?

— Криволичеше. Имаше отворена кутия в колата.

— Не съм криволичил и отворената кутия беше чаша за кафе. Твоето момче тук ме предизвика, започна да ме удря с юмруци, сложи ми белезници и предложи доброволно да се кача в колата му, иначе щял да ме довлече насила.

Бузите на Напър червенееха от ярост.

— Този нещастник лъже.

— Колата ми е край пътя — продължи Гейдж със същия спокоен тон. — Малко преди Блу Маунтин Лейн, пред двуетажна тухлена къща

с бели капаци и градина. На алеята отпред има бяла тойота с пет врати, регистрационната табела е от Мериленд, с тежкарски надпис „Джени“. Симпатична брюнетка работеше в градината и видя цялото шоу. Трябва да провериш. — Отново погледна Напър и шеговито се усмихна. — Не си много наблюдателен за полицаи.

— Сигурно е Джени Мълъндор.

Хоубейкър изпитателно се вгледа в лицето на Напър. Онова, което видя, го накара да стисне зъби. Преди да каже нещо, Фокс блъсна вратата.

— Тихо! — предупреди той, размахвайки пръст срещу Гейдж. — Защо клиентът ми е с белезници?

— Дерек, свали ги.

— Ще го регистрирам за изброените провинения и...

— Казах да свалиш белезниците. Ще седнем да изясним случая още сега.

Напър рязко се обърна към началника си.

— Не заставаш на моя страна?

— Искам да поговоря с клиента си — прекъсна ги Фокс. — Насаме.

— Фокс — Хоубейкър прокара ръце по стърчащите си посивели коси, — дай ми само минута. Дерек, удари ли Гейдж?

— Не, по дяволите. Трябваше да го усмиря, когато оказа съпротива.

— Това ли ще ми каже Джени Мълъндор, когато я попитам?

Очите на Напър се присвиха от ярост.

— Не зная какво ще ти каже. Доколкото зная, тя се чука с него и е готова да каже всичко.

— Голям любовник си, Гейдж — усмихна се Джоан. — Според заместник-шериф Напър сигурно и аз се чукам с теб.

Фокс заплашително се приближи към Напър и, все още с белезници, Гейдж можа само да го побутне с хълбок.

— Какво си казал на майка ми?

— Не се тревожи. — Познавайки сина си, Джоан пристъпи напред и сграбчи ръката му. — Ще подам оплакване. Наруга ме, когато го последвах, а го последвах, защото го видях да блъска Гейдж, който вече беше окован. Намекна, че съм сваляла Гейдж и половината мъже в града.

— За бога, Дерек!

— Тя лъже.

— Всички лъжат, освен теб. — Гейдж поклати глава. — Сигурно е ужасно. Ако тези белезници не изчезнат през следващите пет секунди, ще упълномоща адвоката си да подаде граждански иск срещу заместник-шерифа и полицейския участък на Хокинс Холоу.

— Освободи го. Веднага, заместник! — Шериф Хоубейкър се обърна към диспечерката, която гледаше с широко отворени очи. — Карла, свържи ме с Дженифър Мълъндор.

— Хм, всъщност тя е на телефона. Току-що се обади във връзка с... инцидент пред дома й.

Усмивката на Фокс засия.

— Хубаво е, когато гражданите изпълняват обществения си дълг, нали? Ще повдигнете ли обвинения срещу клиента ми, шерифе?

Хоубейкър потърка лицето си.

— Ще съм ти благодарен, ако изчакаш няколко минути. Трябва да приема това обаждане в кабинета си. Заместник, елате с мен. Защо всички не седнете?

Фокс седна и изпъна крака.

— Просто не можеш да не се забъркаш в някоя неприятност, а?
— обърна се той към Гейдж.

— Очевидно.

— Ти също — каза Фокс на майка си.

— Двамата с гаджето ми си търсим белята.

— Напър прекрачи границата — тихо продължи Фокс. — Хоубейкър е добър полицай, добър шериф и ще свърши работата си, няма да го отмине. Ако Джени потвърди показанията ти, ще имаш основания за граждански иск и Хоубейкър го знае. Освен това знае, че Напър е като заредено оръжие, което не бива да се оставя без надзор.

— Ако приятелката ми не се бе притекла на помощ, той щеше да стигне по-далеч. Настървяваше се. — Гейдж се наведе и целуна Джоан по бузата. — Благодаря, скъпа.

— Престанете или ще кажа на баща си. — Фокс се приближи към Гейдж. — Поредната играчка на Нап ли беше, или имаше нещо повече?

— Не мога да кажа със сигурност, но всички знаем, че Напър не се нуждае от помощ на демони, за да бъде агресивно копеле.

Разтревожи се, когато споменах, че съм запомнил номерата на шестте коли, преминали, докато ме подмяташе насам-натам.

Гейдж хвърли поглед към затворената врата на кабинета, откъдето отекна гласът на Напър:

— Майната ти тогава! Напускам.

След миг излетя, с яростно святкащи очи. Гейдж забеляза, че оръжието му липсва.

— Няма вечно да намирате по някоя мръсница, зад чиято фуста да се скриете, шибаняци.

Той затръшна вратата на участъка.

— Мен ли имаше предвид или Джени Мълъндор? — запита се Джоан. — Защото, честно казано, не виждам как Джени би намерила време за мърсуване покрай тези двама малчугани. Що се отнася до мен, имам предостатъчно.

— Добре, мамо.

Фокс я потупа по рамото и стана, когато Хоубейкър излезе от кабинета.

— Искам да ти се извиня, Джоан, за недопустимото поведение на един от заместниците си. Ще ти бъда благодарен, ако подадеш оплакване. Извинявам се и на теб, Гейдж, от името на участъка, за тормоза. Показанията на госпожа Мълъндор напълно съвпадат с твоя разказ. Разбирам, че имаш законно право да подадеш жалба. Ще ти кажа, че предвид обстоятелствата временно отстраних заместник-шериф Напър, с намерението да проведе пълно разследване на случая. Той предпочете да подаде оставка.

— Доволен съм.

Гейдж стана.

— Неофициално, ще кажа на всички ви, а можете да предадете и на Кал, защото ми се струва, че Дерек гледа на вас като на едно цяло. Внимавайте. Пазете гърбовете си. Той... лесно се пали. Мога да изпратя някого да докара колата ти, ако искаш, Гейдж.

— Погрижих се за това — каза Фокс на Хоубейкър. — И ти пази гърба си. Напър дълго таи злоба.

Гейдж възнамеряваше да се прибере в къщата на Кал, да вземе душ, да хапне нещо и може би да открадне малко сън. Но импулсивно

пое към квартирата. Сибил бе отпред по къси панталони и потник, които разкриваха дългите ѝ крака и ръце, заета да полива цветята в саксии и кошници, разпръснати край входната врата. Тя остави лейката и слезе да го посрещне.

— Чух, че си имал натоварена сутрин.

— В Холоу нищо не остава скрито-покрито.

— Е, има някоя и друга тайна. Всичко наред ли е вече?

— Не съм в ареста, а Напър вече не работи в полицията.

— И двете новини са добри. — Тя наклони глава. — Много ли си ядосан? Трудно е да се отгатне.

— В момента — не особено. По време на случката? Искаше ми се да го тръшна на пътя и да размажа физиономията му. Трудно е да се устои на такова изкушение, но...

— Човек, който се владее, има по-добри шансове да спечели играта.

— Нещо подобно.

— Спечелил си тази. Ще влезеш ли, или само наминаваш?

„Назад, върви си у дома“, каза си Гейдж.

— Имам ли шанс да получа обяд тук?

— Може би. Мисля, че го заслужаваш.

Когато Сибил се обърна, той хвана ръката ѝ.

— Нямахте да идвам насам днес. Не знаех защо дойдох.

— За обяд?

Притегли я към себе си и впи устни в нейните с ненаситност, която нямаше нищо общо с апетита за храна.

— Не. Не знаех какво е това между нас. И не знаех дали ми харесва.

— Поне сме квит, защото и аз не знаех.

— Ако доживеем до средата на юли, ще замина.

— Аз — също.

— Добре тогава.

— Добре. Никакво обвързване, нито от моя, нито от твоя страна.

— Но тя прокара пръсти през косите му и отново го целуна с топлота.

— Гейдж, има много по-важни неща, за които да се тревожим, отколкото какво става между нас.

— Не лъжа жените и не желая да ги повеждам в грешна посока. Това е.

— Ясно. И аз не обичам да ме лъжат и съм свикнала сама да избирам посоката си. Ще влезеш ли да хапнеш?

— Да, да.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейдж сложи цветя на гроба на майка си и тя подаде нежна ръка от пръстта да ги вземе. Докато стоеше облян от слънчева светлина сред тихото гробище с мрачни каменни плочи, сърцето му подскочи до гърлото. Облечена в снежнобяло, след миг тя се надигна от земята, прелестна и бледа, стиснала цветята като булчински букет.

Защо бяха я погребали в бяло? Гейдж не знаеше.

— Някога ми носеше глухарчета и от дивите лютичета и теменужки, които изпъстряха малкия хълм до къщата ни през лятото.

Гърлото му пареше и едва удържаше тръпнещото му сърце.

— Помня.

— Нима? — Тя вдъхна от уханието на розите, червени като кръв върху бялата ѝ рокля. — Човек не знае какво запомнят малките момчета и какво не. Разхождахме се в гората и в полето. Помниш ли и това?

— Да.

— Сега на местата ни за разходка има къщи. Но можем да се поразходим и тук.

Полите ѝ изшумоляха, когато се завъртя и закрачи с цветята в ръката си.

— Остава толкова малко време — каза тя. — Страхувах се, че няма да дойдеш отново след онова, което преживя тук последния път. — Погледна го в очите. — Не можах да го спра. Беше много силно, и става все по-силно.

— Зная и това.

— Гордея се с теб, че остана, че си толкова смел. Каквото и да стане, искам да знаеш, че се гордея с теб. Ако... ако не успееш, ще те чакам. Не искам да се боиш.

— То се храни със страх.

Майка му отново го погледна. Между нежните венчелистчета на една роза изпълзя лъскав черен стършел, на очите ѝ продължиха да се взира в него.

— С много неща се храни. Имало е цяла вечност да развива вкуса си. Ако можете да го спрете...

— Ще го спрем.

— Как? Остават само няколко седмици. Какво можеш да направиш този път, което досега не си правил? Освен да бъдеш смел. Какво възнамеряваш да правиш?

— Каквото е нужно.

— Все още търсиш отговори, а времето изтича. — Тя нежно му се усмихна, докато кимаше, и втори, а после и трети черен стършел изпълзя между червените венчелистчета. — Винаги си бил смело и упорито момче. Толкова години баща ти трябваше да те наказва.

— Трябваше?

— Какъв избор имаше? Не помниш ли какво направи?

— Какво?

— Уби и мен, и сестричката си. Не помниш ли? Разхождахме се из ливадите, също както сега, и ти побягна. Дори когато ти казах да спреш, бягаше ли, бягаше, и падна. Плака толкова много, горкото ми момче.

Широката ѝ усмивка сияеше, докато розите бълваха стършели. Забръмча цял рояк.

— Коленете ти бяха ожулени и изподраскани. Трябваше да те нося на ръце, а беше твърде тежък за мен. Виждаш ли?

Тя разпери ръце и по бялата рокля се появиха кървави петна. Стършелите се събираха на бръмчащи черни облаци, докато дори от розите бликна кръв.

— Само няколко дни по-късно, толкова кръв и болка имаше. Заради теб, Гейдж.

— Това е лъжа. — Гласът бе на Сибил, която изведнъж се бе появила до него. — Ти си лъжа. Гейдж, това не е майка ти.

— Зная.

— Вече не е толкова красива — каза създанието. — Искаш ли да видиш?

Бялата рокля се превърна в изпоцапани дрипи върху изгнила плът. Смехът му отекуваше, докато дебели червеи пълзяха през плътта и под нея се показаха оголени кости.

— А ти? — обърна се то към Сибил. — Искаш ли да видиш татко си?

Костите се преобразиха в мъж с незрящи очи и чаровна усмивка.

— Ето я моята принцеса. Дай целувка на тате!

— Още лъжи.

— О, не виждам! Не виждам! Не мога да видя каква жалка отрепка съм. — Съществуването се смееше гръмогласно. — Предпочетох смъртта пред теб. — От устата му изпълзяха стършели. — По-добре смърт, отколкото вечното ти досаждане, тази обсебваща любов, от която ми се гадеше. Не се замислих, преди... — Имитира опиране на пистолет до слепоочието си. Главата му се пръсна и потече ужасяваща пихтия от кръв, кости и мозък. — Това е истината, нали? Спомни ли си, кучко? — Единственото му сляпо око се завъртя в орбитата си и образът избухна в пламъци. — Чакам ви и двамата. Ще изгорите. Всичките ще изгорите.

Гейдж се събуди, стиснал ръката на Сибил, и срещна втренчения ѝ поглед.

— Добре ли си?

Тя кимна, но не помръдна, когато той се надигна. Дъхът ѝ трепереше. Зората изпълваше стаята с бледа светлина.

— Не бяха те — успя да промълви Сибил. — Не бяха те и не беше истина.

— Така е. — Решил, че и двамата се нуждаят от това, Гейдж отново хвана ръката ѝ. — Как го направи? Как проникна в съня ми?

— Не зная. Виждах те, чувах те, но отначало бях далеч... не участвах. Сякаш гледах филм или пиеса, но през някакъв воал. После влязох. Напрегнах се... — Тя недоволно поклати глава. — Не, не беше точно така. Не беше съзнателно, а по-скоро неволно. Като отместване на завесата със замах, когато си ядосан. Ядосах се, защото ми се струваше, че вярваш в онова, което то казва.

— Не вярвах. От самото начало знаех, че е то. Веднъж се подведох — промърмори Гейдж.

— Преструвал си се? — Сибил затвори очи за миг. — Добър си.

— Търси най-силния ни коз, иска да разбере какво имаме. А ни разкри повече, отколкото ние на него.

— Че все още има време. — Сибил седна до него. — Колкото и силно да става, на каквото и да е способно, все пак трябва да изчака до седми за истинското шоу.

— Точка за дамата. Време е за нашия блъф. Трябва да накараме копелето да повярва, че имаме повече, отколкото в действителност.

— И този блъф ще бъде...?

Гейдж стана, отиде до тоалетката и отвори едно чекмедже.

— Примамка.

Сибил прикова поглед в хелиотропа в ръката му.

— Трябва да го пазите на сигурно място, а не да го подмяташ... Почакай. Дай да погледна.

Гейдж нехайно подхвърли камъка във въздуха, а после към нея.

— Това не е нашият камък.

— Не е, избрах го в магазин за сувенири преди няколко дни. Но за минута те заблуди.

— Със същата големина е, но не точно същата форма. Може би и този притежава сила, Гейдж. При проучванията си открих, че хелиотропите са част от камъка Алфа.

— Не е нашият. Онзи, от който то се страхува. Може би си струва да проверим колко и какво е готово да стори, за да се добере до това, което смята за камъка от амулета на Дент.

— И колко ще се ядоса, когато разбере — ако разбере, че е имитация.

— Нищо няма да бъде прекалено. То използва болката ни срещу нас, трагедиите ни. Нека му върнем услугата. Камъкът е помогнал на Дент да го възпре за триста години. Държал го е оковано достатъчно дълго, за да подготви почвата за нас и това, което правим. Сигурно е било една от големите му загуби.

— Добре. Как ще измамим демона?

— Имам някои идеи.

Тя също имаше свои, свързани със следи, на които бе попаднала при проучванията си, но не желаше да поеме по тях. Затова не ги сподели, а търпеливо изслуша неговите.

Няколко часа по-късно Сибил излетя през задната врата като фурия. Завъртя се, когато Гейдж я последва и затръшна вратата.

— Нямах право да кроиш подобни планове и да вземаш тези решения на своя глава.

— Имам, по дяволите. Става дума за моя живот.

— За живота на всички ни! — сопна се тя в отговор. — Писано е да бъдем екип. Трябва да работим като екип.

— Писано? Омръзна ми да слушам твоите глупости за съдбата и онова, което е писано. Сам правя избори и се справям с последиците. Няма да позволя някакъв древен пазител да взема решения вместо мен.

— О, боже! — Яростта струеше от нея, от гласа, ръцете и очите ѝ. — Всички имаме избор. Нали се бием и рискуваме живота си, защото Туис отнема правото на избор?

— Но това не означава, че някой от нас може да забрави защо сме събрани тук и да действа сам.

— Аз съм сам. Винаги съм бил.

— О, стига, мамка му! Омръзнало ти е да слушаш приказки за съдбата? А на мен ми писна от твоето „Аз съм самотник, нищо не ме задържа тук“. Отегчително е. Ние сме свързани чрез кръвта, всичките.

— Така ли мислиш? — В контраст с нейната пламенност, тонът му бе леденостуден. — Мислиш, че съм свързан с теб по някакъв начин? Нали неотдавна обсъдихме този въпрос? Правим секс. Всичко започва и свършва с това. Ако търсиш нещо повече...

— Самодоволен задник! Говоря за живот и смърт, а ти си се разтревожил, че ще се опитам да те впримча. Повярвай ми, нямам нужда от теб извън спалнята.

Нещо проблесна в очите му. Може би бе обида, а може би — дързост. Или болка.

— Разбирам те, сестричке. Познавам твоя тип жени.

— Не знаеш...

— Искате да се слуша вашата дума. Мислите се за толкова умни, че можете да командвате парада и всички в него. Аз не позволявам на никого да ме командва. Когато всичко свърши, мислиш, че или ще ме задържиш на каишка, или ще ме пуснеш, според твоите прищевки. Имаш външност, ум и стил, на които никой мъж не би устоял. Е, пред теб е един, който устоява.

— Така ли? — заговори Сибил с леден тон. — Нима онова, което правеше снощи в леглото с мен, е определението ти за устояване?

— Не, това е определението ми за чукане на жена, която ме желае и е на разположение.

Руменината, избила на лицето ѝ от гняв, изчезна, и тя наклони глава с надменно изражение.

— В такъв случай приеми, че желанието ѝ се е изпарило и вече не е на разположение, така че ще трябва да си потърсиш нова дружка за чукане.

— Точно това възнамерявам да направя. Ще действам по свой начин, защото всичко това ми омръзна. Тази битка, градът, ти.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Няма да ме е грижа колко си себичен и глупав, след като всичко приключи. Но преди това няма да рискуваш работата, която сме свършили, целият напредък, който сме постигнали, да отидат на вятъра.

— Голям напредък, няма що! Откакто ти и приятелките ти пристигнахте тук, сме затънали в схеми и графики, изследване на емоции и куп други глупости.

— Преди да дойдем, ти и слабоумните ти братя не сте намерили начин да се преборите цели двайсет години.

Той я притисна с гръб към парапета.

— Не си била тук през Седемте. Какво си въобразяваш, че знаеш? Всичко, с което си се сблъскала досега, е нищо. Няколко сплашвания, малко кръв. Почакай, докато видиш как човек се самоизкормя или се опиташ да попречиш на тийнейджърка да драсне клечката, след като е поляла себе си и малкото си братче с бензин. Тогава ще имаш право да говориш какво мога и какво не мога да направя. Мислиш, че щом си видяла своя старец да изстрелва куршум в слепоочието си, това те прави експерт? Било е бързо и чисто, и си се отървала лесно.

— Кучи син!

— Проумей го. — Думите му се стоварваха като плесници, бързи и безразсъдни. — Ако Туис не се оттегли до следващите Седем, ще си имаш работа с нещо далеч по-страшно от баща, предпочел да се самоубие, отколкото да се изправи срещу трудностите със семейството си.

Сибил замахна и го зашлеви с такава сила, че Гейдж залитна назад. Докато ушите му все още бучаха, той сграбчи ръцете ѝ, за да предотврати нов удар.

— Наистина ли искаш да си говорим за бащи, Гейдж? Да си разказваме спомени, особено за твоя?

Преди Гейдж да отвърне, Куин се втурна през вратата.

— Стига, стига, стига!

— Влизай вътре — нареди ѝ Сибил. — Това не те засяга.

— Какво ви прихваща и двамата?

— Отдръпни се, Гейдж. — Кал блъсна вратата, следван от Фокс и Лейла. — Само се отдръпни. Да влезем вътре и да поговорим.

— Стой настрана.

— Добре, добре, това не е начин за печелене на приятели и влияние сред хората. — Фокс се приближи и сложи ръка на рамото на Гейдж. — Да се успокоим и...

Гейдж го блъсна назад и Фокс залитна.

— И ти стой настрана с проповедите си за мир и любов.

— Искаш ли един рунд с мен? — предизвикателно попита Фокс.

— Господи! — Лейла размаха ръце във въздуха. — Престани! Това, че Гейдж се държи като идиот, не означава, че и ти трябва да го правиш.

— Сега пък аз съм идиот? — Фокс рязко се обърна към Лейла. — Той блъска и разтърсва Сибил, казва ми да стоя настрана, а аз съм идиот?

— Не съм казала, че си, а че не бива да се държиш като такъв. Но очевидно съм се излъгала.

— Не нападай мен. Не аз започнах тази глупава игра.

— Все едно кой я е започнал — Кал протегна ръце напред, — сега тя приключва веднага.

— Кой ти окачи златна звезда и ти даде право да се разпореждаш? — попита Гейдж. — Не ми казвай какво да правя. Първо, нямаше да се намираме в това положение, ако не беше глупавият ти ритуал за кръвно братство с онзи женчовски скаутски нож.

Последва порой от викове и обвинения, които се сливаха в грозна смесица от гняв, негодувание и болка. Думите се сипеха като юмручни удари и никой не обърна внимание на притъмнялото небе и грохота на приближаваща буря.

— О, спрете! Просто спрете. Млъкнете всички! — Сибил надвика глъчката и изведнъж настъпи напрегнато мълчание. — Не виждате ли, че той не дава пет пари за нашите мисли и чувства? Интересува се само от себе си, може би винаги е било така. Щом е

решил да тръгне по свой път, ще тръгне. Лично аз приключих с него. — Тя погледна Гейдж в очите. — Край.

После тръгна обратно към къщата.

— Сиб! Мамка му! — Куин стрелна мъжете с убийствен поглед. — Добра работа свършихте. Хайде, Лейла.

Когато двете жени гневно закрачиха след Сибил, Кал отново изруга.

— За кого се мислиш, та ме забърка в това? Със сигурност не си този, за когото те смятах. Може би Сибил е права. Може би е крайно време да приключим с теб.

— Най-добре се успокой — успя да каже Фокс, когато Кал ги остави. — Дай си малко време да се успокоиш, освен ако наистина искаш да бъдеш сам.

Когато Гейдж най-сетне остана сам с гнева и негодуванието си, мислите му поеха по трънливия път на обвиненията и огорчението. Всички те се бяха настроили срещу него, защото бе имал смелостта да предприеме решителна крачка, да престане да седи със скръстени ръце, забил нос в схеми и графики. Да вървят по дяволите. Всичките.

Извади хелиотропа от джоба си и го огледа. Не означаваха нищо за него. Абсолютно нищо. Рисковете, усилията, работата, годините. Беше се връщал тук, отново и отново. Неведнъж бе проливал кръвта си. И за какво?

Сложи камъка върху парапета на терасата и мрачно се загледа в разцъфналите градини на Кал. За какво? За кого? Какво му бе дал Холоу? Мъртва майка, баща пияница. Съжаление и подозрителност в погледите на добрите граждани. И, да, съвсем наскоро — оковаване с белезници и тормоз от негодник, когото градът смяташе за достоен да носи полицейска значка.

Тя била приключила с него? Усмихна се самодоволно при мисълта за Сибил. Не, той бе приключил с нея. Хокинс Холоу и всички в него можеха да вървят по дяволите.

Обърна се и се втурна в къщата да вземе нещата си.

То се процеждаше между дърветата като отровен черен дим. Вътре отново звучаха гневни гласове и черната мъгла сякаш тръпнеше от удоволствие. Пълзейки по тревата и красивите цветни лехи, започна да приема образ. Крайници, тяло и глава, която се мяташе наляво-надясно в сумрака. Откроиха се пръсти, крака, очи, святкащи в

неземно зелено, докато се приближаваше към кокетната къща с широка тераса и весели цветя, преливащи над лъскавите саксии.

Уши, лице и уста, разтегната в широка усмивка, която разкриваше бляскави зъби. Вълнението му всяваше тръпки на ужас. С наслада размазваше кръв по зелената трева, по ярките цветя.

Скоро всичко щеше да изгори и то щеше да танцува върху кървавата пепел. Момчето затанцува с пъклено задоволство, скочи и приклезна върху парапета до камъка. Толкова е малък, помисли си то. Нещо толкова малко да създаде толкова неприятности за толкова дълго време.

Наклони глава. Какви ли тайни криеше този камък? Каква сила? И защо тези тайни бяха запечатани в него и нямаше сила, която да ги разбули? Скрити и от тях, помисли си момчето. Да, пазителят им бе дал ключа, но не и ключалката.

Искаше му се да докосне зелената му повърхност на кървавочервени петна. Да проникне под нея и да открадне онова, което се спотайва вътре. Протегна ръка, но я отдръпна. Не, по-добре бе да го унищожи. Винаги бе по-добре да унищожава. Разпери ръце над камъка.

— Хей, ти! — извика Гейдж от прага и простреля момчето точно в средата на челото.

То изпищя и гъстата черна течност, която потече от раната му, изпълни въздуха със зловоние. Скочи, дори когато Гейдж продължи да стреля и другите се втурнаха навън. Кацнало на покрива, създанието оголи зъби като бясно куче.

Вятър и дъжд изригнаха в неудържим порой. Гейдж зае позиция в двора, презареди и се подготви за нов изстрел.

— Внимавай да не стреляш по къщата ми — каза Кал.

С нов скок, то размаха юмруци във въздуха и хелиотропът се пръсна на стотици парчета, превръщайки се в облак прах. Този път момчето издаде победоносен вик, въпреки кръвта, която бликаше от него. Завъртя се, устреми се към Гейдж светкавично като змия и впи зъби в рамото му. Когато той безпомощно падна на колене, момчето изчезна.

До Гейдж достигаха приглушени гласове, които се загубиха в мъгла от болка. Виждаше небето, което отново се проясняваше, но надвесените над него лица бяха размити и неясни.

Дали го бе убило? Отправи молитва смъртта да побърза, за да сложи край на тази агония. Пареше, пареше, разнасяше се като огън в кръвта му, изгаряше костите му и крещеше в главата му. Но не му достигаше дъх да извика, нямаше сили дори да се сгърчи, сякаш го раздираха огнени нокти.

Затвори очи.

„Достатъчно, помисли си той. Стига толкова. Време е да си отида.“

Предаде се и усети как се носи далеч от болката.

Първата плесница по лицето го ядоса. Втората го вбеси. Не можеше ли да умре относително спокойно?

— Връщай се, кучи сине! Чуваш ли ме? Връщай се. Бори се, страхливецо! Няма да умреш и да позволиш онова копеле да излезе победител.

Болката... проклетата болка отново нахлу в него. Когато инстинктивно отвори очи, пред премрежения му поглед се появи лицето на Сибил и чу настойчивия глас. Тъмните ѝ очи бяха изпълнени с ярост и сълзи.

Гейдж с мъка си пое дъх.

— Не можеш ли да млъкнеш?

— Кал, Фокс...

— Събужда се. Хайде, Гейдж. — Гласът на Кал прозвуча странно, сякаш бе на километри разстояние и затънал в блато. — Съсредоточи се. Дясното рамо. Идва от дясното ти рамо. С теб сме. Съсредоточи се върху болката.

— Мога ли да сторя нещо друго, мамка му?

— Говори. — Лицето на Фокс се показва в полезрението му. — Чувате ли? Опитва се да ни каже нещо.

— На теб говоря, нещастнико.

— Пулсът му е слаб. Отслабва още.

Кой е това, запита се Гейдж. Лейла? Думите ѝ бяха като малки бели светлинки, които виждаше с крайчеца на окото си.

— Кървенето спря. Прободните рани вече не са толкова дълбоки. Сигурно е нещо друго. Някаква отрова.

„И Куин чурулика наблизко, помисли си Гейдж. Цялата тайфа е тук. Просто ме оставете да си отида. Просто ме оставете.“

— Няма да те оставим. Не можем. — Сибил се наведе по-близо, но този път докосна лицето му с устни, а не с ръка. Хладният ѝ допир бе блаженство. — Моля те. Трябва да останеш с нас. Трябва да се върнеш. Не можем да те загубим.

От очите ѝ потекоха сълзи, които капнаха върху раните. Преминаха през кръвта, навлязоха в тях и облекчиха паренето.

— Зная, че боли. — Сибил го галеше по бузите, по косите и пострадалото рамо и ридаеше. — Зная, че боли, но трябва да останеш с нас.

— Помръдна. Ръката му помръдна. — Фокс притисна пръстите му по-силно, когато трепнаха. — Кал?

— Да. Да. Дясното рамо, Гейдж. Започни от там. Ние сме с теб.

Гейдж отново затвори очи, но този път не се предаде. Напрягна сили и се съсредоточи върху източника на болката, проследи я, докато пропълзваше от рамото надолу по ръката му и през гръдния му кош. Дробовите му се отвориха, сякаш лапите, които ги бяха стягали досега, се отдръпнаха.

— Пулсът му се усилва! — извика Лейла.

— Вече не е толкова блед. Идва на себе си, Сиб — каза Куин.

Както седеше и придържаше главата му в скута си, Сибил отново се наведе и го погледна в очите.

— Почти свърши — ласкаво каза тя. — Само още малко.

— Добре. Добре. — Вече я виждаше ясно, усещаше тревата под себе си и ръцете на приятелите си, които стискаха неговите. — Съвземам се. Ти ли ме нарече страхливец?

Дъхът ѝ спря и едва успя да се засмее през сълзи.

— Подейства.

— Добре дошъл отново при нас, приятелю — заговори Фокс. — Раните нарастват. Да те пренесем вътре.

— Съвземам се — повтори Гейдж, но нямаше сила да вдигне глава. — Е, може би не съвсем.

— Дайте му още минута — предложи Куин. — Раните се затвориха, но... остана белег.

— Да влезем вътре. — Погледите, които Сибил размени с Куин и Лейла, говореха повече от думи. — Ще му приготвим чай, ще оправим леглото му.

— Не искам чай. Не искам легло.

— Ще получиш и двете.

Сибил отмести главата му от скута си, погали го по бузата и стана. Ако изобщо разбираше мъжете, и особено Гейдж, той би предпочел наоколо да няма жени, докато приятелите му го влачат към къщата.

— Искам кафе — каза Гейдж, но жените вече бяха вътре.

— Не се и съмнявам. Куин е права за белега — добави Фокс. — Никога не са ни оставали белези, от ритуала за кръвно братство досега.

— Но и никога демонът не се е опитвал да отхапе парче от някого от нас — намеси се Кал. — Не е успявал да направи нищо подобно, дори през Седемте.

— Времената се менят. Помогнете ми, нека първо опитам да седна. — Придържан от приятелите си, Гейдж успя да изправи гръб. Световъртежът бе убийствен. — Господи! — Той опря чело на свитите си колене. — Никога не съм усещал толкова силна болка, а доста съм си патил. Кресях ли?

— Не. Изведнъж пребледня и падна като труп.

Кал изтри потта от челото си.

— Мислено пицях като момиче. Къде е ризата ми? — попита той, когато повдигна глава и видя, че е гол до кръста.

— Наложих се да я разкъсаме, за да стигнем до раната — отвърна Фокс. — Не помръдваше, дори не трепваше, Гейдж. Едва дишаше. Кълна се, помислих, че с теб е свършено.

— Беше. Почти си бях отишъл. — Гейдж бавно извърна глава и притисна пръсти към белега на рамото си. — Вече дори не боли. Чувствам се слаб, вие ми се свят, но няма болка.

— Трябва да поспиш. Знаеш как е — добави Кал. — Възстановяването изцежда силите.

— Да, може би. Ще ми помогнете ли да стана?

С ръце, обвити около раменете на приятелите му, Гейдж с мъка се изправи. Когато едва измина петте крачки до къщата, най-сетне прие, че се нуждае от сън. Когато погледна към празния парапет, през него премина тръпка на задоволство.

— Копелето разби камъка на пух и прах.

— Да. Можеш ли да изкачиш стъпалата?

— Мога.

Всъщност все още се подсмиваше през зъби, докато Кал и Фокс почти го внесоха на ръце в къщата.

Твърде уморен, за да спори с три жени, изпи чая, натрапен от Сибил. И се отпусна върху леглото с идеално пригладени чаршафи и бухнати възглавници.

— Защо не полежиш с мен, сладурче?

— Много мило предложение, скъпи — отвърна с усмивка Фокс.

— Не ти. — Гейдж нехайно махна с ръка срещу него и посочи към Сибил. — Момичето с големите кафяви очи. Всъщност може би всичките красавици могат да полежат с мен. Има достатъчно място.

— Какво си сложила в този чай? — полюбопитства Кал.

— Тайна съставка. Вървете. — Сибил седна на ръба на леглото. — Аз ще остана при него, докато заспи.

— Ела по-близо и го кажи отново.

Сибил с усмивка отпрати другите, наклони глава и изпитателно се вгледа в лицето му.

— Здравей, прелест моя.

— Здравей, хубавецо. Беше тежка сутрин за теб. Заспивай.

— Вбесих те.

— И аз теб. Такъв беше планът.

— Дяволски добър план.

— Рискован и потенциално глупав.

Той се усмихна самодоволно.

— Получи се.

— Няма спор.

— Не мислех онази глупост, която казах за баща ти.

— Зная. Шшт!

Сибил се наведе и го целуна по бузата.

— Може би мислех част от другите глупости... не помня. А ти?

— Ще поговорим за това по-късно.

— Тя... Ан Хокинс каза, че ще плачеш за мен. Че това ще ме спаси. Направи го. Ти ме върна към живота, Сибил.

— Само ти дадох начален тласък. Сам свърши останалото, Гейдж. — Потръпвайки, тя потърка буза в неговата. — Помислих, че ще умреш. Никога не съм била така изплашена, така разкъсвана отвътре. Помислих, че ще умреш. Че ще ни напуснеш. Че ще те загубя. Умираще в ръцете ми, и в онзи момент осъзнах, че...

Сибил повдигна глава и замълча, когато видя, че е заспал.

— Е — въздъхна дълбоко тя, после още веднъж, — така е по-добре. Няма смисъл да правя унизителното признание, в момент на слабост и за двама ни, че съм проявила глупостта да се влюбя в теб.

Хвана ръката му и остана при него още малко, питайки се дали ще е достатъчно разумна да превъзмогне това увлечение.

— Мислиш ли, че е нужно?

Сибил бавно отмести поглед от лицето на Гейдж към това на Ан Хокинс.

Не се изненада, че остана толкова спокойна. Беше го очаквала и бе виждала далеч по-шокиращи неща от появата на призрак край нечие легло в юнски ден.

— Мислиш ли, че е нужно? — повтори Ан.

— Че е нужно какво?

— Да заключваш сърцето си за онова, което изпитваш към него. Да се лишаваши от радостта и болката, която носи то.

— Не си падам по болката.

— Тя е част от живота. Само мъртвите не изпитват нищо.

— А ти?

Ан присви устни.

— Това не е смърт. Моят любим ми го каза. Не всичко е мрак и светлина. Има толкова много междинни нюанси. Все още чувствам, защото не е свършило. Всеки край е ново начало. Ти си млада и можеш да имаш още дълги години живот в това тяло, в това време. Защо да живееш със заключено сърце?

— Лесно е да го кажеш. Твоята любов е била споделена. Аз зная какво е да обичаш човек, който не може или не желае да отвърне на чувствата ти, или поне не достатъчно.

— Баща ти е бил обсебен от отчаяние. Загубил е зрението си и е ослепял и за любовта.

„Каква е разликата?“, помисли си тя, но поклати глава.

— Би било страотно да си поговорим за тези неща на чашка, по женски, но в момента тук сме на вълна живот или смърт. Навярно си забелязала.

— Ядосана си.

— Разбира се, че съм ядосана. Той едва не загина днес, едва не умря в ръцете ми заради опита си да спре онова, което някой му е

натресъл, на него и на всички ни. Все още има риск за живота му, за живота на всеки от нас. Видях какво може да ни сполети.

— Не си споделила с тях всичко, което видя и узна.

Сибил отново погледна към Гейдж.

— Не съм.

— Ще видиш и още, преди да дойде краят. Детето ми...

— Не съм твое дете.

— Не си дете и на демона. Живот или смърт, казваш. Така е. Или светлината, или мракът ще надделее през Седемте. Моят любим ще бъде освободен или прокълнат.

— А моят? — попита Сибил.

— Той ще направи избора си, както и всеки от вас. Нямам никого, освен вас, моята надежда, вяра и смелост. Само днес използвахте всичко това. И той спи — тихо каза Ан, свеждайки поглед към Гейдж. — Жив. Когато се върна към живота, той донесе от сянката на смъртта още един отговор. Още едно оръжие.

Сибил скочи на крака.

— Какъв отговор? Какво оръжие?

— Ти си интелигентна жена с буден и търсещ ум. Намери го. Използвай го. Вече всичко е в ръцете ви. Твоите, неговите и на другите. И демонът се бои от вас. Неговата кръв — заговори Ан, преди образът ѝ да избледнее постепенно, — нашата кръв, твоята кръв. И тяхната.

Когато остана сама, Сибил отново погледна Гейдж.

— Неговата кръв — промълви тя и забързано излезе от стаята.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, Гейдж не просто искаше кафе, а отчаяно се нуждаеше от него. Първо изправи гръб, бавно се огледа и когато се увери, че всичко в стаята стои стабилно пред очите му, стана. Нито слабост, нито гадене или световъртеж. Всичко това бяха добри новини. Но не изпадна в еуфория, когато мислено се върна назад.

Къде Сибил бе сложила онзи чай, по дяволите?

Макар и да копнееше за кафе, още повече копнееше за душ и влезе в банята. Погледна рамото си в огледалото и потърка петното с форма на полумесец. Струваше му се странно да има белег, нещо осезаемо да напомня за онези остри зъби, зверски впили се в него. Бе имал счупвания, прободни и огнестрелни рани, изгаряния, а от тях не беше останала и следа. Но Туис, в образа на онова малко копеле, бе успял да го ухапе за миг и Гейдж щеше да носи този белег до края на живота си.

Колкото и време да му оставаше.

След душа се облече и тръгна да потърси кафе. Отби се в домашния кабинет на Кал, където Лейла и Куин стояха, приведени пред компютъра. И двете се обърнаха към него и го огледаха от главата до петите.

— Как се чувстваш? — попита Лейла.

— Искam кафе.

— Отново си предишният. — Лицето на Куин засия. — Долу трябва да има малко. Сиб е там, може би ще успееш да я придумаш със сладки приказки да ти спретне нещо за хапване.

— Къде са другите?

— Хукнаха към града. По задачи. — Куин погледна към часовника в долния десен ъгъл на компютъра. — Трябва да се върнат всеки момент. Не е зле да се обадя на Кал да вземат нещо за обяд. Сиб така се е заровила, че няма лесно да я придумама да сготви.

Не изглеждаше заровена, помисли си Гейдж, когато видя Сибил, седнала до плота в кухнята на Кал. Бе отворила лаптопа си, държеше

бележник и бутилка вода, но бе над земята. С каквото и да бе заета, спря, щом го видя да влиза.

— Изглеждаш по-добре.

— И се чувствам по-добре. А наистина бях доста зле. — Гейдж наля последната чаша кафе и си помисли, че някой трябва да свари прясно. С тази мисъл се обърна и се загледа в нея. — Би ли сварила още малко кафе? Едва не умрях.

— Ако се заемеш с нещо обикновено и всекидневно като варене на кафе, може би по-лесно ще се върнеш към живота.

„Дотук със сладките приказки“, си каза Гейдж. Намери голям пакет чипс върху плота и пхна ръка вътре.

— Какво имаше в чая?

Тя само се усмихна.

— Около четири часа съм очевидно. Някой намина да те види, докато спеше.

— Кой?

— Ан Хокинс.

Гейдж замислено отпи глътка кафе.

— Така ли? Съжалявам, че съм пропуснал това.

— Добре си поговорихме, докато ти хъркаше.

— Чудесно. За какво?

— За живота, любовта и преследването на щастието. — Сибил повдигна бутилката с вода. — За демони и смърт както обикновено.

— Отново чудесно. Намислила си нещо.

Изглежда напрегната, помисли си той. Колкото и да се преструваше, не можеше да го скрие.

— Работя върху идея, която ми хрумна по време на разговора ни. Ще я обсъдим, когато се оформи малко по-ясно. Тя те обича.

— Моля?

— Тя те обича. Пролича от начина, по който те гледаше, докато ти спеше. Ако съдя по изражението ти сега, мисля, че за мъжкар като теб е малко смущаващо да чуе нещо подобно. Но това видях на лицето ѝ, долових го в гласа ѝ. Беше очевидно. Сега си намери някакво занимание другаде и ме остави да работя.

Вместо това той се приближи, сграбчи я за косите и наведе главата ѝ назад, за да впие устни в нейните. Мигът бе светъл и

опияняващ. Отново се почувства замаян и завладян от еуфория, преди да я пусне.

Очите ѝ се отвориха бавно и сънено.

— Какво беше това?

— Още нещо обикновено и всекидневно, което ще ми помогне да се върна към живота.

Тя се засмя.

— Голям сладур си. О, по дяволите. — Притегли го към себе си и отпусна глава на рамото му, където бе белегът от ухапването. — Изплаши ме. Здравата ме изплаши.

— И аз се изплаших. Отивах си. Всъщност не ми се стори толкова ужасно. — Отново наклони главата ѝ назад. Това лице, помисли си той, тези очи. Те бяха горели пред погледа му, в съзнанието му. Те го бяха върнали. — Чух те да ме смъмряш. Дори ме зашлеви.

— Този път беше само лек шамар. Зашлевих те по-рано, при страхотното ни представление на терасата.

— Да. Всъщност не помня да сме планивали юмручни удари.

— Какво да кажа. Гениална съм в импровизациите. Освен това сериозно те вбесих, а ни трябваше солидна доза гняв, за да подмамим Голямото зло. Такъв беше твоят план, не помниш ли? Каза, че играта трябва да загрубее, за да се получи нещо.

— Да. — Той повдигна ръката ѝ, огледа я. — Имаш добро дясно кроше.

— Може би, но май ръката ми пострада повече, отколкото лицето ти.

Гейдж сви ръката ѝ в хлабав юмрук и я повдигна към устните си. Над кокалчетата ѝ видя как големите кафяви очи се отварят широко.

— Какво? Не ми ли е позволен малък романтичен жест?

— Не. Да. Да — каза тя. — Просто не очаквах.

— Мога да ти предложа и други, но имаме споразумение. — Заинтригуван от реакцията ѝ, той потърка с палец кокалчетата, които бе целунал. — Без свалки. Може би искаш да отменим споразумението като нещо неактуално.

— А... може би.

— Е, тогава какво ще кажеш да... — Замълча, когато чу входната врата да се отваря и затваря с трясък. — Да продължим този разговор друг път, а?

— Да, друг път.

Фокс влезе пръв, с две чанти върху количка.

— Я виж кой се е завърнал от отвъдното. Носим храна, провизии, бира. Две каси в колата. Иди да помогнеш на Кал.

— Има ли и кафе? — попита Гейдж.

— Цял килограм на зърна.

— Смели и свари малко — нареди Гейдж и излезе да помогне с разтоварването.

Сибил погледна Фокс, който вече изваждаше кока-кола от хладилника.

— Ще бъдеш ли така добър да вземеш това навън и в близкия един час тук да не влиза никой от твоя вид?

— Не мога. Нося бързо развалящи се продукти. — Фокс извади мляко от едната чанта с покупки. — Освен това умирам от глад.

— Е, добре. — Сибил се отдръпна от лаптопа. — Ще ти помогна да ги прибереш. После ще хапнем и ще поговорим.

Не се наложи Сибил да готви, както често се налагаше напоследък. Очевидно Кал и Фокс бяха решили, че денят е подходящ за барбекю в задния двор. Имаше и по-неприятни начини за прекарване на един юнски следобед, отколкото да гледа трима привлекателни мъже, застанали около димяща скара.

Вижте ги само, каза си тя, докато с другите жени разсипваха в купи екзотичната салата от картофи, зеле и мариновани зеленчуци на масата за пикник. Единни както в битка, така и в готвенето. И шестимата. Спря за миг, просто да погледа останалите. Канеха се да си устроят пикник в същия заден двор, където преди часове един от тях бе пролял кръвта си, бе страдал. Едва не бе загинал. А сега от външните тонколони на Кал звучеше музика, бургерите цвърчаха на скарата, а бирата се охлаждаше в хладилната чанта.

Туис си мислеше, че може да ги победи, да победи това! Никога, дори ако Седемте продължаваха да се повтарят сто години. Не можеше да победи нещо, което бе неспособен да разбере и постоянно подценяваше.

— Добре ли си?

Куин потърка гърба на Сибил.

— Да. — Бремето на стреса и съмненията изчезна. Може би отново щяха да я връхлетят, но засега бе прекрасен юнски ден. — Да, добре съм.

— Страхотна гледка — добави Куин, кимайки към мъжете край скарата.

— Струва си да направим няколко снимки.

— Чудесна идея. Връщам се веднага.

— Къде отива тя? — попита Лейла.

— Нямам представа. Както и защо са нужни трима възрастни мъже, за да приготвят няколко хамбургера.

— Един да готви, друг да дава наставления и трети да обижда другите двама.

— Аха. Още една мистерия е разгадана.

Сибил повдигна вежди, когато Куин се втурна навън с фотоапарата си.

— Не са ли готови тези хотдози и бургери? — извика Куин, сложи апарата върху парапета, надникна през обектива и нагласи ъгъла. — Побързайте. Ще направя кратка фотосесия.

— Щом ще ни снимаш, можеше да ни предупредиш да се издокараме — промърмори Сибил.

— Изглеждаш страхотно, мис Каприз. Застани по-насам. Кал! Хайде.

— Запази пикселите, Русокоске.

— Фокс, той няма нужда от теб. Застани ето там, между Лейла и Сиб.

— И двете са за мен?

Фокс се приближи и обви ръце около талиите им.

През следващите пет минути Куин даваше наставления, команди, напътствия, докато петимата се подредиха така, че да й хареса.

— Идеално! Щрак. Ще направя две с дистанционното.

Тя забърза надолу и зае място между Кал и Гейдж.

— Яденето ще изстине — промърмори Кал.

— Усмивки! — Куин щракна бутона. — Не мърдайте, не мърдайте. Искам да проверя какво е излязло.

— Умирам от глад — напевно каза Фокс и се засмя, когато Лейла го смушка в ребрата. — Мамо, Лейла ме тормози.

— Не ме карайте да идвам — предупреди ги Куин. — На три. Едно, две, три. Стойте така, докато се уверя, че имам сполучлива снимка.

Три възражения явно нямаха голямо значение и тя забърза обратно към терасата да види последните две снимки.

— Страхотни са. Отборът на добрите е свободен.

— Да ядем — заяви Кал.

Когато седнаха и атакуваха храната, разговаряха и отваряха кутии бира, Сибил осъзна една истина. Наричаха се „отбор“ и наистина бяха. Но и нещо повече. Бяха семейство.

Това семейство щеше да унищожи звяра.

Хапнаха, докато юнският следобед премина в юнска вечер. Около тях цъфтяха цветя, мързеливото куче, доволно от подхвърлените хапки, похъркваше на зелената трева, а гората бе притихнала. Сибил държа в ръце една-единствена бира по време на целия безкрайно дълъг обяд. Когато приятната част отминеше, искаше да бъде с бистър ум за обсъждането, което щеше да последва.

— Имаме торта — съобщи Фокс.

— Какво? Торта? Каква? — Куин остави бирата си. — Не мога да ям торта след бургер и картофена салата. Противоречи на новия ми начин на живот. Не е... По дяволите, каква торта?

— От сладкарницата, онази с глазурата и малките цветенца.

— Гадняр. — Тя опря брадичка на юмрука си и жално погледна Фокс. — Защо сте купили торта?

— За Гейдж.

— Торта за мен?

— Да. — Кал стана сериозен и кимна. — Поводът е „Радваме се, че си жив“. Бет от сладкарницата написа това отгоре. Беше озадачена, но го написа. Имаше и черешов пай, който беше първият ми избор, но О'Дел реши, че трябва да е торта.

— Можехме да вземем и двете — изтъкна Фокс.

— Ако някой донесе едновременно торта и пай в тази къща — мрачно каза Куин, — мъртъв е. От моята ръка.

— Предвидихме го — каза Кал — и затова се задоволихме само с тортата.

Гейдж се замисли за минута.

— Вие сте идиоти. Подобно събитие се празнува с бутилка „Джак“ и проститутка.

— Не успяхме да намерим проститутка. — Фокс сви рамене. — Времето ни беше ограничено.

— Можеш просто да им благодариш — предложи Лейла.

Гейдж ѝ се усмихна.

— С радост приемам всеки трогателен жест.

— Впрочем не е зле да разчистим тук и да си починем малко преди празничната торта... от която мога да си позволя едно тъничко парче — каза Куин.

Сибил стана първа.

— Поработих върху нещо и трябва да ви разкажа. След като разчистим, тук ли искате да чуете теорията ми и да започнем неизбежното обсъждане, или вътре?

Последва миг мълчание, преди Гейдж да проговори:

— Вечерта е приятна.

— Тогава — тук. Е, след като мъжете ходиха на лов и сготвиха, мисля, че разчистването се пада на нас, дами.

Докато жените внасяха и миеха съдове, Гейдж закрачи към края на гората с приятелите си, гледайки как Лъмп души, повдига крак, души, повдига крак...

— Това куче има слаб контрол над пикочния си мехур — отбеляза Фокс.

— Има и добри инстинкти. Вече няма да ходи по-навътре в гората, не и без мен. Къде ли е Голямото зло сега? — запита се Кал.

— След ударите, които понесе днес? — усмихна се Фокс със злорадство. — Сигурно се нуждае от уединение. Гейдж, помислих, че си очистил копелето. Улучи го право в десетката, направи го на решето. Казах си: „Мамка му, ще се свърши тук и сега“. Ако не бях толкова самодоволен, може би нямаше да ни издебне и да те ухапе.

— Жив съм, нали? Пише го и на тортата. Нямаш вина — отвърна Гейдж. — Ти също — обърна се той към Кал. — Или който и да било от нас. Успя да ни надхитри и победи. Този път. Но ни разкри нещо, което досега не знаехме. Вече не е само илюзия или обсебване. Може да приеме телесна форма и дори да причини физическа вреда. Развил се е. По въпроса „Кой кого?“, бих казал, че днес завършихме наравно. Но по отношение на стратегията го сложихме в малкия си джоб.

— Беше забавно, когато си крещяхме. — Фокс пхна ръце в джобовете си. — Като терапия. Лейла беше на път да вземе пример от Сибил и да ме фрасне с юмрук. Боже, как те подреди.

— Удря като момиче.

— Не изглеждаше така, поне от там, където бях аз. Насини окото ти за секунда.

— Глупости.

— Над главата ти кръжаха звезди — намеси се Кал. — Срамувах се заради теб и целия мъжки свят.

— Искаш ли сега да видиш звезди посред бял ден?

Кал се усмихна, но изведнъж стана сериозен.

— Сибил беше малко мълчалива, докато се хранехме. — Той хвърли поглед през рамо. — Мисля, че трябва час по-скоро да узнаем какво се върти в главата ѝ.

Сибил премина на чай с лед и забеляза, че Гейдж отново се е върнал към кафето. Макар да съжаляваше, че трябва да помрачи настроението на всички, спря музиката. Време бе „Отборът на добрите“, както се бе изразила Куин, да се залови за работа.

— Мисля, че не е зле да направим обобщение на днешните събития — започна Сибил. — Идеята на Гейдж да използваме имитация на ритуалния камък и да подмамим Туис с отрицателните си емоции и агресивност се оказа сполучлива.

— Точки за нас — отбеляза Куин.

— Точки за нас. Особено ако демонът е повярвал, че е унищожил най-ценното ни оръжие срещу него. Все пак засадата ни доведе до смесени резултати. Наранихме го. Никой не крещи така, ако не изпитва болка. И той ни нарани. Успя да приеме физическа форма, поне за кратко, но достатъчно, за да впие зъби в Гейдж. Всички видяхме раната, изглеждаше ужасно, но не толкова, че да застрашава живота му. А знаем, че едва не умря от нея. Предположихме, че е някаква отрова. Гейдж, не зная дали имаш представа какво точно се случи с теб.

— Изгаряше ме отвътре — каза той. — Получавал съм изгаряния, и тримата сме получавали. Но никога не съм изживявал нещо подобно. Сякаш костите ми се печеха, мамка му. Усетих как навлиза в мен и ме вцепенява. Разсъждавах, усещах, но не можех да

помръдна или да проговоря. Да, бих се съгласил, че е отрова, нещо паралитично.

Сибил кимна разсеяно и нахвърля бележки.

— Има безброй същества и в реалността, и в митологията, които отравят и парализират жертвите си. Няколко вида морски животни и риби, паякообразни, влечуги. Дин, митичният звяр, подобен на котка, притежава допълнителен нокът, който съдържа паралитична отрова. Вампирите и прочие.

— Винаги сме знаели, че може да отрови съзнанието — намеси се Кал. — Сега видяхме, че може да отрови и тялото.

— И може би е убивало хора и пазители по този начин — съгласи се Сибил. — Всичко, което открихме при проучванията си, сочи, че демонът е взел последния пазител за мъртъв, но той е успял да предаде силата си на момче от човешкия род. Това означава, че е възможно пазителят да е бил отровен, раните му да са били по-тежки и отровата по-концентрирана и силна, отколкото при ухапването на Гейдж днес. Казва, че ще ни погълне, ще ни изяде. Може би не са просто цветисти заплахи.

Куин направи гримаса.

— Бих казала само едно — треперя от страх.

— Присъединявам се. И бих добавила: о, господи! — каза Лейла.

— Изчезналите — продължи Сибил. — Според документираните доказателства и преданията винаги е имало изчезнали хора, след като демонът е вилнял в околността. Предполагахме, че са полудявали и са се избивали, и това е вярно за някои, дори за повечето. Но вероятно е имало и други, които е използвал за...

— Похапване — довърши Фокс.

— Някак си това обсъждане не ми вдъхва надежда и оптимизъм.

— Съжалявам. — Сибил се усмихна на Кал. — Дано следващата част бъде по-обнадеждаваща. Ан Хокинс най-сетне реши да навести и мен, в стаята на Гейдж, докато той спеше. Казах ви за какво разговаряхме, в общи линии... най-същественото. Но не всичко, защото първо исках да проверя някои подробности. Тя каза, че Гейдж не само се е върнал жив, а и е донесъл нещо със себе си. Още едно оръжие.

— Не бях със съвсем бистър ум, но доколкото си спомням, се върнах с празни ръце.

— Не е в ръцете ти, Гейдж — каза Сибил. — Неговата кръв, нашата кръв, тяхната кръв. А сега, Гейдж, твоята кръв.

— Какво има в кръвта ми?

— О... О, мамка му!

Куин се усмихна широко.

— Нищо чудно, че толкова отдавна сме приятелки — кимна Сибил. — Ти оцеля — обърна се тя към Гейдж. — Тялото ти се пребори с отровата, с инфекцията. Антитела, имуноглобулини.

Лейла повдигна ръка.

— Извинявай, науката не е силната ми страна.

— Антителата се произвеждат от имунната ни система, като реакция на антигени. Бактерии, токсини, вируси. Най-основното е, че имаме стотици хиляди кръвни клетки, способни да произвеждат един-единствен тип антитяло, чиято работа е да се свърже с навлезлия антиген и да подаде сигнал на организма да произведе още от този вид антитяло. То неутрализира действието на токсина.

— Кръвта на Гейдж е надвила отровата — каза Фокс. — Той има предимство с това, както и ние с Кал. Изцелителните ни способности.

— Да. Те са му помогнали да оцелее и когато оцеля, кръвта му е произвела антителата, унищожили токсина. Така Гейдж е добил имунитет. Вече те беше ухапал веднъж — напомни тя на Гейдж. — На гробището.

— Не предизвика реакция като днешната.

— Само беше одраскало ръката ти. Пареше ли?

— Да, доста, но...

— Почувства ли гадене и световъртеж?

Гейдж понечи да отрече, но се замисли.

— Малко. Трябваше ми повече време, за да се възстановя, отколкото очаквах.

— Преживял си две ухапвания. Едно по-леко и едно сериозно и по-близо до сърцето. Само предположение — припряно продължи тя, — не е сто процента сигурно. Но антителата могат да разпознават и неутрализират токсините. Обаче нямаме времето и средствата или способностите да изследваме и анализираме кръвта на Гейдж. Нямаме и проба от отровата.

— Не мисля, че ще се намери доброволец да вземе — добави Фокс.

— Възможно е да имаш имунитет — каза Сибил на Гейдж. — Какъвто някои хора добиват срещу определена отрова след ухапване или болест. Може би кръвта ти е нещо като противоотрова.

— Не предлагаш да изпратим проба от кръвта ми в лабораторията, за да направят серум от нея, нали?

— Не, първо, защото серологията е сложна област, и второ, нямаме средствата и познанията. Но не е само въпрос на наука, а и на паранаука. На магия. — Сибил сложи ръце върху бележника си, докато луната бавно се издигаше над дърветата. — Тримата с Кал и Фокс сте смесили кръвта си преди двадесет и една години и сте отворили вратата за Туис, какъвто вярваме, че е бил планът, съставен от Дент преди стотици години. Шестимата смесихме кръвта си ритуално и съединихме трите части от камъка, който сте получили.

— Теорията ти е, че нов ритуал, в който всички да смесите кръвта си с моята, ще предаде имунитета, ако го имам, и на останалите.

— Да. Точно това имам предвид.

— Тогава нека го направим.

Просто така, помисли си тя с облекчение.

— Искам да проуча още нещо във връзка със самия ритуал. Кога, как и къде трябва да го извършим.

— Не се разколебай, скъпа. Случи се тук, така че трябва да бъде тук. Случи се днес, така че трябва да бъде днес.

Лейла изпревари Сибил:

— Съгласна съм с Гейдж, и то не само защото ме побиват тръпки. Въпреки че и това е фактор. Туис пострада, но не знаем колко дълго ще лекува раните си. Не знаем колко време имаме, преди да се върне. Ако смятате, че това е щит, нека го издигнем сега.

— Сиб, ти проучи кървавите ритуали най-подробно преди последния ни поход до Свещения камък. Знаеш, че можем да го направим. — Куин погледна всички около масата. — Всички знаем, че можем.

— Нужни са думи и...

— Аз ще се заема с това. — Куин енергично се изправи. — Една от най-ценните ми дарби е да пиша под напрежение. Нагласете всичко и ми дайте пет минути — добави тя, преди да влезе в къщата.

— Е — въздъхна Сибил, — значи ще бъде тук и сега.

Тя претърси градината на Кал за нужните цветя и билки и продължи да отрязва стръкове, когато Гейдж тръгна към нея през тревата. Застанаха един до друг, облени от лунна светлина.

— Букет ли правиш?

— Свещи, билки, цветя, думи, движения. — Тя раздвижи рамене. — Може би са излишни, а може би са заредени със символика. Аз вярвам в символите. Ако не друго, поне са знак на уважение. Всеки път, когато проливаш кръв и призоваваш висша сила на помощ, трябва да покажеш уважение.

— Ти си умна жена, Сибил.

— Такава съм.

Той хвана ръката ѝ и я задържа, докато тя се обърна с лице към него.

— Ако се получи, ще бъде благодарение на твоя ум, който събра парчетата от пъзела.

— А ако не се получи?

— Причината няма да бъде в нечии умствени способности.

— Да не би да ме сваляш, като превъзнасяш ума ми?

— Не. — Той се усмихна и потърка бузата ѝ с пръст. — По-скоро бих опитал да те сваля, като замъгля ума ти. Казвам ти, че този път ще се получи.

— Оптимизъм? От теб?

— Не само ти си правила проучвания за кървави ритуали. И аз съм прекарал голяма част от времето си далеч от тук в подобни търсения. Някои са просто шоу, а други — израз на вяра, уважение, истина. Ще се получи, защото ние шестимата имаме всички тези неща. Ще се получи, защото не е само моята кръв, антитела, наука... В мен са и твоите сълзи. Почувствах ги. Част от онова, което донесох със себе си, дължа на теб. Пригответи символите си и да действаме.

Когато Гейдж се отдалечи, тя остана на мястото си, на лунната светлина, с цветята и билките в ръце, и затвори очи. Да държи сърцето си заключено, помисли си тя, да превъзмогне увлечението си по него? Не, дори за десетки животи.

Това бе животът, както ѝ бе казала Ан Хокинс. Радостта и болката. Време бе да приеме и изживее и двете.

Запалиха свещите и посипаха цветята и билките по земята, където бе паднал Гейдж. Върху тях, в средата на образувания от тях

кръг, Куин сложи общата снимка, която бе направила. Шестимата — свързани, с преплетени ръце, и голямото куче, застанало плътно до обожавания си стопанин.

— Добро хрумване — отбеляза Сибил и Куин се усмихна.

— И аз така си помислих. Постарах се думите да бъдат прости. Ще ви ги дам — предложи тя.

Сибил първа взе листа и ги прочете.

— Добра работа си свършила. — Подаде го на Гейдж и думите продължиха да се предават от ръка на ръка. — Запомниха ли ги всички?

Гейдж взе скаутския нож на Кал и прокара острието по дланта си. Кал взе ножа и повтори движението. Както думите, и ножът премина от ръка на ръка.

Заговориха в един глас, хванати за ръце, докато кръвта им се смесваше:

— От брат на брат, от сестра на сестра, от любим на любима. От живот към живот за онова, което е и което ще бъде. Чрез вяра, надежда и истина. С кръв и сълзи изграждаме щит срещу мрака. От брат на брат, от сестра на сестра, от любим на любима.

Въпреки че нямаше вятър, пламъците на свещите затрептяха и се издигнаха високо. Кал приклекна.

— От приятел на приятел — каза той, повдигна лапата на Лъмп и направи лек разрез. Лъмп го погледна с тъмни очи, пълни с доверие, когато той притисна ръка към разреза. — Съжалявам, приятел. — Изправи се и сви рамене. — Не можех да го изключа.

— Той е част от екипа. — Куин се наведе да вземе снимката. — Не се чувствам различно, но вярвам, че се е получило.

— Аз също. — Лейла приклекна да събере цветята и билките. — Ще ги натопя. Просто... ми се струва, че така трябва.

— Беше хубав ден. — Фокс хвана ръката на Лейла, протърквайки устни в дланта ѝ. — Имам предложение. Кой иска торта?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Решили, че е най-подходящото тихо място, където тримата могат да поговорят насаме, Гейдж и Фокс отидоха при Кал в офиса му в боулинг центъра. Времето изтичаше. Гейдж усещаше как дните се стопяват. Никой не бе виждал Туис, в какъвто и да е образ, от деня, в който той го бе прострелял. Но имаше признаци.

Зачестилите нападения на животни и разлагащите се животински трупове край шосето. Необяснимите токови удари и пожари. Напрежението растеше сякаш с всеки ден. Все по-често ставаха злополуки.

А кошмарите ги измъчваха всяка нощ.

— Баба ми и братовчедка ми ще се пренесат при нашите днес — каза Кал. — Вчера някой хвърлил камък по прозореца на съседите. Опитвам се да убедя всички да отидат във фермата, Фокс. Колкото повече хора се съберат, толкова по-защитени ще бъдат. Както се развиват нещата, час по-скоро трябва да помогнем на желаещите да се устроят там. Зная, че започва по-рано, отколкото очаквахме, но...

— Те са готови. Майка ми, баща ми, брат ми и семейството му, сестра ми и гаджето ѝ. — Фокс се почеса по тила. — Снощи се скарах по телефона със Сейдж — добави той, говорейки за по-голямата си сестра. — Крояла планове да си дойде тук, за да помага. Убедих я да остане в Сиатъл. Ужасно ми е сърдита, но ще остане. Използвах бременността на Пола като коз, за да я убедя.

— Добре си постъпил. Достатъчно наши близки са въввлечени. И моите две сестри ще останат в домовете си. Хора напускат града всеки ден. Днес — двама, утре — трима.

— Вчера се отбих в цветарския магазин — продължи Фокс. — Ейми ми каза, че в края на седмицата затваря и заминава на почивка в Мейн за две седмици. Трима клиенти отмениха срещите си през следващата седмица. Мисля, че мога просто да затворя кантората, докато всичко приключи.

— Провери дали вашите се нуждаят от нещо във фермата. Провизии, палатки...

— Ще отида там по-късно, да помогна с каквото мога.

— Нуждаете ли се от помощ? — попита Гейдж.

— Не, погрижили сме се за всичко. Някой от вас да се погрижи Лейла да не остава сама.

— Няма проблем. Някой от двамата ви да е успял да поспи? — попита Кал и Гейдж само се засмя. — Да. Аз също. — Кал побутна хелиотропа върху бюрото. — Извадих го от сейфа, когато дойдох тази сутрин. Помислих си, че ако просто поседя и позяпам проклетия камък, може да ми хрумне нещо.

— Имаме толкова много. — Фокс стана на крака и закрачи. — Усещам го. Вие не усещате ли? На границата сме, а не можем да я преминем. Всички късчета от пъзела са налице. Освен това. — Повдигна камъка. — Освен това. Имаме го, а не знаем как да го използваме, по дяволите.

— Може би ни е нужен гранатомет, а не парче камък.

Фокс се обърна към Гейдж с лека усмивка.

— На този етап идеята за гранатомет не ми звучи зле. Но камъкът е оръжието, което ще убие копелето. Жените прекарват почти всеки час от времето, в което не спят, а това означава почти цялото денонощие, в опити да намерят отговора. Но...

— Не можем да надникнем отвъд — довърши Кал.

— Със Сибил сме правили опити да обединим способностите си, но или образът е много смътен, или не виждаме нищо. Има толкова смущения, явно копелето се труди здравата, за да ни попречи.

— Да, а Куин се труди не по-малко, за да намери начин да проникнем отвъд границата. Паранормалното е нейната област — каза Кал и сви рамене. — Засега продължаваме да правим каквото можем, за да защитим себе си и града, и търсим начини да използваме оръжията, които имаме.

— Ако не можем да го унищожим... — заговори Гейдж.

Фокс завъртя очи.

— Ето го нашия черногледец.

— Ако не можем да го унищожим — повтори Гейдж, — ако усетим, че нещата вървят на зле, има ли начин да предпазим жените? Да ги измъкнем? Зная, че и двамата сте се питали същото.

Фокс седна и се приведе на стола.

— Да.

— Доста съм размишлявал по въпроса — призна Кал. — Дори ако успеем да ги убедим да стоят настрана, което не виждам как ще стане, няма начин да не участват в похода до Свещения камък.

— Това не ми харесва. — Фокс стисна зъби. — Но последната битка трябва да се състои там. Сред Хокинс Ууд, по тъмно. Искан ми се инстинктът да не ми подсказваше, че трябва да е там. Но го зная. Значи не можем да допуснем нещата да тръгнат на зло.

По-лесно бе, призна Гейдж, когато бяха само тримата. Обичаше приятелите си и бе готов да умре за всеки от тях. Но с тях беше заедно от първия ден на живота си. От първата минута, поправи се той, когато заслиза по стълбите.

По-лесно бе и в началото, след като жените се бяха замесили. Преди да започне да изпитва привързаност към която и да е от тях. По-лесно бе, преди да види как Кал и Куин си пасват идеално и как лицето на Фокс засиява, когато Лейла е в стаята.

По-лесно бе, преди да си позволи да има чувства към Сибил, защото, по дяволите, имаше чувства. Объркани, вбесяващи и непонятни чувства към Сибил. Чувства, които събуждаха мисли. Объркани, вбесяващи, непонятни мисли.

Не желаше връзка. Не желаше трайна връзка. И, за бога, не желаше връзка, в която има планове и обещания. Искаше да идва и да си тръгва когато пожелае, както бе свикнал. Освен на всеки седем години. И дотук всичко бе наред.

Човек не можеше да се забърка в сериозни неприятности заради един флирт.

Тези мисли и чувства трябваше да си намерят друга жертва за... обсебване, реши той.

— Гейдж.

Спря се и видя баща си до стълбите на долния етаж. Страхотно, помисли си Гейдж, още едно приятно изживяване в този ден.

— Зная, че обещах да не ти се пречкам, когато дойдеш тук да се видиш с Кал. И няма да го правя.

— Сега ми се пречкаш.

Бил се отдръпна, потърквайки ръце в крачолите на работните си панталони.

— Исках само да те попитам... без да те притеснявам...

— Какво?

— Джим Хокинс ми каза, че доста хора от града ще се пренесат в палатков лагер във фермата на семейство О'Дел. Мисля, че ще мога да им помагам. Да превозвам хора и провизии, да отскачам до някъде, когато се наложи.

Доколкото си спомняше Гейдж, баща му прекарваше Седемте затворен в апартамента си и мъртвопиян.

— Трябва да говориш с Брайън и Джоан.

— Добре.

— Защо? — попита Гейдж, докато Бил се отдалечаваше. — Защо просто не се махнеш?

— Това е и моят град. Досега не съм помогнал с нищо. Не ме беше грижа какво се случва и какво правите вие, за да се справите с положението. Но знаех. Колкото и пиян да е човек, не може да не знае.

— Малко помощ във фермата няма да е излишна.

— Добре тогава. Гейдж... — Бил направи гримаса и потърка чело. — Трябва да ти кажа нещо. Напоследък имам странни сънища. От няколко нощи насам сънувам едно и също. Спя, но сякаш се събуждам и чувам майка ти в кухнята. Тя е там и е толкова истинско. До печката е и готви вечеря. Свински пържоли, картофено пюре и от онзи ситен грах, който толкова ми харесваше, както го приготвяше тя. Започва...

— Продължавай.

— Започва да ми говори, усмихва ми се. Имаше страхотна усмивка моята Кати. Казва: „Хайде, Бил, вечерята е почти готова“. Отивам при нея, както правех, прегръщам я, докато ръцете ѝ са заети над котлона, целувам я по тила и тя се засмива и ме отблъсва. Усещам мириса ѝ в съня, вкуса ѝ... — Бил дръпна кърпата от главата си и изтри сълзите. — Казва ми да престана, както някога, ако не искам вечерята ми да загори. После казва: „Защо не пийнеш нещо, Бил? Малък аперитив преди вечеря?“. На плота има бутилка и тя налива уиски в чаша, подава ми я. Приживе майка ти никога не е правила това. И никога не ме е гледала както в сънищата. Така предизвикателно и лукаво. Трябва да поседна за минута. — Бил седна на стълбите,

изтривайки потта от челото си. — Събуждам се плувнал в пот и усещам мириса на уискито, което ми подава. Вече не Кати, само уискито. Снощи, когато се събудих, влязох в кухнята да пийна нещо студено, защото гърлото ми беше пресъхнало. На плота имаше бутилка. Кълна се в бога, наистина беше там. Не съм я купувал. — Ръцете му затрепериха и над горната му устна изби нова пот. — Понечих да я взема, за да я излея в мивката. Бог ми е свидетел, канех се да я излея, но когато посегнах, изчезна. Мисля, че полудявам. Зная, че ще полудея, ако отново повдигна бутилка и направя нещо друго, вместо да я излея в мивката.

— Не полудяваш. — Нов вид мъчение, помисли си Гейдж. Копелето не пропускаше удобен случай да приложи някой номер. — Имал ли си подобни сънища и по-рано?

— Може би няколко пъти през годините. Трудно е да се каже, защото тогава не посягах към бутилките, за да ги излея. — Бил въздъхна. — Може би няколко пъти, по това време на годината. Когато наближат дните, които наричате Седемте.

— То се гаври с нас. Гаври се с теб. Върви във фермата, помогни там.

— Добре. — Бил се изправи. — Каквото и да е то, няма право да използва майка ти по този начин.

— Няма.

Когато баща му тръгна, Гейдж изруга под носа си.

— Почакай. Не мога да забравя и не зная дали някога ще мога да простя. Но зная, че ти наистина я обичаше. Зная го и съжалявам, че я загуби.

В очите на Бил проблесна нещо, което Гейдж с неохота прие като благодарност.

— И ти я загуби. Не си позволявах да мисля за това толкова години. Загуби майка си, а с нея и мен. Ще нося вината до края на живота си. Но няма да пия днес.

Гейдж отиде право в квартирата. Влезе и се качи по стълбите. Куин се показа от стаята си, увита в хавлия.

— О, здравей, Гейдж.

— Къде е Сибил?

Куин повдигна кърпата малко по-високо.

— Може би е в банята или се облича. Бяхме на фитнес. Тъкмо щях... няма значение.

Той се вгледа в лицето ѝ. Страните ѝ изглеждаха леко поруменели, а в погледа ѝ се четеше вълнение.

— Станало ли е нещо?

— Какво? Не. Всичко е наред. Страхотно. Тип-топ. Ще вляза да се облека.

— И да събереш багажа си.

— Защо?

— Вземете всичко необходимо — каза Гейдж, докато тя стоеше срещу него намръщена и мокра. — Три жени сте и ще бъдат нужни няколко курса. Кал и Фокс ще наминат по някое време за по още един. Няма смисъл трите да оставате тук... впрочем не се ли сещате да заключите вратата? В града става опасно. Шестимата ще отседнем у Кал, докато приключи.

— Взел си това решение вместо всички засегнати? — попита Сибил зад него.

Гейдж се обърна. Тя беше облечена и стоеше облежната на касата на вратата.

— Да.

— Доста самонадеяно от твоя страна, меко казано. Но съм съгласна с теб. — Сибил погледна Куин. — Не е разумно да поддържаме три бази. Тук, у Кал и у Фокс. По-добре е да се съберем на едно място. Дори в тази къща да сме в безопасност, твърде много сме се разпрострели.

— Кой възразява?

Куин отново придърпа кърпата нагоре.

— Лейла е в бутика с бащата на Фокс, но ние със Сиб можем да съберем това-онова.

Сибил продължи да се взира в Куин.

— Не е зле да отскочиш до там да ѝ кажеш, Гейдж. Ще е нужно доста време да съберем техниката. После можеш да вземеш пикапа на Кал за първия курс.

Гейдж разбираше, че се опитват да го отпратят. Тя искаше да остане насаме с приятелката си.

— Тогава побързайте. Щом пристигнете у Кал, отново ще опитаме да обединим дарбите си.

— Да.

— Връщам се след двацет минути, така че действайте.

Сибил не му обърна внимание. Стоеше на прага на стаята си, а Куин на своята и се гледаха, докато чува входната врата да се затваря след него.

— Какво има, Кю?

— Бременна съм. За бога, Сиб, бременна съм! — Очите ѝ преливаха от сълзи, докато движеше крака и ханша в нещо, което би могло да се нарече „танц на радостта“. — Прихванала, заченала, напмпана съм и очаквам бебе. Господи!

Сибил прекоси коридора и протегна ръце. Дълго стояха прегърнати.

— Не очаквах да забременея. Искам да кажа, не сме опитвали. Покрай всичко, което се случва, и планове за сватбата. И двамата мислехме за по-нататък...

— Откога си бременна?

— Съвсем отскоро. — Куин запристъпва назад, подсуши лицето си с кърпата и застана гола пред гардероба. — Дори нямам закъснение, но от няколко дни се чувствам някак... различно. Имах натрапчиво усещане и си купих пет... пет ранни теста за бременност, защото бях на път да полудея. От аптеката в съседното градче — добави тя със смях. — Нали знаеш как е в малкия град?

— Да, зная.

— Направих само три... и напълно откачих. Три пъти розова ивица и знак плюс. Може би съм във втората или третата седмица, но... — тя сведе поглед към корема си — тук вътре има някого.

— Не си казала на Кал.

— Не исках да избързвам, преди да съм сигурна. Ще се радва, но и ще се тревожи. — Лицето ѝ стана угрижено. — Онова, което се задава, е достатъчен повод за тревога, а сега трябва да преосмислим и планове си в семейно отношение.

— А ти как се чувстваш?

— Изплашена, загрижена. Зная, че нищо няма да е както трябва — и за всички нас, и за бебето, ако не сложим край. Ако не победим злото, а дали ще успеем, зависи и от мен. Мисля, че трябва да приема това — Куин сложи ръка на корема си — като знак на надежда.

— Обичам те, Кю.

— О, господи, Сиб! — Куин отново се хвърли в прегръдката ѝ. — Толкова се радвам, че си тук. Зная, че Кал трябваше да узнае пръв, но...

— Ще те разбере. Той има братя. — Сибил ласкаво приглади мокрите ѝ коси назад. — Ще оцелеем, Кю. А вие с Кал ще станете страхотни родители.

— Дано си права и за двете. — Куин въздъхна. — Ох! Знаеш ли, може би хормоните ще ме настървят още повече срещу Голямото зло. Биха могли да помогнат.

Сибил се засмя.

— Да се надяваме.

Когато Гейдж се върна, натовариха пикапа на Кал.

— Ще ми трябва и моята кола — каза Куин. — Ще хвърля това-онова в нея и ще взема Лейла. Първо трябва да се видя с Кал. — Тя погледна Сибил. — Може да се позабавя.

— Не се безпокой. Ще разтоварим този багаж, ще въведем ред. Е... чао засега.

Куин стисна ръката ѝ и за изненада на Гейдж, и неговата.

Той седна в колата и запали двигателя. После забарабани с пръсти по волана, докато двигателят бръмчеше.

— Какво става с Куин?

— Нищо ѝ няма.

— Изглежда малко напрегната.

— Всички сме напрегнати, затова съм съгласна с теб, че трябва да се съберем на едно място.

— Нещо друго я терзае. — Гейдж се завъртя на седалката, срещайки погледа на Сибил. — Бременна ли е?

— Е, това се казва проникателност. Да, бременна е, и ти го казвам само защото точно сега тя отива да каже на Кал.

Той се отпусна и потърка чело.

— Боже!

— За теб чашата е или наполовина празна, или наполовина пълна. Според мен направо прелива, Гейдж. Това е страхотно добра новина.

— Може би за нормални хора, при нормални обстоятелства. Но опитай да се поставиш на мястото на Кал. Нима той би искал жената, която обича и носи детето му, да рискува живота си и този на бебето? Или би предпочел да я изпрати далеч от тук?

— На неговото място щях да изпитвам желание да я пратя на хиляди километри от тук. Нима мислиш, че не разбирам как ще се чувства Кал? Обичам безкрайно приятелката си. Но зная, че не може да замине. Затова ще го приема, както Куин, като знак на надежда. Знаехме, че това се задава... или вероятността за него, Гейдж. Видяхме нея и Кал заедно, и беше бременна. Ще повярвам, че наистина ще бъде така. Трябва да вярвам.

— Видяхме я и мъртва.

— Моля те, не говори за това. — Сибил затвори очи, чувствайки свиване в стомаха. — Зная, че трябва да сме подготвени и за най-лошото, но моля те, недей. Не днес.

Гейдж потегли и през следващите няколко минути не каза нищо.

— Фокс ще затвори кантората след няколко дни. Ако Лейла иска да продължи с ремонта...

— Ще продължи. Това е още нещо положително.

— Той може да идва с нея до града и обратно, да помага на баща си. С тях двамата, Кал и баща му, ще имаме очи и уши в града. Няма причина Куин, а всъщност и ти, да слизате в Холоу, докато всичко не приключи.

— Може би.

Разумен компромис, помисли си тя.

— Моят старец е имал сънища.

Гейдж ѝ разказа.

— То се храни със страхове, болка, слабости. — Сибил сложи ръката си върху неговата за миг. — Добре че ти е казал. И това е положително, Гейдж, каквито и да са чувствата ти към него. Усещаш онова, което витае в града, нали? Напрежението е във въздуха.

— Ще става все по-страшно. Хората, които идват в Холоу за бизнес или нещо друго, изведнъж ще променят намеренията си. Други, планирали да минат от тук пътьом, ще заобикалят. Някои от местните ще съберат багаж и ще заминат за няколко седмици. Част от останалите ще се изпокрият като при ураган.

Докато караше, Гейдж огледа шосето, подготвяйки се за някакъв знак. Черно куче, момче...

— Хората, които решат да напуснат града след седми юли, няма да могат да намерят изход. Ще се движат в кръг, изплашени, объркани. Ако се опитат да повикат помощ, повечето викове ще останат нечути. — Гейдж сви по алеята на Кал. — Разнася се мирис на дим, още преди да са избухнали пожарите. Когато започнат, никой не е в безопасност.

— Този път хората ще бъдат на сигурно място. Някои ще отидат във фермата на Фокс, а когато сложим край, Гейдж, няма да се носи мирис на дим. Пожарите ще стихнат.

Той отвори вратата на пикапа и извърна глава към нея.

— Ще внесем тези неща вътре. После... — Той сграбчи ръката ѝ рязко и я дръпна обратно, когато тя понечи да отвори своята врата. — Стой в пикапа.

— Какво? Какво има? Боже мой!

Сибил проследи погледа му и видя съществата, които пълзяха и се извиваха на площадката пред къщата на Кал.

— Копърхед^[1] — каза Гейдж. — Може би са десетина.

— Отровни. И толкова много? Да, пикапът е много сигурно място. — Тя извади 22-калибровия си пистолет, но поклати глава. — Не мисля, че можем да ги застреляме от тук, особено с това.

Гейдж посегна под седалката и извади своя „Лугър“.

— Този ще свърши работа, но не от тук. А и, мамка му, Кал ще подпали задника ми, ако пробия стените му с куршуми. Имам по-добра идея. Остани в пикапа. Ако някоя ухапе мен, само ще ме ядоса, а ако докопат теб, в най-добрия случай ще се озовеш в болница.

— Имаш право. Каква е по-добрата идея?

— Първо, да направим размяна. — Подаде ѝ „Лугър“-а и взе нейния пистолет. — При друга изненада — стреляй.

Тя провери тежестта на оръжието в ръката си, докато Гейдж слизаше. Нямахе друг избор, освен да му се довери, и взирайки се в змиите, опита да си припомни всичко, което знаеше за този вид.

Отровни, да, но ухапването им рядко бе смъртоносно. Все пак няколко десетки ухапвания можеха да се окажат фатални. Предпочитаха скалисти хълмове и обикновено не бяха агресивни. Разбира се, обикновено не бяха и подвластни на зъл демон.

Тези щяха да нападат. Не се съмняваше в това.

Като по нечий знак, няколко от змиите повдигнаха триъгълните си глави, когато Гейдж заобиколи къщата и се появи с лопата в ръка.

Лопата, помисли си Сибил. Този човек имаше пистолет, а бе решил да използва лопата срещу гъмжило от полудели змии. Сибил понечи да спусне прозореца и да изрече на висок глас мнението си за стратегията му, но той закри нагоре по стъпалата, право към гърчещите се създания.

Беше отвратително. Никога не се бе смятала за гнуслива, но сега стомахът ѝ се разбунтува, докато Гейдж замахваше, смачкваше и съсичаше. Не успя да преброи колко пъти змиите се стрелнаха към него, а знаеше, че въпреки изцелителната му дарба има болка при впиването на отровния зъб в плътта му.

Когато битката свърши, Сибил потисна гаденето и слезе от пикапа. Той погледна надолу към нея и лицето му заблестя, обляно в пот.

— Това беше. Ще почистя и ще ги зароя.

— Ще ти помогна.

— Няма нужда. Изглеждаш малко бледа.

Тя прокара ръка по челото си.

— Срам ме е да призная, но ми се доповръща. Беше... Добре ли си?

— Издебнаха ме няколко пъти, но нищо сериозно.

— Слава богу, че пристигнахме преди Лейла. Мога да помогна, ще донеса друга лопата.

— Сибил, страшно ми се пие кафе.

След няколко мига колебание тя прие предложението да се оттегли.

— Добре.

Не виждаше нищо срамно да избегне грозната гледка на площадката, преди да влезе в къщата. Защо да поглежда, щом не е нужно? В кухнята пийна студена вода и наплиска лицето си, докато тялото ѝ се успокои. Пригответи кафето и занесе чаша от ароматната течност в края на гората, където Гейдж копаяше дупка.

— Това място се превръща в странно гробище за домашни любимци — отбеляза тя. — Побеснелият Роско, а сега и цял батальон змии. Почини си. И аз мога да копая. Наистина.

Той размени лопатата с кафето.

— Беше по-скоро груба шега.

— Кое?

— Това. Нямахме голямо шоу. Нещо като смушкване в ребрата.

— Да бе, все още ми е смешно. Но разбирам какво имаш предвид. Прав си. Просто малък номер.

— През Седемте излизат змии. Хората ги намират в къщите си, в мазетата, в килерите. Дори в колите си, ако проявят глупостта да оставят стъклата спуснати, когато паркират. И плъхове.

— Чудесно. Е, вода си бележки. — По кожата ѝ бяха избили капки пот от горещината и усилието. — Достатъчно дълбока ли е?

— Да, ще свърши работа. Връщай се в къщата.

Сибил хвърли поглед към двете кофи за тор и си представи с какво ги е напълнил.

— Ще видя и по-грозни неща. Няма смисъл да щадиш крехката женска.

— Твой избор.

Когато той изсипа съдържанието на кофите, в нея отново се надигна гадене.

— Ще ги измия. — Тя взе празните кофи. — И ще почистя площадката, докато ти довършиш тук.

— Сибил — каза Гейдж, докато тя се отдалечаваше, — не гледам на теб като на крехка женска.

Силна е, помисли си той, когато хвърли първата лопата пръст. Уверена. Жена, на която един мъж би могъл да разчита в добро и зло.

Щом приключи, Гейдж заобиколи къщата и се спря, когато я видя застанала на четири крака да търка площадката.

— Е, така не си те бях представял.

Сибил издуха един кичур коса от очите си и погледна към него.

— Как?

— Като чистачка с четка в ръка.

— В интерес на истината, предпочитам други занимания, но не за първи път търкам под. Въпреки че, признавам, за първи път чистя змийски вътрешности. Не е приятна домакинска дейност.

Той се изкачи по стъпалата и се облегна на парапета, далеч от сапунената пяна.

— А кое според теб е приятна домакинска дейност?

— Да сготвя нещо вкусно, когато съм в настроение, да аранжирам цветя, да направя красиво оформление на масата. Това е, списъкът ми е кратък. — Все още плувнала в пот, Сибил седна на петите си. — Е, и да правя резервации.

— За вечеря?

— За каквото и да било. — Тя стана и понечи да вдигне кофата, но той сложи ръката си върху нейната. — Трябва да изхвърля това и да измия с маркуча.

— Аз ще се погрижа.

Усмихната, тя наклони глава.

— Не твърде неприятна мъжка дейност?

— Може да се каже.

— Тогава се заеми с нея. Аз ще се измия и ще разтоваря багажа.

Действаха бързо и като тандем. Това бе нещо ново, помисли си той. Не помнеше някога да е работил в тандем с жена. Не му хрумна дори една разумна причина почистването на площадката след отстраняването на змийските останки да събуди у него онези сложни чувства и мисли.

— Какво искаш, когато всичко това свърши? — попита той, докато се миеше.

— Какво искам, когато свърши? — замислено повтори Сибил, наливайки му отново кафе. — Около дванайсет часа съм в разкошно легло с фини чаршафи, а после голяма чаша коктейл „Мимоза“ със закуска в леглото.

— Всички тези неща са добър избор, но имам предвид, какво искаш по-нататък?

— А, в по-философски и общ смисъл? — Сибил наля сок от грейпфрут и джинджифилов сироп върху бучки лед, разклати ги и отпи голяма глътка. — Отначало — почивка. От работата, стреса, този град... не че имам нещо против него. Просто откъсване от всичко, за да празнувам. После искам да се върна тук, за да помогна на Куин и Лейла с плановете за сватбите им, а сега и на Кю за бебето. Искам отново да видя Хокинс Холоу. Искам да изпитам насладата да погледам този град без надвиснала над него заплаха и да знам, че заслугата отчасти е моя. Искам да се върна в Ню Йорк за известно време и да се заловя с работата си, където и да ме отведе. Искам отново да се видя с теб. Последното изненадва ли те?

Всичко в нея го изненадваше, осъзна той.

— Мислех си, че можем да се насладим на дванайсетчасовия сън и закуската в леглото заедно. Където и да е, стига да не е тук.

— Това предложение ли е?

— Така прозвуча.

— Приемам.

— Просто така?

— Животът е кратък или дълъг, Гейдж. Кой знае, по дяволите?

Затова — да, просто така.

Гейдж протегна ръка и докосна бузата й.

— Къде искаш да отидем?

— Изненадай ме.

Тя сложи ръката си върху неговата.

— Да кажем... — Гейдж замълча, когато чука вратата да се отваря. — Нека бъде изненада.

---

[1] Вид отровна змия, често срещана в източните щати. — Б.ред.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейла влезе в трапезарията, която в момента преобразяваха в главен разузнавателен щаб. Масата бе отрупана с лаптопи, купчини папки, схеми и карти. Бялата дъска стоеше подпряна в ъгъла, а Кал бе приклепнал на пода, за да включи един от принтерите.

— Фокс каза, че е вечерял във фермата и можем да започнем без него... тоест Гейдж и Сибил могат да започнат. Може би ще се забави още няколко часа. Не му съобщих новината — обърна се тя към Куин със сияещо лице. — Няколко пъти прехапах езика си, но си помислих, че вие с Кал ще искате да му кажете лично за бебето.

— И аз чувствам нужда да го чуя още няколко пъти.

— Какво ще кажеш просто да те наричам „татенце“? — предложи Куин.

Кал плахо се засмя, раздвоен между вълнение и ужас.

— Хм! — Приблечи се към Куин, която се бе заела да подрежда папките. — Боже!

Хвана ръката ѝ и двамата останаха загледани един в друг, а Лейла се изниза от стаята.

— Пияни са от щастие — каза тя на Гейдж и Сибил в кухнята.

— Имат право. — Сибил затвори вратата на шкафа, сложи ръце на кръста си и огледа стаята. — Мисля, че това ще ни стигне. Всички малотрайни продукти от нашата квартира са прибрани, а по-нататък ще трябва да прибегнем до солидните запаси от суха храна.

— Утре ще взема всичко годно от апартамента на Фокс — предложи Лейла. — Мога ли да направя още нещо?

— Ще хвърлим ези-тура за стаята за гости. — Гейдж извади монета от джоба си. — Който загуби, ще спи на разтегателния диван в кабинета.

— О! — Лейла намръщено погледна монетата. — Искане ми се щедро да отстъпя, защото ти вече си се настанил там, но съм спала на онзи диван. Ези. Не... тура.

— Избери едното, скъпа.

Тя опря юмруци на двете си слепоочия, пристъпи от крак на крак, поклащайки ханш, и стисна клепачи. Гейдж бе виждал какви ли не странни ритуали за късмет.

— Тура.

Той хвърли монетата, улови я и я обърна върху ръката си.

— Ези, трябваше да се довериш на първия си инстинкт.

Лейла въздъхна.

— Е... Фокс ще се забави, така че...

— Ще започнем сеанса, когато трапезарията е готова. — Сибил погледна навън през прозореца. — Мисля, че ще трябва да останем вътре. Започва да вали.

— Плюс опасността от змии.

Лейла се върна в трапезарията да помогне с подреждането.

— Нагърбваш се с тежка задача.

Фокс застана до баща си на задната тераса на къщата във фермата и се загледа в кроткия напоителен дъжд.

— Бил съм в Уудсток, детето ми. Ще се справим.

В далечната нива вече се виждаха няколко палатки. Фокс, баща му, брат му Ридж и Бил Търнър бяха сковали дъсчена платформа и бяха окачили платнище, под което щеше да се намира полевата кухня.

Редицата яркосини преносими тоалетни край нивата бяха странна гледка.

Родителите му действаха със замах, както винаги.

— Бил ще инсталира душеве — продължи Брайън, намествайки козирката на бейзболната си шапка, докато стоеше по работни ботуши и изтърканите си дънки. — Много е сръчен.

— Да.

— Ще бъдат груби и паянтови, но ще свършат работа за седмица-две и ще облекчат графика, който майка ти и Спероу съставят за ползване на баните в къщата.

— Само не допускайте други хора да се разпореждат в дома ви. — Фокс срещна спокойния поглед на баща си. — Хайде, татко. Познавам ви. Не всички са честни и заслужават доверие.

— Твърдиш, че на света има безчестни хора, които не са в политиката? — Брайън повдигна вежди. — Сигурно ще ми кажеш, че и

Великденският заек не съществува.

— Само заключвайте вратата нощем. Засега.

Брайън промърмори нещо неразбираемо.

— Джим очаква доста хора да тръгнат насам в близките няколко дни.

Фокс се предаде. Родителите му щяха да направят всичко, което са си наумили.

— Имате ли представа колко?

— Няколкостотин. Хората слушат Джим.

— Ще помагам с каквото мога.

— Не се тревожи за това. Ние ще се погрижим. Ти прави каквото трябва и се пази. Ти си единственият ми първороден син.

— Вярно. — Фокс се обърна и го прегърна. — Чао засега.

После изтича до пикапа си през спокойния летен дъжд. Горещ душ, подсушаване, бира, помисли си той. В този ред. Още по-добре, ако придума Лейла да влезе с него под душа. Запали двигателя и мина на задна скорост покрай пикапа на брат си, за да излезе на пътя.

Надяваше се Гейдж и Сибил да са имали късмет, или да имат, ако сеансът тече в момента. Нещата бяха започнали... да се задвижват, реши той. В града пълзяха сенки, които нямаха нищо общо с дъждовните летни дни и мрачни нощи. Само още няколко отговора, помисли си той. Още няколко парчета от пъзела. Това им беше нужно.

Преди първия завой съзря светлини на фарове далеч от него в огледалото за задно виждане. Чистачките скърцаха, от радиото звучеше музика. Барабанейки с пръсти по волана и мислейки за горещ душ, измина още километър, преди двигателят да щракне и да закашля.

— О, хайде! Толкова скоро мина на профилактичен преглед.

Докато изричаше това, пикапът затрепери и забави. Ядосан, Фокс отби край пътя, използвайки инерцията, докато двигателят угасна като болно куче.

— В този дъжд, просто идеално, а? — Понечи да слезе, но се замисли. Тигровите му очи вдигнаха поглед към огледалото, докато изваждаше телефона си. Изруга, виждайки надписа „Извън обхват“. — Да, да, ще ме чуе някой.

Пътят зад него бе тъмен и почти не се виждаше под дъжда, когато Фокс сграбчи дръжката на вратата.

Гейдж и Сибил седнаха на пода в хола с лице един към друг. Протегнаха ръце напред и преплетоха пръсти.

— Мисля, че трябва да се съсредоточим върху трима ви — каза тя на Гейдж — и камъка. Всичко е започнало от вас. И ние ще започнем от тук. Вие тримата и камъкът.

— Струва си да опитаме. Готова ли си?

Тя кимна и успокои дишането си едновременно с него. Първо в съзнанието ѝ изплува той. Съсредоточи се върху онова, което видя в него, отвъд лицето, очите и ръцете му. Продължи с Кал и мислено го постави рамо до рамо с Гейдж. Видя физическия Кал и духовния му образ, преди да извика и Фокс.

Братя, помисли си тя. Кръвни братя. Мъже, които бяха готови да се борят един за друг, вярваха един в друг и се обичаха.

Ромонът на дъжда се усили. Почти проглуши ушите ѝ. Тъмен път, дъждовен порой. На светлината на фарове мократа настилка изглеждаше като черно стъкло. Двама мъже стояха в дъжда върху него. За миг ясно зърна лицето на Фокс, както и пистолета, който проблесна, насочен срещу него.

Отпусна се задъхана и потърси опората, която внезапно бе загубила. Смътно чу гласа на Гейдж:

— Фокс е в опасност. Да вървим.

Замаяна, Сибил се надигна на колене, когато Лейла се втурна към Гейдж и сграбчи ръката му.

— Къде? Какво става? Идвам с вас.

— Не, оставаш тук. Да тръгваме!

— Прав е. Пусни го. Остави на тях. — С трепереща ръка Сибил здраво хвана тази на Лейла. — Не зная колко време имат.

— Мога да го намеря. Мога. — Лейла стисна ръцете на Сибил и Куин и насочи цялата си дарба към Фокс. Зелените ѝ очи се премрежиха, заблестяха. — Близко е. Само на няколко километра... Опитва се да се свърже с нас. Първият завой, първият на Уайт Рок Роуд от фермата насам. Бързо! Бързо! Напър е. Има пистолет.

Фокс се приведе под дъжда и повдигна капака на пикапа.

Можеше да измайстори какво ли не. Да скове маса, да шпаклова стена, никакъв проблем. Но двигатели? Не бе толкова на „ти“ с тях. Елементарни неща, разбира се — да смени маслото, да зареди акумулатора, да поднови някоя част.

Докато стоеше в дъжда и към него се приближаваха светлини на фарове, елементарните познания и дарбата му бяха достатъчни, за да прецени ситуацията. Да се справи с всичко закуп? Може би не бе толкова просто.

Можеше да побегне, но просто не беше в негов стил. Фокс се обърна и се загледа в Дерек Напър, който се клатушкаше към него през дъжда.

— Загазил си, а?

— Така изглежда. — Фокс не видя, а по-скоро усети пистолета в ръката на Напър. — Колко захар сипа?

— Не си толкова глупав, колкото изглеждаш. — Напър повдигна оръжието. — Ще си направим малка разходка в гората, О'Дел. Ще си поговорим за уволнението ми от работа заради теб.

Фокс не погледна надолу към пистолета, а продължи да се взира в очите на Напър.

— Заради мен? Доколкото си спомням, ти сам напусна.

— Онази уличница, майка ти, и двамата женчовци не са тук да ти помогнат, а? Сега ще разбереш какво се случва с всеки, който ми върти мръсни номера, както ти се опитваш, откакто се помня.

— Значи така приемаш нещата? — заговори Фокс почти шеговито. Леко промени позата си, стъпи здраво на крака. — Аз ли ти въртях мръсни номера всеки път, когато ми се нахвърляше на детската площадка? Когато ме издебна на паркинга пред банката? Странна работа. Може да се каже, че съм ти спретнал някой и друг номер при всеки твой несполучлив опит да ме пребиеш.

— Като разбереш какво те очаква сега, ще ти се прииска да те бях пречукал.

— Свали този пистолет и си върви, Напър. Мога да кажа, че не искам да пострадаш, но какъв смисъл има да лъжа? Свали го и си върви, докато все още можеш.

— Докато аз все още мога? — Напър допря дулото до гърдите на Фокс и го побутна крачка назад. — Наистина си глупак. Мислиш си, че

можеш да ме нараниш? — крещеше той. — Кой държи пистолета, нещастнико?

Не откъсвайки поглед от очите му, Фокс замахна с бейзболната бухалка, която бе крил зад гърба си. Усети силата на удара, както и убийствената болка в ръката си при забиването на куршума. Оръжието се плъзна по пътя и изчезна в мрака и дъжда.

— Никой. Ти си нещастник. — Фокс замахна още веднъж, за сигурно, и този път нанесе удар в корема на Напър. Повдигна бухалката като играч в очакване на топка и погледна мъжа, повален до краката му. — Сигурно съм счупил ръката ти. Обзалагам се, че адски боли.

Вдигна поглед за миг и видя светлини на друга кола да пронизват мрака.

— Казах ти да си вървиш. — Фокс приклекна, сграбчи Напър за косата и повдигайки главата му, втренчи поглед в пребледнялото му лице. — Струваше ли си? — попита той. — Господи, струвало ли си е някога?

Пусна Напър и се изправи да изчака приятелите си. Те изскочиха от колата на Кал. Като куршуми, помисли си Фокс, защото в ума му се въртяха куршуми.

— Благодаря ви, че дойдохте. Някой от вас трябва да се обади на Хоубейкър. Обхватът ми се губи тук.

Кал прецени положението и въздъхна.

— Аз ще се погрижа.

Извади мобилния си телефон и се отдалечи на няколко метра по пътя.

— Пострадал си — отбеляза Гейдж.

— Да, пистолетът стреля, когато счупих ръката му. Куршумът се заби право в месото. Болката е непоносима. — Погледна надолу към Напър, който седеше и хленчеше на мокрото шосе. — Неговата ръка ще боли по-дълго. Не докосвай това — добави той, когато Гейдж се наведе да вдигне пистолета. — Ще заличиш доказателства, ако оставиш свои отпечатъци по оръжието.

Извади голяма носна кърпа и му я подаде.

— Увий го в това. И внимавай с него, по дяволите.

— Върви с Кал.

Суховатият тон на Гейдж го накара да се обърне и да срещне погледа му. Поклати глава.

— Не. Няма смисъл, Гейдж.

— Прострелял те е. И отлично знаеш, че е възнамерявал да те убие.

— Възнамеряваше. Искаше. Знаеш ли, нося тази бухалка в пикапа откакто двамата със Сибил ме видяхте да лежа мъртъв край пътя. Късметлия съм. — Фокс сложи ръка върху раната си и се намръщи при вида на червеното петно, което остана на дланта му, когато я отмести. — Почти. Ще спазим закона.

— Той не дава пукната пара за закона.

— Ние не сме като него.

Кал се върна при тях.

— Шерифът е на път. Обадох се и в къщата. Лейла знае, че си добре.

— Благодаря. — Фокс сви ранената си ръка. — Някой от вас да е хванал мача?

Останаха на пътя в дъжда да чакат полицията и да си говорят за бейзбол.

Лейла се измъкна от къщата и се втурна към Фокс, докато той слизаше от колата. Сибил и Куин останаха на площадката и Гейдж тръгна към тях.

— Добре е.

— Но какво стана? Какво... вир-вода сте. — Куин си пое дъх. — Да влезем и да ви дадем сухи дрехи. Ще изпера тези, когато се преоблечете.

— Само още нещо — намеси се Сибил. — Къде е той? Онзи кучи син?

— В ареста. — С ръка около талията на Лейла, Фокс изкачи стъпалата до площадката. — Там ще се погрижат за счупената му ръка и ще му повдигнат редица обвинения. Господи, искам бира.

Малко по-късно, сух и с бира в ръка, Фокс им разказа:

— Отначало само се ядосах, слязох от колата и повдигнах капака. Но си спомних за онова, което Гейдж и Сибил видяха край пътя и заради което държах вярната си бухалка под седалката.

— Слава богу! — задъхано промълви Лейла, извърна глава и долепи устни до вече здравата му ръка.

— Резервоарът беше пълен, пикапът беше на профилактика преди две седмици, така че се съсредоточих върху двигателя.

— Ти не разбираш нищо от двигатели — изтъкна Гейдж.

Фокс повдигна среден пръст.

— Захар в резервоара. Работи няколко километра, после кашля и угасва. От пикапа ми вече не става нищо.

— Градски мит. — Кал повдигна ръка със своята бира. — Явно захарта е задръстила горивния филтър или инжекторите и затова двигателят е отказал. Трябва само да го откараш в сервиз да сменят филтрите и да почистят резервоара. Ще ти струва около двеста долара.

— Така ли? Толкова било просто. Мислех...

— Съмняваш се в нашия Макгайвър? — попита Гейдж.

— Оглупах за момент. Както и да е, разбрах, че е саботаж, и не беше трудно да се досетя за виновника. Извадих бухалката и я държах зад гърба си, когато Напър се появи.

— Въръжен — добави Лейла.

Фокс стисна ръката ѝ.

— Куршумите не ме ловят. Почти. Важното е, че засега Напър остава зад решетките и не представлява заплаха за нас. Бях подготвен благодарение на Гейдж и Сибил и вместо да лежа край пътя, седя тук. Всичко това е добре.

— Положителна развръзка — съгласи се Сибил — и още една точка за нас. Има и друго важно нещо. Освен факта, че Фокс седи тук, той е успял да превърне потенциално отрицателна възможност в положителна. Съдбата има различни пътища.

— Точно сега се радвам, че не съм по пътищата. Има и други новини... — Фокс им каза за напредъка във фермата. Усмихна се на Куин, когато я видя да се прозява. — Отегчавам ли те?

— Не. Извинявай. Мисля, че има нещо общо с бебето.

— Какво бебе?

— О, господи, не сме ти казали. Покрай куршумите, които не те ловят, и преносимите тоалетни, забравихме. Бременна съм.

— Какво? Сериозно? Копая канали за тоалетни, после се пазя от куршуми, а сега узнавам, че ще си имаме бебе. — Фокс стана от стола,

приблужи се да я целуне и смушка Кал в рамото. — Отнеси жената до леглото. Очевидно знаеш как.

— Знае, но мога да стигна и сама. И мисля да го направя. — Куин стана и сложи ръце на бузите на Фокс. — Добре дошъл у дома.

— И аз идвам. — Кал се изправи. — Всички имаме нужда от сън. Не стигнахме далеч със сеанса, защото грубо бяхме прекъснати. Утре?

— Утре — съгласи се Гейдж.

— И аз мисля да се кача горе. — Сибил се приближи към Фокс и го целуна. — Браво на теб, сладур.

Чу смеха на Куин, докато минаваше покрай спалнята на Кал, и се усмихна. Положителна енергия, помисли си тя, Куин я излъчваше в изобилие, като светлина. А точно от светлина се нуждаеха.

Самата тя бе малко уморена, призна си Сибил. Навярно и другите се чувстваха така, при толкова кошмари и безсънни нощи. Не бе зле да се опита да отпусне тялото си с малко йога, гореща вана или нещо друго.

Гейдж застана зад нея и когато тя понечи да извърне глава към него, обхвана ханша ѝ и я накара да се обърне. Побутна я с гръб към вратата, затвори и я задържа така.

— Е, здравей.

Ръцете му се придвижиха към китките ѝ, повдигайки нейните над главата ѝ. Тялото, което се бе надявала да отпусне, изведнъж се стегна. Доловила желанието в очите му, въздъхна, преди устните им да се слепят. През нея премина тръпка, когато вместо жажда, срещна нежност.

Бавна и спокойна, целувката успокояваше и възбуждаше. Докато ръцете му притискаха нейните като окови и сърцето ѝ биеше все по-силно, той търпеливо изучаваше устните ѝ. Сибил се потопи в насладата и замърка, когато едната му ръка притисна китките ѝ, а другата се плъзна по тялото ѝ.

Лекото, почти недоловимо докосване разпали желание в корема ѝ и предизвика слабост в коленете ѝ. Устните му не преставаха да галят нейните. Разкопча колана ѝ, затанцува с пръсти под полата ѝ и леко захапа брадичката ѝ.

Тя си представи, че се разлива в ръцете му като сметана.

Ръката му внезапно сграбчи деколтето на блузата ѝ и я разкъса по средата.

В очите ѝ се изписа изумление, дъхът ѝ секна за миг. Пръстите му пак закачливо се плъзнаха по кожата ѝ.

— Любовната игра не бива да е предсказуема. Мислиш си, че знаеш всичко. — Последва дълга, задушаваща целувка. — Но не знаеш. Няма да отгатнеш.

Ръката му притисна китките ѝ по-силно, предупредително, а целувката трептеше и проблясваше като коприна. Той почувства постепенното ѝ потапяне в нея, отдаването на това прелестно тяло, отпускането на тези стройни крака и ръце. Изведнъж ръката му проникна бързо между бедрата ѝ и почти брутално я издигна до върха, а устните му заглушиха стонове ѝ.

— Не можеш да си представиш колко те желая.

Дъхът ѝ затрепери, очите ѝ останаха взрени в неговите.

— Мога.

— Да видим — усмихна се той.

Завъртя я и Сибил се принуди да се подпре на вратата, а после неволно сви ръцете си в юмруци, докато той правеше чудеса с тялото и съзнанието ѝ, които отчаяно я тласкаха към забрава и я връщаха обратно. Забави, отново я обсипа с успокояващи ласки и я вдигна на ръце. Когато я отнесе до леглото, бе готова да се сгуши до него в пълно блаженство, но след миг се озова притисната под тялото му.

— Това далеч не е всичко.

— О, господи! — Тя потръпна, когато Гейдж се спусна надолу и потърка зърното ѝ с език. — Ами ако припадна?

Устните му трепнаха до гърдите ѝ.

— Ще те свестя.

После жадно всмука плътта ѝ.

Тя тръпнеше под него, оставяше се в негова власт и потъваше в забрава. Тялото ѝ се извиваше нагоре, потръпваше отново, преди да се отпусне. И всеки път той знаеше, че е с него, усещаше сливането, жаждата. Тя бе сила и красота, която не си бе въобразявал, че някога ще притежава, и сега бе с него.

Когато отново навлезе в мекотата ѝ, знаеше, че кръвта ѝ кипи като неговата. Когато я чу да изрича името му, знаеше, че двамата са изгубени. Изгубени заедно.

Тя се носеше по повърхността на топло езеро от наслада. Никакво напрежение, умора или страх за утре. Блажено изтощение.

Замаяна, отвори очи и видя, че той я гледа.

Едва намери сили да се усмихне.

— Ако си мислиш за още веднъж, значи последния път си получил сериозно мозъчно увреждане.

— Беше разбиващо. — Как можеше да обясни случващото се с него, когато едновременно бяха стигнали до върха? Нямаше думи. Наведе се и докосна устните ѝ със своите. — Мислех, че си заспала.

— Беше по-хубаво от сън. Блажен унес. — Гейдж хвана ръката ѝ и тя видя желанието в очите му. — О! Но...

— Има ли по-добър начин за отпускане от секса? — попита той. — Има ли нещо, което да излъчва повече положителна енергия, ако го правиш както трябва? А ние го правим страхотно, скъпа. Но за да опитаме с другия вид единение, трябва и двамата да го искаме.

Сибил въздъхна. Той имаше право. Ако опитаха сега, когато бяха толкова близки телом и духом, може би щяха да преодолеят бариерата на онова, което ги бе обезсърчило при последните няколко опита.

— Добре. — Тя се обърна към него, за да бъдат с лице един към друг, сърце до сърце. — Както започнахме преди, съсредоточаваме се върху теб, Кал и Фокс и върху камъка.

Гейдж видя своя образ в очите ѝ, сля се с него. Потъна в тях и се пренесе на откритата местност, сред която стърчеше Свещеният камък. Беше сам.

Във въздуха се носеше нейното ухание — загадъчно, примамливо. Слънцето разпръскваше златисти лъчи, дърветата бяха покрити с гъста зеленина. Кал застана до него, с пълна екипировка и спокоен, сериозен поглед. И с брадва в ръка. Фокс зае мястото си от другата му страна със сурово изражение. Държеше лъскав нож, извит като сърп.

За миг стояха тримата, с лице към камъка, върху който бе техният.

После адът изригна.

Мрак, вятър и кървав дъжд ги връхлетяха като зверове. Издигнаха се огнени стени, обгърнаха двата камъка като плащ. В този миг Гейдж осъзна, че войната, която са водили двадесет и една години, е била просто поредица дребни схватки, атаки и отстъпления. Това бе истинската война.

Облени в пот и кръв, жените се биеха редом с тях. Остриета, юмруци и куршуми пронизваха морето от писъци. Леденият въздух се изпълваше с дим, докато падаха и отбиваха удари. Нещо разкъса гърдите му като остри нокти, вряза се в плътта му, проля още кръв. Кръвта потече по земята, засъска.

Полунощ. Чу тази мисъл в съзнанието си. Наближаваше полунощ. Прокара длан по раната и подаде ръка на Сибил. Със сълзи в очите, тя я хвана и подаде своята на Кал.

Един по един се присъединиха, докато ръцете, кръвта и волята им станаха едно цяло. Земята се разцепи, огънят допълзя по-близо и черната маса прие образ. Той погледна в очите на Сибил още веднъж, запечатана в съзнанието си онова, което откри там, и разруши веригата.

Посягайки през пламъците, взе горящия камък с гола ръка. Стисна го в шепата и се хвърли сам към мрака.

Право в корема на звяра.

— Стига, стига, стига! — Сибил коленичи до него на леглото и заудря с ръце по гърдите му. — Събуди се, събуди се! За бога, Гейдж, върни се!

Нима можеше? Нима някой можеше да се завърне от там? От този студ, огън, болка и ужас? Когато отвори очи, всичко отново нахлу в него и се събра като рояк оси в главата му.

— От носа ти тече кръв — промълви той.

Сибил издаде нещо средно между ридание и ругатня, преди да стане от леглото и залитайки да тръгне към банята. Върна се с кърпи за двамата и притисна едната към восъчнобледото си лице.

— Къде... Къде беше онази точка?

Гейдж потърси акупресурните точки на ръката ѝ, на врата ѝ.

— Няма смисъл.

— Има. Гади ми се. — Остана неподвижен, затвори очи. — Мразя да ми се гади. Да изчакаме минута.

Разтреперана, тя се пхна обратно в леглото, притискайки се към него.

— Помислих... стори ми се, че не дишаш. Какво видя?

— Ще бъде по-страшно от всичко, с което сме се сблъскали досега, всичко, което сме си представяли. Ти го видя. Усещах те до мен.

— Видях как умираш. Ти видя ли това?

Отчаянието в тона ѝ го изненада толкова, че не се осмели да се надигне.

— Не. Взех камъка, виждал съм тази сцена и преди. Взех го и се втурнах право към копелето. После... — Не можеше да опише какво бе видял и изпитал. Не желаше. — Нищо. В следващия миг ти ме удряше и ми казваше да се събудя.

— Видях как умираш — повтори тя. — Хвърли се към него и то те погълна. Настана пълна лудост. Вече цареше лудост, но стана още по-страшно. А демонът сменяше образа си, гърчеше се, пицеше, гореше. Не зная колко продължи всичко. После засия ослепителна светлина. Не виждах нищо. Светлина, топлина и звуци. После тишина. То бе изчезнало, но ти лежеше на земята, целият в кръв. Мъртъв.

— Как така беше изчезнало?

— Не чу ли какво казах? Ти беше мъртъв. Не умираш, в безсъзнание или някакво умопомрачение. Когато стигнахме до теб, беше мъртъв.

— Вие? Всички ли?

— Да, да, да.

Сибил закри лицето си с ръце.

— Престани. — Той рязко ги отместа. — Убихме ли го?

Насълзените ѝ очи срещнаха погледа му.

— Убихме теб.

— Глупости. Унищожихме ли го, Сибил? Сразихме ли го, когато магическият камък се заби в него?

— Не съм сигурна... — Но когато Гейдж обхвана раменете ѝ, тя затвори очи и потърси сила в себе си. — Да. Не остана и помен. Ти го прати право в ада.

Лицето му светна като огъня, който гореше зад него.

— Вече знаем как ще стане.

— Не говориш сериозно. То те уби.

— Видяхме Фокс мъртъв край пътя. Сега спи като бебе на онзи неудобен диван или прави секс с Лейла. Потенциални възможности, не забравяй. Това е едно от любимите ти неща.

— Никой от нас няма да ти позволи да го сториш.

— Никой от вас не решава вместо мен.

— Защо трябва да бъдеш ти?

— Това е хазарт. — Гейдж сви рамене. — Моята специалност. Успокой се, скъпа. — Нехайно погали ръката й. — Стигнахме толкова далеч. Ще се поровим още, ще преценим нещата от всеки ъгъл, възможностите. Хайде да поспим.

— Гейдж...

— Ще поспим и утре ще помислим трезво.

Но докато лежеше в мрака и знаеше, че тя лежи будна до него, Гейдж вече бе взел решение.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каза им на сутринта, и бе напълно искрен. После изпи кафето си, докато около него се водеха спорове и се обсъждаха алтернативи. Ако някой от тях бе предложил да се хвърли в бездната на ада без парашут, помисли си Гейдж, и той би реагирал така. Но трябваше да е точно той и за това имаше важна причина.

— Ще теглим жребий. — Фокс стоеше намръщен, с ръце в джобовете. — Тримата. Ще го направи този, който изтегли късата клечка.

— Извинявай. — Куин размаха пръст срещу него. — Шестима сме. Всички ще теглим.

— Шест и половина. — Кал поклати глава. — Ти си бременна и няма да си играеш с живота на бебето.

— Щом баща му може да участва, може и майката.

— Бащата не го носи в корема си — изтъкна Кал.

— Преди да говорим за някакъв глупав жребий, трябва да помислим. — На път да рухне, Сибил се обърна с гръб към прозореца, през който досега се бе взирала навън с празен поглед. — Няма да се държим, сякаш със сигурност един от нас ще умре. Господи, кой да бъде? Никой тук не желае един да се пожертва заради всички.

— Съгласна съм със Сибил. — Лейла потърка ръката на Фокс за успокоение. — Камъкът е оръжие, очевидно най-мощното. Трябва да проникне в Туис, но как?

— Да го изстреляме по някакъв начин — замислено каза Кал. — Можем да изобретим нещо.

— Какво, прашка? Катапулт? — попита Гейдж. — Или оръдие? Това е начинът. Нужно е не просто камъкът да проникне в Туис, а някой от нас да го отнесе и натика в гърлото му. Нужна е кръв, нашата кръв.

— Ако наистина е така, в което не сме сигурни, връщаме се на жребия.

Кал побутна кафето си и се приближи към Гейдж.

— Тримата сме заедно от първия ни ден. Не си го решил ти.

— Не съм. Просто така е било писано.

— Но защо точно ти? Посочи ми причина.

— Дошъл е моят ред. Толкова е просто. Ти прободеш създанието с нож през зимата и разбрахме, че можем да го нараним. Два месеца по-късно Фокс ни показва, че можем да натрием носа му и да останем живи. Нямаше да сме толкова близо до края, ако вие двамата не бяхте направили тези неща. Ако тези три жени не бяха пристигнали тук и не бяха останали, готови да рискуват всичко. Сега е мой ред.

— А ние какво да правим? — сопна се Сибил. — Да седим и да чакаме?

Гейдж я погледна спокойно.

— И двамата знаем какво видяхме и почувствахме. Ако всички се върнем назад, стъпка по стъпка, ще видим, че е било неизбежно. Имало е причина на мен да се падне бъдещето.

— За да нямаш такава?

— Е, може би аз не, но вие ще имате. — Гейдж отмести поглед от Сибил към Кал. — Градът ще има. Както и всяко друго място, където Туис възнамерява да отиде, след като приключи тук. Ще играя с картите, които са ми раздадени. Няма да се оттегля.

Кал потърка тила си.

— Не казвам, че съм съгласен, но да кажем, че гласувам „за“ само защото все още имаме време да измислим начин да го направиш, без да умреш.

— Твърдо „за“ в такъв случай.

— Ще те измъкнем — предложи Фокс. — Може би има начин да те измъкнем, Гейдж. Да те вържем с въже или нещо като юзди. — Погледна Кал. — Можем да го издърпаме обратно.

— Ще поработим по въпроса.

— Може би трябва да накараме Туис да приеме физически образ — намеси се Лейла. — Момче, куче, мъж...

— И да се задържи достатъчно дълго в този образ, за да натикам камъка в задника му?

— Нали беше в гърлото?

Гейдж се усмихна на Лейла над кафето си.

— Образно казано. Ще се чуя с приятеля си демонолог, доктор Линц. Повярвайте ми, няма да се втурна неподготвен. Не по-малко от

вас искам да изляза жив. — Той погледна Сибил. — Имам планове за по-нататък.

— Тогава продължаваме да умуваме, да работим. Трябва да отида до кантората — каза Фокс, — но ще отменя или отложа всички срещи и ангажименти в съда за периода.

— Ще те откарам.

— Защо? О, мамка му! Напър, пикапът. Това ме подсеща, че тази сутрин трябва да се отбия при Хоубейкър и да отскоча до сервиза, за да разбера дали става нещо от пикапа.

— Ще ми разкажеш подробно за първата част — каза Гейдж. — Ще сляза с вас до града. Може аз да се отбия в сервиза, ако искаш.

Кал стана.

— Ще се справим и с това — обърна се той към всички. — Ще намерим начин.

Когато мъжете потеглиха, жените седнаха в кухнята.

— Толкова е глупаво. — Куин удари с длан по плота. — Да теглим жребий? Господи! Един от нас да навлезе в минираното поле, докато останалите стоим със скръстени ръце?

— Не стояхме — тихо каза Сибил. — Повярвайте ми. Беше ужасно, Кю. Ужасно. Тътенът, димът, вонята. И студът. Беше огромно чудовище, не малко зло момче или голямо свирепо куче.

— Но вече сме се били с него. Наранявали сме го. — Лейла хвана ръката й. — Ако го нараним отново, силата му ще отслабне. Ако отслабне достатъчно, няма да може да убие Гейдж.

— Не зная. — Сибил се замисли за всичко, което бе видяла и открила при проучванията си. — Иска ми се да знаех.

— Възможности, Сиб. Не забравяй това. Каквото и да си видяла, може да бъде променено, както вече се убедихме благодарение на виденията ти.

— Донякъде. Трябва да се качим горе и да вземем една от неизползваните ти тест ленти.

— О, пробвах три пъти. — Куин тревожно притисна ръка към корема си. — Дори тази сутрин почувствах гадене и...

— Не е за теб, а за Лейла.

— За мен? Какво? Защо? Не съм бременна. Цикълът ми не е...

— Знаем кога трябва да ти дойде — прекъсна я Сибил. — Ние сме три жени, които живеят в една къща от месеци. Когато и на мен.

— Следя цикъла си.

— Аз също следях своя — замислено каза Куин. — Но това не обяснява защо се съмняваш за Лейла.

— Върви да намокриш лентичката. — Сибил стана и им даде знак да я последват. — Лесно е.

— Добре, добре, само за да се успокоиш. Не съм бременна. Би трябвало да знаеш, да усещам, нали?

— Рядко имаме видения за себе си.

Сибил тръгна първа нагоре, влезе в стаята на Куин и седна на леглото ѝ, когато Куин отвори чекмедже.

— Избери си.

Подаде ѝ две кутийки.

— Няма абсолютно никакво значение.

Лейла напосоки взе едната.

— Към тоалетната — подкани я Сибил. — Ще почакаме.

Когато тя влезе в банята, Куин се обърна към Сибил.

— Ще ми кажеш ли защо я накара да прави тест?

— Нека изчакаме.

След няколко минути Лейла се върна с лентата.

— Ето, готово. Отрицателен е.

— Не са минали трийсет секунди — изтъкна Куин.

— Трийсет секунди, трийсет минути. Не може да съм бременна.

Ще се омъжа през февруари. Дори все още нямам годежен пръстен. После, ако купим къщата, която сме набеleyзали, ще я обзаведем и след като бизнесът ми потръгне и процъфти, тогава може да забременея. Следващият февруари, на първата ни годишнина, е идеалното време за зачеване. Вече всичко ще бъде наред.

— Наистина страдаш от мания за планиране и организиране — отбеляза Сибил.

— Точно така. Освен това познавам собственото си тяло, цикъла си и... — Лейла замълча, когато сведе поглед към тест лентата. — О!

— Дай да видя. — Куин я грабна от ръката ѝ. — Това е огромен, съвършено ясен и неоспорим плюс, госпожице „Не може да съм бременна“.

— Ох! Ох! О!

— Боже! — Куин подаде лентата на Сибил. — Поеми си дъх за минута. Виж как ще се почувстваш, когато шокът отминие.

— Навярно ще ми трябва повече време. Бях... запланувала кога ще се случи. Искаме деца. Разговаряли сме. Просто мислех... Дай да погледна отново. — Лейла грабна лентата от Сибил и се загледа в нея. — Дяволска работа.

— В добър или в лош смисъл? — попита Куин.

— Още минута, и сега ще поседна. — Лейла се отпусна на леглото, вдиша и издиша няколко пъти. После избухна в смях. — Добър, разбира се. Около година и половина по-рано от предвиденото, но мога да проявя гъвкавост. Фокс ще бъде на седмото небе! Бременна съм. Откъде знаеше?

— Видях ви. — Трогната от лъчезарната ѝ усмивка, Сибил погали косите на Лейла. — И двете с Куин. Очаквах го. Двамата с Гейдж ви видяхме. През зимата... другата зима. Ти подремваше на дивана, когато Кал влезе. И беше очевидно, че си бременна.

— Как изглеждах?

— Огромна. Прелестна и невероятно щастлива. И двамата изглеждахте така. Видях и Лейла, в бутика, който изглеждаше страхотно. Фокс ти донесе цветя. Бяха по случай първия ти месец в бизнеса. Беше някъде през септември.

— Мислим, че мога да го открия през август, ако... ще го открия през август — поправи се тя.

— Все още не ти личеше, но нещо, което каза... Гейдж едва ли е обърнал внимание. Може би мъж не би се досетил. Бяхте толкова щастливи. — При спомена за другото видение от предишната вечер Сибил прехапа устни. — Така трябва да бъде. Вярвам, че ще се сбъдне.

— Скъпа... — Куин седна до нея и обви ръка около раменете ѝ. — Мислиш, че Гейдж трябва да умре, за да се сбъдне всичко това за нас.

— Видях как се случва. Всичко. Както и той. Доколко е съдба, доколко — избор? Вече не зная. — Сибил хвана ръката на Лейла и отпусна глава на рамото на Куин. — В някои от статиите, които открих, се говори за нуждата от саможертва, за да има равновесие. За да унищожи мрака, светлината трябва да пожертва част от себе си. Камъкът, източникът на сила, трябва да проникне в мрака чрез светлината. Не ви казах.

Тя повдигна ръце, задържа ги пред лицето си, после ги отпусна.

— Не ви казах, защото отказвах да повярвам. Не исках да го приема. Не знаех защо трябваше да се влюбя в него само за да го загубя. Защо по този начин?

Куин я притисна в прегръдката си.

— Ще намерим друг начин.

— Опитвала съм.

— Ще опитаме всички заедно — напомни ѝ Лейла. — Ще го намерим.

— Ние не се предаваме — изтъкна Куин. — Това е единственото, което няма да направим.

— Прави сте. Прави сте. — Надеждата не бива да умира, напомни си Сибил. — Сега не е моментът за мрачни размисли за съдбата. Да излезем от тази къща. Нека просто излезем за няколко часа.

— Искам да кажа на Фокс. Ще отидем до града и ще му го кажа лично. Ще бъде щастлив ден за него.

— Идеално.

Когато узнаха от пъргавата нова офис мениджърка на Фокс, че в момента има клиент, Лейла реши да свърши едно-две полезни неща.

— Ще изтичам до горе да взема още дрехи и малотрайните продукти от кухнята. Ако все още е зает, е, просто ще изчакам.

— Ще му кажа, че сте тук, веднага щом приключи — напевно обеща офис мениджърката, когато трите жени се отправиха към стълбите.

— Аз ще започна от кухнята — каза Сибил.

— Ще ти помогна. След като отида до тоалетната. — Куин пристъпи от крак на крак. — Може би си внушавам, че често ми се ходи до тоалетната, защото съм бременна. Но пикочният ми мехур е на друго мнение. Ооо! — продължи тя, когато Лейла отвори вратата на апартамента на Фокс и влязоха в хола. — Това място е...

— Подходящата фраза е „годно за обитаване“. — Лейла със смях затвори след тях. — Удивително е как може да изглежда при редовно професионално почистване.

Разделиха се, Сибил тръгна към кухнята, а Куин — към банята. Лейла влезе в спалнята и застина, когато усети допира на хладното

острие до шията си.

— Не викай. Ще прережа гърлото ти и ще бъде жалко.

— Няма да викам.

Погледът ѝ се спря на леглото, въжето върху него и ролката широко тиксо. Тубата с бензин. Видението на Сибил, помисли си тя. Сибил и Гейдж я бяха видели вързана на пода и с лепенка на устата, докато към нея пропълзява огън.

— Не искаш да направиш това. Не е твоята воля.

Той бавно затвори вратата.

— Всичко тук трябва да изгори. Огънят пречиства.

Лейла вдигна поглед към лицето му. Позна го. Каз, момчето, което разнасяше пици от „Джинос“. Беше едва на седемнадесет. Но сега очите му святкаха със смразяваща ярост, живяла векове. Със зловеща усмивка я побутна назад към леглото и нареди:

— Сваляй дрехите!

В кухнята Сибил извади мляко, яйца и плодове от хладилника и ги сложи на плота. Когато се обърна към един от шкафовете да потърси кутия или торбичка, видя счупеното стъкло на задната врата. Веднага извади пистолета от чантата си и посегна към нож от поставката.

Един вече липсваше, с ужас забеляза тя. Някой бе взел единия от кухненските ножове. Здравно стисна своя и се завъртя към хола точно когато Куин отвори вратата на банята. Сибил сложи пръст на устните си, пхна ножа в ръката ѝ и посочи към вратата на спалнята.

— Върви да повикаш помощ — прошепна тя.

— Няма да ви оставя — прошепна също Куин и извади телефона си.

Вътре Лейла се взираше в разносвача на пици, който често си бърбеше с Фокс за спорт. Задръж погледа му, каза си тя, докато сърцето ѝ препускаше. Говори. Не преставай да му говориш.

— Каз, нещо се е случило с теб. Нямах вина.

— Кръв и огън — каза той, все още ухилен.

Лейла направи крачка назад, когато момчето размаха ножа и поряза ръката ѝ. И ръката, ровеща в дамската ѝ чанта, най-сетне напипа това, което търсеше. Тя нададе писък, както и той, когато пръсна заслепяващ спрей в очите му.

Щом чуха писъците, Куин и Сибил се втурнаха през вратата на спалнята. Видяха как Лейла се опитва да достигне до ножа на пода, а момчето, което всички познаваха, ридае, закрило лицето си с ръце. Инстинкт, паника или просто гняв накара Сибил да продължи навътре. Срита го в слабините и когато той се преви надве и отмести ръце към чатала си, го натъпка в гардероба.

— Бързо, бързо, помогнете ми да придърпам тоалетката пред вратичката — нареди тя, след като здраво я затвори.

Момчето скимтеше, ридаеше, удряше по вратата на гардероба.

Куин с трепереща ръка извади телефона си. След петнайсет минути шериф Хоубейкър измъкна хленещото момче от гардероба в спалнята.

— Какво става тук? — попита Каз. — Очите ми! Не виждам. Къде съм? Какво става?

— Не помни — каза Сибил, докато стоеше до Куин и стискаше ръката ѝ. Пред тях бе съвсем обикновен пострадал и объркан тийнейджър. — Освободило го е.

Хоубейкър сложи белезници на Каз и кимна към флакона на пода.

— Това ли използвахте срещу него?

— Заслепяващ спрей. — Лейла седеше на ръба на леглото и се притискаше към Фокс. Сибил не знаеше дали приятелката ѝ търси опора, или се опитва да му попречи да се нахвърли върху горкото момче. — Живяла съм в Ню Йорк.

— Ще го откарам в ареста и ще се погрижа за очите му. Трябва да дойдете всички, да дадете показания.

— Ще наминем след малко. — Фокс срещна погледа на Каз. — Искам да остане затворен, докато изясним тази работа.

Хоубейкър погледна въжето, ножовете, тубата бензин.

— Ще остане.

— Очите ми парят. Не разбирам — проплака Каз, докато Хоубейкър го извеждаше. — Фокс, хей, какво е това?

— Не беше той. — Лейла потърка чело в рамото на Фокс. — Всъщност не беше той.

— Ще ти донеса вода. — Сибил тръгна към вратата, но се спря, когато Кал и Гейдж се втурнаха в апартамента. — Добре сме. Всички сме добре.

— Не докосвайте нищо — предупреди Фокс. — Хайде, Лейла, да се измъкваме от тук.

— Не беше той — повтори Лейла и обхвана лицето на Фокс с ръце. — Знаеш, че не е виновен.

— Да, зная. В момента ми се иска да го направя на пихтия, но зная.

— Някой ще ни разкаже ли? — попита Кал.

— Искал е да убие Лейла — суховато каза Гейдж. — Хлапетото. Видението, което имахме със Сибил. Да я разсъблече и върже и да запали апартамента.

— Но го спряхме. Както Фокс спря Напър. Не се случи. Две точки за нас — въздъхна Лейла. — Два пъти променихме хода на събитията.

— Три. — Сибил посочи входната врата. — Тази беше, нали? — обърна се тя към Гейдж. — Вратата, през която видяхме как Куин се опитва да излезе, когато ножът преряза гърлото ѝ. Същият нож, който Каз беше взел от кухнята. Никое от тези неща не се случи, защото бяхме подготвени. Променихме потенциалните възможности.

— Везните натежават в наша полза.

Кал притегли Куин към себе си.

— Трябва да отидем в участъка, да опишем случая и да повдигнем обвинение.

— Фокс...

— Освен — продължи той, трогнат от умоляващия тон на Лейла, — освен ако момчето напусне града или отиде във фермата, докато минат Седемте. Ще поговорим с него и родителите му. Не бива да остава в Холоу. Не можем да рискуваме.

Лейла отново въздъхна.

— Вие тръгвайте. Искам да остана насаме с Фокс за няколко минути.

По-късно, решила, че е уместно, Сибил завлече Гейдж обратно в апартамента на Фокс да натоварят провизиите.

— Толкова труд за кутия мляко и няколко яйца.

— Не е само това, а и не одобрявам похабяването на продукти. Така ще спестим на Лейла идването дотук, поне докато се съвземе.

Защо си толкова сприхав?

— О, не зная, може би има нещо общо с факта, че жена, която истински харесвам, е била държана с нож до гърлото от обезумял доставчик на пици.

— Би трябвало да се радваш, че Лейла имаше заслепяващ спрей и благодарение на бързите ѝ рефлексии и двете ни с Куин успяхме да се справим с положението. — Измъчвана от главоболие заради напрежение и схванати рамене, Сибил сложи млякото в торбичка. — А доставчикът на пици, който е бил използван срещу нас, е на път към баба си и дядо си във Вирджиния, заедно с останалите от семейството. Така още петима души ще бъдат в безопасност.

— Бих могъл да погледна нещата от този ъгъл.

Тонът му накара устните ѝ да трепнат.

— Но предпочиташ да бъдеш сприхав.

— Може би. Имайки предвид и че вече трябва да се тревожим за две бременни жени, а не само за една.

— И двете са доказали, че са напълно способни да се грижат сами за себе си, особено днес. Бременната Лейла успя да запази самообладание, да порови в чантата си и да извади спрей, с който да напръска очите на горкия хлапак. Спаси себе си, а вероятно и Куин, и мен. И определено спаси момчето. Щях да го застрелям, Гейдж.

Сибил въздъхна, събирайки продуктите. Напрежението, осъзна тя, бе не само заради случилото се, а и заради онова, което би могло да се случи.

— Щях да застрелям онова хлапе без миг колебание. Зная. Благодарение на нея няма да се наложи да живея с това.

— С играчката, която носиш, само щеше да го ядосаш.

Устните ѝ отново трепнаха и тя извърна глава към него.

— Ако това е опит да ме накараш да се почувствам по-добре, не е лош. Но, господи, не е зле да пийна нещо за главоболието.

Когато Гейдж се отдалечи, тя продължи да опакова продукти. Той се върна с шишенце хапчета и ѝ наля чаша вода.

— От аптеката в банята.

Сибил глътна таблетката.

— Да се върнем на последното приключение. И Лейла, и Куин се отърваха без драскотина... за разлика от потенциалната развръзка, която видяхме. Това е много важно.

— Няма спор.

Гейдж застана зад нея и започна да разтрива нежно раменете ѝ.

— О, господи! — Очите ѝ блажено се затвориха. — Благодаря.

— Значи не всяко видение се случва, а има и неща, които не виждаме. Не видяхме Лейла бременна.

— Напротив, видяхме я. — Сибил се остави в ръцете му, на които разчиташе повече, отколкото на аспирина, за да се отърве от мъчителното главоболие. — Ти не забеляза. Видяхме ги двамата с Фокс в бутика, през септември. Беше бременна.

— Как... няма значение, женска интуиция — реши Гейдж. — Защо не го спомена тогава?

— Не бях напълно сигурна. Но това разкрива, че някои неща са писани, а други могат да бъдат променени. — Тя застана лице в лице с него. — Не е сигурно, че ще умреш, Гейдж.

— Предпочитам да остана жив. Но няма да избягам от съдбата си.

— Разбирам те. Обаче нашите видения до голяма степен помогнаха на приятелите ни да избегнат смъртта. Трябва да вярвам, че ще помогнат и на теб. Не искам да те загубя. — На път да рухне, Сибил пхна двете чанти с продукти в ръцете му и продължи шеговито: — Удобно е да си наблизю.

— За да ме товариш като магаре.

Сибил побутна следващата чанта към него.

— Не само. — Ръцете му бяха пълни и тя се повдигна на пръсти и потърка устните му със своите. — Време е да тръгваме. Трябва да се отбием в сладкарницата.

— За какво?

— За още една торта с надпис „Радваме се, че сте живи“. Хубава традиция. — Сибил отвори вратата и му стори път да мине пред нея. — Знаеш ли какво, за рождения ти ден, когато оцелееш, ще ти направя торта.

— Ще направиш торта за мен, ако оживея?

— Великолепна. — Тя затвори вратата и погледна парчето фазер, което Гейдж бе сложил на мястото на счупеното стъкло. — На шест етажа, по един за всеки от нас.

Когато очите ѝ запариха и необяснимо се насълзиха, извади слънчевите очила от чантата си и ги сложи.

— Седем — поправи я Гейдж. — Седем е магическо число, нали? Трябва да бъдат седем.

— Седми юли, седеметажна торта. — Изчака, докато той сложи чантите в багажника на колата си. — Дадено.

— Кога е твоят рожден ден?

— През ноември. — Сибил се качи в колата. — На втори ноември.

— Знаеш ли какво, ако доживея да опитам онази твоя прословута седеметажна торта, за рождения ти ден ще те заведа където поискаш.

Въпреки свития си стомах, Сибил шеговито му се усмихна.

— Внимавай. Искам да отида на много места.

— Добре. Аз също.

Това бе само едно от нещата, заради които тя не излизаше от мислите му, помисли си Гейдж. Имаше много места, на които и двамата искаха да отидат. Кога бе престанал да мисли за себе си и за нея поотделно и бе започнал да си ги представя заедно? Не можеше да назове момента, но знаеше, че иска да посети всички тези места с нея.

Искаше да ѝ покаже любимите си кътчета и да види нейните. Да отидат на места, където никой от двамата не е бил, и заедно да ги опознаят.

Вече не му стигаше да бъде там, където е играта. Да странства по света сам. Искаше да отиде, да види и, разбира се, да играе, но идеята да е сам, не му допадаше както по-рано.

Беше го нарекла сприхав. Навярно донякъде това бе причината, според него — доста основателна. Реши, че е нелепо, и закрачи из стаята за гости, вместо да провери имейлите си, както бе възнамерявал. Пълна лудост бе да мисли за трайно обвързване, да е част от двойка, а не соло.

Но мислеше и това го изнервяше. Можеше да си представи, виждаше потенциалните възможности... със Сибил. Представяше си как двамата изследват света заедно, без бремето върху плещите си. Не му бе чужда дори мисълта да се установят някъде. В Ню Йорк, Вегас, Париж, където и да е.

Дом с нея, място, на което да се връщат.

Досега се бе връщал единствено в Хокинс Холоу. И то не изцяло по свой избор.

Но това можеше да стане, ако бе готов да заложи.

Може би щеше да е забавно да я придума.

Имаше време, достатъчно време да изгради стратегия. Трябваше да е съобразителен, помисли си Гейдж, сядайки пред лаптопа. Да намери начин да постигнат това обвързване, което бяха изяснили, че никой от двамата не желае. После можеше да заложи примка тук, примка там. Тя бе умна, но той не ѝ отстъпваше. Можеше да се обзаложи, че Сибил ще се увлече в играта още преди да усвои правилата ѝ.

Доволен от идеята, отвори имейла от професор Линц. Докато четеше, стомахът му се сви на топка, а очите му застинаха.

Дотук с плановете за бъдещето, фаталистично си помисли той. Неговото бе предопределено и му оставаха по-малко от две седмици.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гейдж отново поиска съвещание в офиса на Кал, само с братята си. Постара се да стане и да се измъкне от къщата, преди Сибил да се събуди. Бе имал нужда от време да поразмишлява сам, както сега се нуждаеше от време насаме с двамата си приятели.

Изложи пред тях спокойно, със суха терминология онова, което бе узнал от Линц.

— Забрави — бе мнението на Фокс. — Забрави, мамка му.

— Такъв е завършекът.

— Според твърденията на някакъв академик, когото не познаваме и никога не е идвал тук?

— Такъв е завършекът — повтори Гейдж. — Всичко, което знаем, всичко, с което сме се сблъскали, води до него.

— Ще употребя същия израз като адвоката — каза Кал след миг. — Забрави, мамка му.

Зелените очи на Гейдж бяха ясни и спокойни. Вече се бе примирил с неизбежното.

— Оценявам емоционалността ви, но всички знаем каква е истината. Никой от нас нямаше да оцелее досега. Единствената причина да сме все още тук е фактът, че Дент е нарушил правилата и ни е дал способности, дал ни е източник на сила. Време е за разплата. Не казвай „защо точно ти“. — Гейдж размахва пръст срещу Фокс. — Изписано е на лицето ти, а вече обсъдихме тази част. Мой ред е и това е съдбата ми, по дяволите. Този път ще свърши, този път и по този начин. Добрата страна е, че няма да се налага на всеки седем години да довличам задника си тук, за да ви спасявам.

— Забрави и това — отвърна Фокс, но вече не така разпалено, и стана. — Нещата ще се развият другояче. Подходът ти е твърде едностранчив. Не преценяваш нещата от различни гледни точки.

— Братко, работата ми е да ги преценявам от всяка гледна точка. Или ще го унищожим, или то ще властва тук. Ще приеме физическа форма и ще възвърне цялата си някогашна сила. Вече видяхме, че е на

път да успее. — Гейдж вяло потърка рамото си там, където бе белегът. — Имам си сувенир. За да го унищожим, напълно да го заличим от света, трябва да бъде пожертван живот от наша страна. Пролятата кръв ще плати цената, ще балансира везните. Част от светлината да потъне в мрак и дрън-дрън... Ще го направя, по един или друг начин. Ще е далеч по-лесно, ако имам подкрепата ви.

— Няма да седим и да гледаме как се жертваш заради отбора — каза Кал. — Продължаваме да търсим друг начин.

— А ако не намерим? Стига заблуди, Кал. Преживели сме твърде много заедно, за да се заблуждаваме.

— Ако не успеем, може ли аз да получа колата ти?

Гейдж хвърли поглед към Фокс и камък падна от плещите му. Щяха да сторят каквото трябва. Щяха да застанат зад него, както винаги.

— При твоето шофиране? Не, за бога. Сибил ще я получи. Тази жена знае как се шофира. Ще трябва да свършиш малко адвокатска работа за мен. За да съм спокоен.

— Добре, няма проблем. — Фокс сви рамене при ругатнята на Кал. — Залагам хонорара си, една хилядарка, че не само ще видим сметката на Голямото зло, а и всички ще си тръгнем от Свещения камък живи и здрави.

— И аз се присъединявам.

— Тогава да сключим облог.

Кал поклати глава и вяло разроши козината на Лъмپ под бюрото си, когато кучето се раздвижи в съня си.

— Само болен тип би заложил хилядарка, че ще умре.

Гейдж се усмихна.

— Жив или мъртъв, обичам да печеля.

— Трябва да кажем на жените — намеси се Фокс и присви очи срещу Гейдж. — Проблем ли има?

— Зависи. Ако им кажем...

— Няма „ако“ — прекъсна го Кал. — Шестимата сме еднакво въвлечени.

— Когато им кажем — поправи се Гейдж, — ще застанем срещу тях, тримата заедно. Няма да споря и с тях, и с вас. Споразумяваме се да търсим друг начин, докато времето изтече. Ако до тогава не намерим, ще действаме по моя план. Никой няма право да се отмята.

Кал стана и заобиколи бюрото, за да скрепят споразумението с ръкостискане. В този миг вратата се отвори с трясък. Сай Хъдзън, който неизменно присъстваше в състезанията от лигата на „Боул-а-Рама“, се втурна вътре с оголени зъби, настървено стреляйки с 38-калибров пистолет. Един от куршумите се заби в гърдите на Кал и го повали на земята, а Гейдж и Фокс се хвърлиха към Сай.

Огромното му широкоплещесто тяло не трепна и в дивата си ярост той ги отблъсна като мухи. Отново се прицели в Кал и отмести пистолета в последния момент, когато Гейдж изкрещя, а Лъмп зае поза за скок. Гейдж се подготви да посрещне куршума и с крайчеца на окото си съзря Фокс, който се надигаше като бегач на стартовата линия.

Бил Търнър нахълта в стаята като ураган. Метна се на гърба на Сай и го заудря с юмруци. Фокс се наведе, а кучето се нахвърли с чаткащи зъби. Четиримата се затъркаляха в жестока схватка. Пистолетът стреля още веднъж, когато Гейдж се надигна, грабна един стол и безмилостно го стовари два пъти върху откритата ръка на Сай.

— Добре ли си? — попита той Фокс, когато Сай се просна на пода.

— Да, да. Хей, момче, добро куче. — Фокс обвини ръка около дебелия врат на Лъмп. — Кал?

Гейдж се изправи и приклепна до него. Лицето на Кал бе мъртвешки бледо, очите — изцъклени, едва дишаше. Но когато разкъса ризата му, видя изстреляният куршум да излиза от раната. Кучето се приближи, близна лицето на стопанина си и изскимтя.

— Всичко е наред, ще се оправиш. — Гейдж хвана ръката на Кал и насочи цялата си сила. — Кажи ми нещо.

— Улучи ме в реброто — успя да промълви Кал. — Доста разкъсвания. — Бореше се да успокои дишането си, а Лъмп плъзна нос по рамото му. — Не мога да кажа точно.

— Достатъчно. Фокс, помогни ми, за бога.

— Гейдж...

— Какво! Не виждаш ли, че е...

Обзет от гняв, Гейдж рязко извърна глава. Видя Фокс, застанал на колене, да притиска напоената си с кръв риза към гърдите на Бил.

— Повикай линейка, ще държа това върху раната.

— Върви. Господи! — Кал издиша и вдиша дълбоко. — Аз ще се оправя. Върви.

Но Гейдж задържа ръката му в своята и извади телефона си. Приковал поглед в бледото лице на баща си, повика помощ.

Сибил се събуди с главоболие и отпадналост, които не я изненадаха. Сутрините не бяха любимата ѝ част от деня, особено след неспокойна нощ, а сега сънищата бяха истинско мъчение. Освен това вечерта Гейдж се бе затворил в себе си. Почти не бе проговорил, спомни си тя, докато обличаше халат, в случай че в къщата има мъже.

Е, не носеше отговорност за неговите настроения, реши тя. Всъщност той не бе единственият вгълбен в себе си. Щеше да седне с кафето си на задната тераса, сама. И да се предаде на мрачни размисли.

Идеята леко я ободри, или щеше, ако не бе заварила Лейла и Куин да водят приглушен разговор в кухнята.

— Разкарайте се. Никой да не ме заговаря, преди да съм поела две солидни дози кофеин.

— Съжалявам. — Куин препречи пътя ѝ към печката. — Ще трябва да почакаш.

Очите ѝ проблеснаха предупредително.

— Никой не може да ме накара да се откажа от сутрешното си кафе. Отдръпни се или лошо ти се пише, Кю.

— Никакво кафе преди ето това. — Куин взе теста за бременност от плота и го размаха пред лицето на Сибил. — Твой ред е, Сиб.

— Мой ред за какво? Разкарай се!

— Да намокриш лентичка.

Копнежът ѝ за кафе отстъпи място на искрено изумление.

— Какво? Полудяла ли си? Това, че при вас двете сперматозоидът е срещнал яйце, не означава...

— Забавно е, че имам още една подръка.

— Ха-ха!

— Любопитни сме — продължи Лейла. — Както самата ти изтъкна онзи ден, и на трите ни идва по едно и също време.

— Не съм бременна.

Лейла се спогледа с Куин.

— Нали и аз говорех така?

Почти отчаяно жадувайки за кафе, Сибил завъртя очи.

— Видях ви бременни. И двете. Не видях себе си.

— Рядко имаме видения за себе си — отвърна Куин. — Неведнъж си го казвала. Нещата са много прости. Искаш кафе? Е, върви в тоалетната. Няма да ти сторим път, Сиб.

Сибил намръщено грабна кутийката.

— Бременността прави и двете ви непоносими.

После тръгна към тоалетната на първия етаж.

— Това със сигурност означава нещо. — Лейла потърка ръце, обзета от глупаво безпокойство. — И да сме прави, и да не сме, означава нещо. Искане ми се да можехме да разберем какво.

— Имам някои идеи, но... — Куин тревожно закрачи към прага на кухнята. — Ще помислим по-късно. След теста. Каквото и да реши, трябва да сме с нея.

— Разбира се. Какво да реши... О, искаш да кажеш, ако е бременна, а не желае да бъде. — Лейла кимна и застана до Куин. — Няма спор. Ще направим необходимото.

Изчакаха още няколко минути и Куин зарови пръсти в косите си.

— Край. Вече не издържам.

Отмарширува до вратата на банята, почука и без да изчака, я побутна.

— Сиб, колко време... О, Сиб!

Приклепна и посегна да ѝ помогне да стане от пода.

— Какво ще правя? — промълви Сибил. — Какво ще правя сега?

— Като за начало стани от пода. — Лейла пъргаво се наведе и ѝ помогна да се изправи. — Ще ти сваря чай. Ще решим как да постъпим.

— Такава глупачка съм. — Сибил притисна пръсти към очите си, докато Куин ѝ помагаше да се довлече до стола. — Трябваше да се досетя, че това очаква и трите ни. Проклето съвпадение. Било е точно пред очите ми.

— Изведнъж ми хрумна посред нощ. Всичко ще бъде наред, Сибил. Каквото и да е желанието ти, каквото и да решиш, ние с Лейла сме с теб и ще се погрижим.

— За мен не е същото като за вас двете. С Гейдж... не кроим планове. — Сибил успя да се усмихне. — Не сме свързани както вие с Кал и Фокс.

— Влюбена си в него.

— Да, влюбена съм. — Сибил погледна Куин в очите. — Но това не означава, че сме двойка. Той не търси...

— Забрави какво търси. — Резкият тон на Лейла накара Сибил да примигне. — Какво търсиш ти?

— Е, определено не това. Искам да довършим започнатото тук и да прекараме известно време заедно. Не бива да мисля за по-нататък, а не съм толкова силна и хладнокръвна, че да не мисля и да не мечтая да постигнем нещо заедно. И не съм толкова оптимистично настроена, колкото ми се иска да бъда.

— Знаеш, че не е нужно да решаващ веднага. — Куин погали косите ѝ. — Може да си остане между трите ни, докогато желаш.

— Знаеш, че не можем да постъпим така — отвърна Сибил. — Всичко това има смисъл и той може да се окаже въпрос на живот и смърт.

— Богове, демони, съдба — сопна се Лейла. — Никой от тях няма право да решава вместо теб.

Когато Лейла сложи чая на масата, Сибил хвана ръката ѝ и енергично я стисна.

— Благодаря. Господи! Благодаря. Ние трите, те тримата. Ан Хокинс е имала трима сина и те са били надеждата, вярата и смелостта ѝ. Сега отново са трима... и трите нови живота в нас. Има симетрия, която не е за пренебрегване. В много култури, в много легенди бременната жена притежава особена сила. Ще използваме тази сила.

Пое си дъх и взе чая.

— Мога, когато всичко свърши, да избира да прекратя този живот в мен. Изборът е мой и, да, майната им на боговете и демоните. Изборът е мой и той не е да се откажа от тази възможност. Не съм дете и не ми липсват средства. Обичам бащата. Каквото и да се случи между нас с Гейдж, искрено вярвам, че е било предначертано. — Отново си пое дъх. — Зная, че това е правилният избор за мен. И признавам, че съм изплашена до смърт.

— Ще го преживеем заедно. — Куин хвана ръката ѝ, задържайки я в своята. — Ще се подкрепяме.

— Да. Засега си мълчете. Трябва да намеря най-подходящия начин да го кажа на Гейдж. Най-подходящия момент, най-подходящите думи. А междувременно трите ще се опитаме да открием как можем да използваме този изненадващ бум на плодовитост. Ако се свържа с...

— Запомни мисълта си — каза Куин, когато телефонът звънна. Поглеждайки дисплея, тя се усмихна. — Здравей, любов моя. Какво... — Усмивката ѝ изчезна, както и руменината ѝ. — Идваме. Ще... — Тя погледна тревожно към Сибил и Лейла. — Добре. Да, добре. Много ли е зле? Ще се срещнем там.

Тя прекъсна връзката.

— Бил Търнър... бащата на Гейдж е бил прострелян.

Бяха откарали майка му с линейка, спомни си Гейдж. Толкова светлини, сирени, суматоха. Не бе отишъл с нея, разбира се. Франи Хокинс го бе отвела и му бе дала мляко и бисквити. Добре се бе погрижила за него.

Сега в линейката лежеше баща му. И отново светлини, сирени, суматоха. Не знаеше с каква скорост се движат, докато седеше притиснат между приятелите си в пикапа на Фокс. Долавяше мирис на кръв. Кръвта на Кал и на стария.

Много кръв бе изтекла.

Кал все още изглеждаше блед и раната му не бе съвсем зараснала. Гейдж усещаше как потръпва до него от болката и напрегането на изцелителните сили. Но Кал не бе мъртъв, не лежеше в локва от собствената си кръв както във видението. Бяха променили тази... потенциална възможност, както би се изразила Сибил.

Още една точка за отбора.

Не бяха имали видение за стария. Не бяха видели баща му, жив или мъртъв. Не го бяха видели да се втурва през вратата зад гърба на обезумелия Сай Хъдзън. Не бяха съзрели тази непоколебимост в очите му. Не бяха го видели и неподвижен на пода, докато кръвта му обагрят смачканата риза на Фокс.

Изглеждаше сломен, осъзна Гейдж, толкова безпомощен и стар, когато го бяха натоварили в линейката. Това не бе истинският образ. Нямаше нищо общо с образа на Бил Търнър, който Гейдж носеше в съзнанието си както снимката на майка си в портфейла.

На нея тя бе вечно млада, вечно усмихната.

В съзнанието на Гейдж Бил Търнър бе едър мъж, който се клатушкаше от тежестта на биреното си шкембе. Имаше суров поглед,

сурово изражение, тежка ръка. Това бе Бил Търнър. Очите му бяха жестоки като плесниците.

Кой бе онзи безпомощен човечец в линейката, по дяволите? И защо той пътуваше след него?

Всичко се размиваше пред погледа му. Пътят, колите, сградите, когато Фокс сви към болницата. Не можеше да различи очертанията, да проясни очите си. Като насън слезе от пикапа, когато Фокс спря до бордюра, и закрачи към входа на спешното отделение. Част от ума му регистрира откъслечни подробности. Преходът от юнската жега към поддържаната с климатик прохлада, множеството звуци, гласове, суетенето на медицинските лица около безпомощния човек, чиято кръв изтичаше. Чуваше телефонен звън... вбесяващо настойчив металичен звук.

Вдигнете телефона, помисли си той, вдигнете проклетия телефон.

Някой му заговори, засипа го с въпроси. „Господи Търнър, господин Търнър“, и Гейдж се запита как, по дяволите, старият да отговори, когато вече го бяха откарали на количка. Изведнъж си спомни, че господин Търнър е самият той.

— Какво?

Каква била кръвната група на баща му?

Дали имал алергии?

Възрастта му?

Дали приемал лекарства, опиати?

— Не зная — бе единственото, което Гейдж можа да каже. — Не зная.

— Аз ще отговоря. — Кал хвана ръката му и леко я разтърси. — Ти седни, пийни кафе. Фокс...

— Ще донеса.

След малко Гейдж държеше чаша кафе. Как ли се бе появило? Изненадващо добро кафе. Седеше с Кал и Фокс в чакалнята. Сиви и сини канапета, столове. Телевизор, по който вървеше някакво сутрешно шоу, в което мъж и жена седяха зад бюро и се кискаха.

Чакалнята пред операционната, спомни си той. Старият бе вътре. ОР, така го бяха нарекли. Огнестрелна рана. Старият се намираше в операционната, защото в тялото му имаше куршум. „Трябваше да съм аз“, спомни си Гейдж, когато мислено повтори в съзнанието си

сцената, в която пистолетът се бе завъртял към него. „Този куршум беше за мен.“

— Трябва да се поразходя. — Когато Фокс стана заедно с него, Гейдж поклати глава. — Не, просто имам нужда от глътка въздух. Само... да проясна ума си.

Качи се в асансьора заедно с жена с посивели коси и тъжни очи и мъж със старомодно сако, закопчано плътно върху заоблено като футболна топка шкембе.

Запита се дали и те не са оставили безпомощен близък.

Мина покрай магазинчето за подаръци, пълно с разноцветни балони с надписи „Скорошно оздравяване!“ или „Честито момченце!“, хванали прах скъпи аранжировки от изкуствени цветя, рафтове с лъскави списания и евтини романи. Излезе през входната врата и тръгна наляво, без ясна посока.

Оживено място, вяло си помисли той. Безброй коли на паркингите, други обикаляха, търсейки място за паркиране. Някои от пристигащите щяха да се отбият в магазинчето, за да купят лъскаво списание или балон. Толкова много болни хора, помисли си той и се запита колко ли от тях са с огнестрелни рани. Дали имаше подходящо пожелание за пострадал от пистолет?

Чу Сибил да го вика по име. Въпреки че му се стори абсурдно да чуе гласа ѝ на това място, Гейдж се обърна. Тя подтичваше по тротоара към него. Тъмните къдрици, озарени от слънцето, се развяваха около красивото ѝ лице.

Хрумна му, че ако умре, ще си отиде щастлив, отнасяйки със себе си спомена, че жена като Сибил Кински е тичала след него.

Сибил сграбчи ръцете му.

— Баща ти къде е?

— В операционната. Какво правиш тук?

— Кал се обади. Куин и Лейла влязоха. Видях те и... Какво се случи?

— Сай влезе с 38-калибров пистолет в офиса на Кал и започна да стреля във всички посоки. Кал също пострада.

— Кал...

— Добре е. Знаеш как е.

Пристигна линейка с включени сирени и светлини. Още някой е загазил, помисли си Гейдж. Още един живот висеше на косъм.

— Гейдж, да поседнем някъде.

Той се приближи и застана срещу нея, срещу Сибил с циганските очи.

— Не, просто... излязох да се поразходя. Стана бързо. За две секунди. Бум, бум. Кал пада. Сай отново се прицелва в него, аз изкрещявам. Не...

Не бе точно така, спомни си той.

— Няма значение.

Сибил обви ръка около кръста му. Ако можеше да поеме тежестта му, би го направила. Но бремето върху плещите му не бе физическо.

— Напротив. Всичко има значение.

— Прав си. — Леко го побутна и тръгнаха обратно към болницата. — Разкажи ми.

— Първо се втурнахме към Сай, но той е като планина, а и беше обсебен. Блъсна ни и полетяхме назад. Тогава изкрещях. Той се прицели в мен.

Гейдж мислено повтори на забавен кадър всяко движение, всяка подробност.

— Кучето спеше под бюрото, както обикновено. Изведнъж скочи и се нахвърли. Едва повярвах на очите си. Фокс отново тръгна към Сай, вероятно щеше да успее да стигне до него. Никога няма да узнаем. Старият врхлетя като товарен влак, сграбчи Сай, тримата се сборичкаха, с кучето. Пистолетът стреля случайно. Видях, че Фокс не е ранен, и отидох при Кал. Не се сетих за стария. Фокс беше добре, а Кал беше ранен и се мъчеше да изтласка проклетия куршум навън. Дори за миг не се сетих за стария.

Сибил спря и се обърна към него. Не каза нищо, само се вгледа в лицето му, задържайки ръцете му в своите.

— Погледнах натам. Фокс беше свалил ризата си. Опитваше се да притиска раната. Огнестрелна рана в гърдите. Старият не може да извади куршума сам като нас.

Сибил пусна ръцете му и обви своите около кръста му.

— Не зная какво би трябвало да чувствам.

— Не си длъжен.

— Аз можех да поема този куршум. Беше малко вероятно да ме убие.

— Кал можеше да отнесе още един, със същата вероятност. Но ти си се опитал да го спреш. Това правят хората, Гейдж. Опитват се да спрат злото.

— Не видяхме тази възможност, Сибил.

— Не, не я видяхме.

— Промених обстоятелствата. Поисках да се срещнем, за да бъдем тримата, иначе Кал щеше да е сам в офиса, когато Сай влезе и стреля. Бяхме там.

— Гейдж, чуй ме. — Сибил протегна двете си ръце и погледна над преплетените им пръсти право в очите му. — Задаваш си въпроси, питах се дали имаш вина за случилото се. Знаеш... в сърцето и съзнанието си от двадесет и една години се бориш с това и знаеш чия е вината.

— Кал е жив, което означава повече за мен от...

— Въпросът не е повече или по-малко.

— Той... старият, за първи път в живота ми се застъпи за мен. Трудно е да знам, че може би е и за последен.

Докато стоях под юнското слънце и сирена на линейка разкъсваше въздуха, сърцето й се сви.

— Можем да надникнем, да видим какво ще стане с баща ти, ако би помогнало.

— Не. — Той потърка буза в косите й. — Ще почакаме.

Гейдж предполагаше, че ще трае часове. Чакането, въпросите без отговор и съмненията. Но едва бе стигнал до чакалнята, когато при тях влезе лекар с хирургическо облекло. Веднага щом срещна погледа му, разбра. Видя смъртта в очите му. Нещо се преобърна в него, като след юмручен удар в корема. Когато това чувство отшумя, остана вцепенен.

— Господин Търнър...

Гейдж стана и даде знак на приятелите си да се отдалечат. Застана срещу лекаря, за да чуе, че старият е мъртъв.

Щеше да погребат стария до съпругата и дъщеря му. Това бе малкото, което можеше да направи. Нямаше да има бдение или погребална гощавка, Гейдж не виждаше смисъл. Кратко и скромно.

Остави на Кал да уреди подробностите за погребалната служба, стига да е кратка. Бог знаеше, че Кал познава Бил Търнър по-добре от него. Определено онзи Бил Търнър, който бе умрял на операционната маса.

Отнесе единствения запазен костюм на баща си от апартамента в погребалната агенция. Поръча паметника, плати за разходите в брой.

Все някога щеше да намери време да разчисти апартамента и да дари всичко на благотворителни организации. Или, щом изгледите бяха, че скоро Кал ще урежда неговото погребение, можеше да остави тази досадна дейност на двамата си приятели.

Излъгаха полицията, но Гейдж нямаше да прекара безсънна нощ заради това. С помощта на Джим Хокинс бяха потулили доказателствата. Сай не помнеше нищо и Гейдж реши, че щом е трябвало старият да умре, не бива смъртта му да е напразна.

Излезе от погребалната агенция с мисълта, че е направил всичко възможно. И видя Франи Хокинс до колата си.

— Сибил каза, че си тук. Не исках да влизам, да се натрапвам.

— Никога не си се натрапвала.

Тя обви ръце около него в енергична прегръдка.

— Съжалявам. Зная как бяха нещата между теб и Бил, но съжалявам.

— Аз също. Само не знам какво означава това.

— Каквито и да са били отношенията ви, какъвто и да е бил в миналото, накрая е защитил теб, моето момче и Фокс с цената на живота си. А ти направи всичко, което можеше, за тях, за Холоу и за Бил.

— Стоварвам вината за смъртта му върху самия него.

— Спасяваш един добър човек, един невинен, от присъда за убийство и затвор. — Лицето на Франи излъчваше съчувствие. — Не Сай е стрелял по Кал и Бил, и двамата го знаем. Не е честно Сай да прекара остатъка от живота си зад решетки, далеч от жена си, децата и внуците си.

— Зная. Говорихме за това. Старият не е в състояние да каже какво мисли по въпроса, така че...

— Трябва да знаеш, че Бил смяташе Сай за приятел, и беше взаимно. След като Бил престана да пие, Сай беше един от хората, които сядаха с него на кафе или газирано. Мога да те уверя, че баща ти би искал да постъпиш точно така. Сега ще се разчуе, че Бил е нахълтал

с пистолета, един бог знае защо, защото ние нямаме никаква представа, и когато Сай и вие сте се опитали да го спрете, е станала злополука. Той не би искал Сай да отнесе наказание за нещо извън контрола му. Вече нищо не може да навреди на Бил. Ти ще знаеш какво се е случило всъщност, какво е сторил накрая. Няма значение какво знаят всички други.

Думите ѝ му донесоха утеха, смекчиха чувството за вина.

— Не изпитвам нито болка, нито гняв. Не мога.

— Ако и когато имаш нужда, ще ги изпиташ. Сега трябва да знаеш единствено, че си постъпил правилно. Това е достатъчно.

— Ще направиш ли нещо за мен?

— Почти всичко.

— Когато не съм тук, ще слагаш ли цветя от време на време? И за тримата.

— Разбира се.

Гейдж отвори вратата на колата ѝ.

— А сега ще ти задам един въпрос.

— Слушам.

— Ако знаеш, че ти остават две седмици живот, как би ги изживяла?

Франи понечи да каже нещо, но го премълча и Гейдж разбра, че заради него потиска инстинктивната си реакция. Вместо това само се усмихна, после добави:

— Ще ги изживея както ми харесва, ще си позволя неща, от които обикновено се лишавам или се колебая. Ще грабна всичко, което поискам, и ще кажа на хората, които ме дразнят, какво мисля за тях. И по-важното, ще кажа на всички, които обичам, колко много означават за мен.

— Няма ли да се изповядаш и да се опиташ да изкупиш греховете си?

— Ако досега не съм ги изповядала и изкупила, майната му. Това е философията ми.

Гейдж се засмя, наведе се и я целуна.

— Истински те обичам.

— Зная.

Както обикновено, Франи бе попаднала право в целта. Но всичко по реда си. Гейдж отлично знаеше, че ничия смърт не може да спре приближаването на Седемте. Трябваше да свикат отново прекъснатото съвещание в офиса на Кал, този път — с участието на шестимата.

— Положението е пределно ясно — заговори той. Всички седяха в хола на Кал в нощта преди погребението на баща му. — Някои от книгите и легендите, до които се е добрал Линц, имат странен образен език, но всичко се свежда до следното: хелиотропът, нашият камък, е ключът. Късче от камъка Алфа, точно както откри Сибил. Източник на сила. Странно защо, в някои от източниците на Линц това късче е наричано „Свещеният камък“. Не мисля, че е съвпадение.

— Къде е ключалката? — попита Куин.

— В сърцето на демона. В черното, отровно сърце на Голямото зло. Трябва да пхнем ключа, да го завъртим и тогава ключалката ще се отвори и копелето ще отиде в ада. Толкова е просто.

— Не — възрази Сибил, — не е просто.

— Само трябва да вдигнем залога.

— И искаш ти да бъдеш този залог?

— Струва ми се твърде висок — намеси се Лейла. — Защо да играем неговата игра? Ще създадем своя, със свои правила.

— Играта не е негова — поправи я Гейдж, — а единствената. Развръзката, очаквана от векове. Магическият камък ще го унищожи и затова дойде при нас разделен на три части, затова едва сега успяхме да ги съединим. Сега, когато сме достатъчно зрели и всички сме тук. Трябва да го направим шестимата. И вие ще участвате, но само един от нас трябва да завърти ключа. Тази чест се пада на мен.

— Как? — попита Сибил. — Като влезеш в него? Като те отнесе в ада със себе си?

— „Влизане в мрака“, вече знаеш това — каза той, взирайки се в лицето ѝ. — Сама си стигнала до същите изводи като Линц.

— Според някои теории хелиотропът, или Свещеният камък, тази частица от Алфата, ще унищожи мрака, демона, ако прониже сърцето му. Това може да стане — припряно продължи тя, — ако бъде потопен в кръвта на избраника, ако той влезе в мрака в точния момент.

— Крила си това от нас?

— Все още търся потвърждение. От различни източници. Не го споделих — добави тя след миг мълчание.

— „Влизане в мрака“ — повтори Гейдж. — Във всички легенди се среща тази или подобна фраза. Мрак, нощ. Сърцето на звяра, и то когато е в истинския си образ. Bestia. Всяко незащитено живо същество наоколо ще загине заедно с него. Смъртта му изисква равностойна жертва. Пролята кръв. Светлина, която да задуши мрака. Открила си и това — обърна се той към Сибил.

— Някои източници говорят за саможертва, за равновесие. — Опитва се да смекчи онова, което щеше да изрече, да го оспори... но размисли. Имаха право да го чуят. — Повечето от източниците, на които попаднах, твърдят, че за да бъде прободен в сърцето, демонът трябва да приеме истинския си образ и камъкът да бъде забит в него от пазителя, от светлината. И тази светлина да влезе с ясното съзнание за саможертва. Трябва да го направи по собствена воля.

Гейдж кимна.

— Напълно се връзва с теориите на Линц.

— Звучи логично. Съвършено, нали?

За миг, докато Гейдж и Сибил стояха загледани един в друг, никой не проговори. После Куин прочисти гърлото си.

— Добре, но имам въпрос. — Тя повдигна пръст. — Щом камъкът и саможертвата би трябвало да погубят демона, защо Дент не е успял да го убие?

Все още не откъсвайки поглед от Сибил, Гейдж отвърна:

— Първо, създанието се е явило като Туис, а не в истинския си образ.

— Мисля, че не е само това — каза Кал. — Не съм престанал да размишлявам, откакто Гейдж изложи тези теории пред нас. Дент е нарушил правилата и е възнамерявал да ги наруши отново. Не е могъл да унищожи демона. Било е невъзможно да го стори със собствената си ръка. Затова е прокарал пътя за нас. Намалил е силата му и се е погрижил да не може да оживее истински, както казва Линц, да приеме траен физически образ. Откраднал е време и е предал всичко, което е могъл, на потомците си, за да довършим делото му.

— Съгласна съм. Но не мисля, че това е всичко. — Куин погледна Сибил и в очите ѝ се изписа тъга и съжаление. — Унищожаването на демона е било и е мисията на Дент. Смисълът на съществуването му. Неговата саможертва, неговият живот не е бил достатъчен. Саможертвата е въпрос на избор. Всеки от нас има избор.

Дент не е обикновен човек, каквито сме ние, въпреки корените си. Това е цената, изборът да бъде пожертван един живот в името на всички. Сиб...

Сибил повдигна ръка.

— За всичко има цена — спокойно заговори тя. — В исторически план, боговете искат отплата. Или с по-земни термини, нищо не е безплатно. Това не означава, че трябва да приемем смъртта като цена. Не и без да потърсим друг начин за издължаване.

— Напълно съм съгласен с идеята за търсене на алтернатива. Но — добави Гейдж — трябва да се съгласим, тук и сега, за да нямаме колебания, че ако не успеем, аз ще платя цената. Съгласни или не, няма друга възможност. Ще ми е по-леко, ако зная, че всички сте съгласни.

Никой не проговори и всички осъзнаха, че Сибил трябва да е първа.

— Ние сме екип — започна тя. — Никой не може да постави сплотеността ни под съмнение. В този екип се оформиха различни връзки. Трима мъже, три жени, три двойки. Всички тези връзки създават динамика в отбора. Но всеки човек в него е личност. Всички сме такива, каквито сме, и това е в основата на нещата, които ни сплотяват. Никой от нас не може да направи избор вместо друг. Щом твоят е такъв, няма да нося вина, че заради мен е бил още по-тежък, че стресът е бил още по-голям, и ти или някой друг от нас е допуснал грешка. Ще се съглася, но вярвам, че ще намерим начин всички да си тръгнем живи и здрави. По-важното е, че ще се съглася, защото вярвам в теб, Гейдж. Няма какво повече да кажа. Уморена съм. Ще се кача горе.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Даде ѝ време, както и на себе си. Когато тръгна към вратата на спалнята, която делиха, Гейдж вярваше, че знае точно какво ще каже и как.

Но щом отвори вратата и я видя, всичко сякаш се изпари.

Сибил стоеше до прозореца по широк бял халат, с разпуснати коси и боси крака. Бе угасила лампите и бе запалила свещи. Изглеждаше свършено на трептящата им светлина, с танцуващите около нея сенки. Гледката и чувствата, които събуди у него, пронизаха сърцето му като стрели.

Той безшумно затвори вратата, тя не се обърна.

— Беше грешка да не споделя онова, което открих при проучванията си.

— Да.

— Мога да потърся оправдание, да ти кажа, че съм искала да се поровя по-дълбоко, да събера още информация, да я анализирам и получа потвърждения. Не е лъжа, но не е и цялата истина.

— Зная как е. Дълбоко в сърцето си и ти знаеш, Сибил. Ако не го направя, ако не изпълня дълга си, демонът ще погълне всички ни, а с нас — и Холоу.

Сибил млъкеше. Стоеше на светлината на свещите, загледана в далечните хълмове навън.

— Слънцето все още просветва над върховете — каза тя. — Последните лъчи на умирация ден. Красиво е. Стоях тук и си мислех, че и с нас е така. Светлината бързо чезне и ни остава малко време да се насладим на красотата ѝ. Още няколко дни. Важно е да осъзнаваме какво имаме, да го ценим.

— Оценявам онова, което каза долу.

— Тогава не е зле да чуеш и нещата, които не казах. Ако загинеш геройски в онази гора, ще ми трябва доста време да престана да ти се сърдя. Все някога гневът ще отшуми, но няма да е скоро. После... —

Прочувствено си пое дъх. — ... ще ми трябва още повече време да превъзмогна мъката.

— Ще ме погледнеш ли?

Сибил въздъхна.

— Светлината угасна — промълви тя, докато навън настъпваше мрак.

Най-сетне се обърна. Очите ѝ бяха ясни и толкова дълбоки, сякаш зад тях се криеха светове.

— Има неща, които трябва да ти кажа — започна той.

— Добре. Но и аз имам нещо за теб. От известно време се питам дали не е по-добре да го премълча, но...

— Можеш да решиш, след като ме изслушаш. Днес получих отговор от човек, чието мнение уважавам. И така...

Пъхна ръце в джобовете си. Щом един мъж имаше смелостта да умре, каза си Гейдж, трябваше да намери смелост и да разкрие чувствата си към една жена.

— Ще ти кажа... защото е възможно да не оцелея. По-добре сега, преди да е станало твърде късно. Без заобикалки.

— Твърде късно за какво?

— Помня споразумението и няма да го наруша, но... по дяволите. — На лицето му се изписа раздразнение и зелените му очи заискриха. — Харесвам живота си. Добър е за мен. Какъв смисъл има да променям нещо, което ми харесва?

Заинтригувана, тя наклони глава встрани.

— Само ти знаеш.

— Не ме прекъсвай.

Веждите ѝ подскочиха.

— Съжалявам. Мислех, че това е разговор, а не монолог. Може би трябва да седна.

— Просто замълчи за две минути. — Раздразнението му прерасна в отчаяние. — Винаги съм се бунтувал срещу твърденията, че всичко е предначертано. Не мога да отрека, че съдбата ме тегли насам, иначе сега щях да се намирам на хиляди километри от тук. Но проклет да съм, ако някога ме тласне в нежелана посока.

— Но си тук, а не където и да е другаде. Извинявай — каза тя, когато очите му се присвиха. — Извинявай.

— Сам вземам решения и очаквам другите да правят същото. — Изведнъж увереността му се върна. — Не съм тук с теб заради грандиозен замисъл от векове преди да се родим. Не изпитвам това, което изпитвам към теб, по нечия повеля, за доброто на човечеството. Тези чувства са в мен, Сибил, защото си такава, каквато си, заради гласа ти, уханието ти, външността и ума ти. Не очаквах да ми се случи нещо подобно, не го исках, но се случи.

Тя не помръдна, а по кадифените ѝ ириси пробягваха златисти отблясъци от светлината на свещите.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че си влюбен в мен?

— Би ли замълчала и изчакала да го изрека сам?

Тя пристъпи към него.

— Слушай, защо просто не разкриеш картите си?

Беше му се падала и по-трудна ръка, а си бе тръгвал като победител.

— Влюбен съм в теб и вече почти се примирих с това.

Усмивката ѝ разцъфтя в цялата си красота.

— Интересно. И аз съм влюбена в теб и почти престанах да се изненадвам от това.

— Наистина интересно.

Гейдж обхвана лицето ѝ с длани и изрече името ѝ. Устните му потъркаха нейните, отначало леко, като полъх. Последва дълбока целувка и когато ръцете ѝ се обвиха около него, бе завладян от топлотата, от допира ѝ. От единението. Да имаш дом, помисли си той, невинаги означаваше да се завръщаш някъде. Понякога домът бе близостта на една жена.

— Ако нещата бяха различни... — заговори той и я притисна по-силно, когато тя поклати глава. — Изслушай ме. Ако нещата бяха различни или ако имам страхотен късмет, би ли останала с мен?

— Да остана с теб? — Сибил наведе глава назад и изпитателно се вгледа в него. — Имаш голям проблем с думите тази вечер. Питаш дали бих се омъжила за теб?

Очевидно смаян, той леко се отдръпна.

— Нямах предвид... мислех си за нещо по-неофициално. Да сме заедно. Да пътуваме, щом и двамата обичаме пътуванията. Да има място, на което да се връщаме. Ти имаш апартамент в Ню Йорк и

нямам нищо против да отидем там. Или другаде. Не мисля, че имаме нужда...

Искаше да е с нея не само за част от живота си, а за цял живот. А бракът бе просто игра с висок залог.

— Всъщност — замислено каза той, — защо не, по дяволите. Ако имам късмет и оцелея, ще се омъжиш ли за мен?

— Да. Самата аз съм не по-малко изненадана от теб, но — да. И искам да пътувам с теб... и ти с мен. Искам да имаме общ дом, може би на няколко места. Ще си живеем добре заедно.

— Значи се разбрахме.

— Все още не. — Сибил затвори очи. — Първо трябва да узнаеш нещо. Няма да те държа отговорен за хипотетичното ти предложение, ако промениш решението си. — Отдръпна се назад, достатъчно далеч, за да не се докосват. — Гейдж, бременна съм. — Той остана безмълвен. — Понякога съдбата ни тласка нанякъде, понякога ни тегли. Понякога ни сритва отзад. Имах два дни да помисля и...

Мислите се запрескачаха в главата му. Емоциите се запрепъваха като пияни в сърцето му.

— Два дни.

— Разбрах го сутринта, когато баща ти бе прострелян. Просто... не ти казах. — Тя се отдалечи на още една крачка от него. — Реших да изчакам, защото ти се струпа твърде много.

— Добре. — Гейдж си пое дъх и застана до прозореца. — Помислила си два дни. И какво измисли?

— Ще започнем от глобалния план, защото така ми се струва по-лесно. Неслучайно трите заченахме по едно и също време... дори е възможно да е станало в една и съща нощ. Ти, Кал и Фокс сте родени по едно и също време. Ан Хокинс е имала тризнаци.

Тонът ѝ бе уверен. В съзнанието си Гейдж я видя застанала върху подиум да изнася лекция пред студенти. Какво ли означаваше това, по дяволите?

— Кю, Лейла и аз сме потомки на един род. Вярвам, че в това има смисъл, дава ни допълнителна сила, с която ще надвием Туис.

Когато той не проговори, Сибил продължи:

— Вашата кръв, нашата кръв. Това, което е в мен, Лейла и Кю, носи и двете. Част от нас, част от вас тримата. Вярвам, че е било писано.

Гейдж се обърна, изражението му бе неразгадаемо.

— Умно, логично и малко студено.

— Както говореше ти — изтъкна тя в отговор — за саможертвата.

Той сви рамене.

— Да преминем от глобалния план към личния, професорке. Какво мислиш за след две седмици, след месец? Когато всичко свърши?

— Не очаквам...

— Не ми казвай какво очакваш. — Искри на гняв се прокраднаха през бронята на самообладание. — Кажи ми какво искаш. За бога, Сибил, запази си лекциите за друг път и ми кажи какво искаш, по дяволите.

Тя не трепна от думите и тона му. Поне привидно. Но Гейдж долови тръпката, отдръпването ѝ.

Не я притискай, каза си той. Изчакай да видиш докъде ще стигне.

— Добре, ще ти кажа какво искам. — Въпреки че стоеше далеч от него, това не намали силата на удара. — Първо, какво не исках. Не исках да забременея, да се сблъскам с нещо толкова лично, толкова важно, когато наоколо цари всеобща лудост. Но се случи.

Погледна го в очите.

— Искам да изживея тази бременност. Искам да родя това дете. Да му дам най-доброто, на което съм способна. Да бъда добра майка, надявам се, интересна и забавна. Искам да му покажа света. Искам да водя сина си или дъщеря си тук, за да познава децата на Куин и Лейла и тази част от света, за чието спасение сме помогнали.

В очите ѝ проблеснаха сълзи на гняв.

— Искам да останеш жив, нещастнико, за да бъдеш част от това. А ако си твърде глупав или себичен и не желаеш да участваш, не само ще очаквам, а ще настоявам да отделяш от печалбата си всеки месец, за да ми помагаш с издръжката на живота, който сме създали заедно. Защото нося част от теб и ти си също толкова отговорен, колкото аз. Не просто искам, а ще имам семейство. Със или без теб.

— Ще го задържиш, независимо дали ще оцелея или не?

— Точно така.

— Ще го родиш, дори ако случайно остана жив и не желая да участвам в отглеждането му като баща, освен като изпращам чек всеки

месец?

— Да.

Гейдж кимна.

— Имала си два дни. Явно си прекарала голяма част от това кратко време в размисъл.

— Познавам ума си.

— Не се и съмнявам. А сега искаш ли да узнаеш какво се върти в моя?

— Цялата съм в слух.

Устните му трепнаха. Ако думите бяха юмруци, биха го повалили на земята.

— Иска ми се да те изпратя някъде, още тази вечер. В тази минута. Да се погрижа ти и детето, което сме създали, да заминете възможно най-далеч оттук. Никога не съм се замислял за деца. Поради безброй причини... към които можеш да добавиш и че все още не съм престанал да се гневя на себе си, защото се влюбих в теб и дори ти направих хипотетично предложение... всичко е толкова объркано.

— Лоша работа. — Сибил сви рамене, когато срещна празния му поглед.

— Добре. Но и аз мога да вземам важни решения за кратко време. Това е една от дарбите ми. Точно сега, точно в този момент не давам пет пари за доброто на човечеството и за съдбовни съвпадения. Става дума за нас двамата, Сибил, така че ме изслушай.

— По-лесно беше, когато не говореше толкова много.

— Очевидно имам повече неща за казване от всякога. Това дете... или както се нарича на този етап, е толкова мое, колкото и твое. Ако случайно оцелея в нощта срещу седми юли, и двамата ще трябва да ме приемете. Няма да си сама, а с мен. Заедно ще му покажем света, ще го водим тук и ще му дадем най-доброто, на което сме способни. Ще създадем семейство. Така ще бъде.

— Наистина ли? — Гласът ѝ леко затрепери, но Сибил продължи да се взира в очите му. — Тогава няма да минеш само с хипотетично предложение за женитба.

— Ще поговорим за това в нощта след седми юли. — Гейдж се приближи към нея, докосна бузата ѝ и нежно сложи ръка на корема ѝ. — Нямахме видение.

— Явно не сме надникнали където трябва.

Гейдж притисна ръката си към нея малко по-силно.

— Обичам и двама ви.

Трогната от признанието, тя сложи ръка върху неговата.

— И ние те обичаме.

Когато я вдигна на ръце, Сибил тихо се засмя. Седнаха на леглото и тя се притисна към него, докато Гейдж ласкаво я люлееше в скута си. Дълго останаха така.

На сутринта той застана до гроба на баща си. Изненада се колко хора бяха дошли. Не само неговият кръг от приятели, а и хора от града, някои от които познаваше или бе виждал, а други бяха напълно непознати. Мнозина го заговориха и той машинално каза по нещо в отговор.

Сай Хъдзън му подаде ръка, силно я стисна и го потупа по рамото, вместо мъжка прегръдка.

— Не зная какво да ти кажа. — Очите му се взираха в Гейдж от лице, покрито със синини и драскотини. — Поговорих си с Бил два дни преди... не зная как стана. Не помня точно.

— Няма значение, Сай.

— Лекарят каза, че може би съм ударил главата си и затова в ума ми е настанала бъркотия. Може би Бил е имал тумор в мозъка или нещо подобно. Понякога хората вършат необясними неща или...

— Зная.

— Джим каза да отведе семейството си във фермата на О'Дел. Струва ми се глупаво, но все пак ще отидем. Ако имаш нужда от нещо...

— Благодаря.

Гейдж проследи с поглед убиеца на баща си, който се отдалечаваше.

Джим Хокинс се приближи към него и обви ръка около раменете му.

— Зная, че дълго време не ти беше никак леко с него. Твърде дълго. Ще кажа само, че постъпи правилно. Направи най-доброто за всички.

— По-скоро ти ми беше баща, отколкото той.

— Бил знаеше това.

Хората се разотиваха. Имаха работа за вършене, свой живот, уговорени срещи. Брайън и Джоан постояха до него още малко.

— Част от инструментите му и някои други неща са у нас, ако ги искаш.

— Не. Задръжте ги.

— Помагаше ни много във фермата през последните дни — каза Джоан. — Накрая направи всичко, което бе по силите му, за да помогне. Това се зачита. — Тя целуна Гейдж. — Пази се.

Най-сетне останаха само шестимата и кучето, кротко седнало до краката на Кал.

— Не го познавах. Бегло го помня такъв, какъвто беше преди нейната смърт. Твърде добре опознах онова, в което се превърна после. Но не и човека, когото току-що погребях. Не зная дали бих искал, дори ако имах възможност. Той умря заради мен, заради нас, това би трябвало да компенсира миналото.

Гейдж почувства нещо. Може би беше сянка на скръб, а може би — просто примирение. Но бе достатъчно. Взе шепа пръст и я хвърли върху ковчегата.

— Е, това е.

Сибил изчака, докато се върнаха у Кал.

— Има нещо, което трябва да обсъдим и решим.

— И трите ще имате близнаци. — Фокс се отпусна на стол. — Като капак на всичко.

— Не, доколкото зная. Отдавна правя проучване в тази връзка, но се двоумях дали да повдигна въпроса. Времето ни е твърде кратко за колебания. Трябва ни кръвта на Гейдж.

— Все още ми е нужна.

— Ще трябва да дадеш част от нея. Онова, което направихме за себе си след нападението, трябва да бъде повторено за семействата на Кал и Фокс. По свой начин те ще бъдат на фронтовата линия. Твоите антители — обясни Сибил. — Оцеля след ухапването на демона и е доста вероятно да имаш имунитет срещу отровата му.

— И ще забъркаш противоотрова в кухнята?

— Добра съм в това. Но не достатъчно. Ще използваме същия прост ритуал за кръвно братство. Защита — напомни тя на Гейдж. —

Твоят професор Линц говори за защита. Ако Туис ни победи, ако успее да обсеби града, и по-лошо — фермата, може би това е единственият им шанс.

— Има много други хора, освен семействата ни — изтъкна Кал.
— Няма да накараш всички да смесят кръвта си с тази на Гейдж.

— Не. Но има друг начин. Да я приемат вътрешно.

— Искаш цялото население на Холоу да пие от кръвта ми? О, да, сигурно кметът ще приветства идеята.

— Няма да разберат. Имаше причина да не заговоря за това по-рано. — Сибил седна на страничната облегалка на дивана. — Изслушайте ме. Градът има водоснабдителна система. Фермата — също. Хората пият вода. В „Боул-а-Рама“ все още се продава наливна бира. Не можем да обхванем всички, но ще бъде най-добрият опит за обща имунизация. Мисля, че си струва.

— Остават ни броени дни — замислено изтъкна Фокс.

— Когато отидем в гората, ще оставим Холоу, фермата, всичко. Последния път, когато го направихме, настана истинска касапница. Ще се чувствам по-спокоен, ако близките ми имат някаква защита, някакъв шанс. Ако това е кръвта на Гейдж, да източим малко.

— Лесно е да го кажеш. — Гейдж потърка тила си. — Цялата теория за имунитета е непотвърдена.

— Но стабилна — каза Сибил, — основана на наука и магия. Проучих и двата елемента, от всички гледни точки. Може да се получи. Ако не, нищо не губим.

— Освен аз — промърмори Гейдж. — Колко кръв?

Сибил се усмихна.

— Мисля, че литър и половина ще е достатъчно.

— Литър и половина? И как ще я източиш?

— Погрижих се за това. Връщам се след малко.

— Баща ми дарява кръв за Червения кръст по няколко пъти в годината — каза Фокс. — Казва, че е нищо работа, щом получава безплатни лакомства.

— Какви лакомства? — любопитства Гейдж и скептично погледна Сибил, която влезе с кутия за доставки. — Какво е това?

— Всичко, което ни е нужно. Стерилни игли, тръбички, банки с антикоагулант и прочие.

— Какво? — Мисълта за онова, което бе в кутията, разбунтува стомаха му. — Да не си влязла в някой вампирски сайт?

— Имам си източници. Ето. — Сибил му подаде бутилката, която бе сложила върху кутията. — Добре е да погълнеш доста вода преди източването, защото ще дадеш три пъти повече, отколкото се взема при кръводаряване.

Той взе бутилката, отново погледна към кутията и се намръщи.

— Готов си да прободеш един демон и да умреш, а те е страх от една малка игла — усмихна се тя.

— „Страх“ е твърде силно казано. Едва ли някога си боцкала някого така.

— Не, но мен са ме боцкали и зная процедурата.

— О, не! Дай на мен.

Фокс махна с ръка.

— За нищо на света. Тя ще го направи.

Гейдж посочи към Лейла, която зяпна от изумление.

— Аз? Защо? Защо?

— Защото от всички тук най-много ще внимаваш да не ме нараниш. — Леко се усмихна на Сибил. — Познавам те, скъпа. Ти действаш твърде смело.

— Но... аз не искам.

— Именно. — Гейдж кимна на Лейла. — И аз не искам. Това ни прави съвършен екип.

— Ще те напътствам — каза Сибил на Лейла и й подаде чифт защитни ръкавици.

— Е, добре. По дяволите. Първо ще измия ръцете си.

Оказа се изненадващо просто, въпреки че Лейла — която буквално бе виждал да пълзи през огън — едва не изпищя, докато забиваше иглата в ръката му. Гейдж хрупаше ореховки и пиеше портокалов сок — въпреки че бе поискал бира — докато Сибил сръчно запечатваше трите пълни банки.

— Благодарение на необичайните ти изцелителни способности успяхме да го направим наведнъж. Ще ти дадем малко време и ще пристъпим към ритуалите.

— Първо да отидем във фермата. Можем да отскочим — предложи Фокс — още сега.

— Не е зле. Искам да оставя Лъмп там. — Кал погледна кучето, изтегнато под масичката. — Този път няма да го вземаме с нас.

— Ще го оставим, после ще се отбием у семейство Хокинс — каза Фокс — и в града. От там — към водоснабдяването.

Той посегна да си вземе ореховка и Гейдж го перна по ръката.

— Не виждам банка с твоя кръв, братко.

— Той е добре — заяви Фокс. — Кой ще кара колата?

Може би бе напразна загуба на време, усилия и кръвта на Гейдж. Това не престана да терзае Сибил през следващите дни и нощи. Всичко, което ѝ се бе струвало логично, всичко, което бе успяла да документира, потвърди, проучи и обмисли, сега ѝ изглеждаше напълно безсмислено. Нещо, започнало просто като интересен проект, сега бе всичко, което имаше значение в живота ѝ. Каква полза от интелекта, помисли си тя, докато потъркваше уморените си очи, когато Съдбата правеше най-съкровено то ѝ желание неизпълнимо?

Как неусетно бе изтекло времето! Буквално оставаха броени часове. Всичко, което бе научила и видяла, говореше, че изтичат последните ѝ часове с мъжа, когото обича, бащата на детето ѝ. Щеше да загуби живота, който биха могли да изградят заедно.

Къде се криеха отговорите, в чието търсене бе толкова добра? Защо онези, до които достигаше, се оказваха грешни?

Вдигна поглед, когато Гейдж влезе в трапезарията, и отново сложи пръсти върху клавиатурата, без да има представа какво пише.

— Три през нощта е — каза той.

— Да, зная. В долния ъгъл на монитора има удобен малък часовник.

— Имаш нужда от сън.

— Отлично зная от какво имам нужда. — Когато Гейдж седна и изпъна крака, тя го стрелна с изпепеляващ поглед. — Определено нямам нужда да седиш тук и да ме зяпаш, докато се опитвам да работя.

— От няколко дни насам работиш денонощно. Имаме всичко, Сибил. Няма нищо повече.

— Винаги има още нещо.

— Умът ти е едно от нещата, заради които не смеех да се сближа с теб. Гениален ум. И всичко останало е впечатляващо, но умът ти ме

порази най-напред. Странно, никога преди не ме бе интересувало дали жената, с която съм, има коефициента на интелигентност на Мария Кюри или е празноглава.

— Коефициентът на интелигентност е спорно нещо. Тестовите са тенденциозно създадени за хора от бялата раса и средната класа.

— Разбирам. — Той размаха пръст във въздуха. — Толкова много факти и теории. Направо ме убиват. По каквито и да е критерии, ти си умна жена, Сибил, и знаеш, че имаме всичко.

— Зная и че нищо не е свършило, преди да бие камбаната. Опитвам се да събера повече информация за изчезнало племе в Южна Америка, вероятно потомци на...

— Сибил... — Гейдж протегна ръка и я сложи върху нейната. — Спри.

— Как да спра? Искаш да спра? Четвърти юли е, за бога. Изминали са три часа и дванайсет минути от него. Имаме само тази нощ, утрешния ден и нощта, преди да тръгнем към онова забравено от бога място и ти да...

— Обичам те. — Когато Сибил закри лице със свободната си ръка и се опита да преглътне сълзите, той продължи с ясен и спокоен глас: — За мен това означава адски много. Никога не съм го търсил и определено не очаквах да ме връхлети като шамар през лицето. Но те обичам. Старият ми каза, че майка ми го е направила по-добър човек. Разбирам това, защото и ти ме направи по-добър. Няма да отида отново до Свещения камък заради града. Няма да го направя и само за Кал и Фокс или Куин и Лейла. Няма да го направя и само за теб, а и за себе си. Искам да разбереш. Искам да го знаеш.

— Зная. Проблемът е как да го приема. Мога да отида до камъка с теб. Но не зная дали ще мога да си тръгна от там без теб.

— Мога да кажа нещо изтъркано като „винаги ще бъда с теб“, но никой от двамата ни няма да се задоволи с това. Трябва да видя какви карти ще ми се паднат и просто да играя.

— Бях толкова сигурна, че ще намеря начин, че ще попадна на нещо. — Сибил се взираше в екрана с празен поглед. — Някакво спасение.

— Изглежда, ще трябва да го намеря сам. Хайде да си лягаме.

Сибил стана, обърна се към него и промълви:

— Толкова е тихо. Четвърти юли е, а нямаше никакви фойерверки.

— Ще запалим малко горе, а после ще поспим.

Спаха и сънуваха. В сънищата им Свещеният камък гореше като пещ и от небето се сипеше порой от огън и кръв. В сънищата им гърчещата се черна маса пълзеше по земята и изгаряше дърветата.

В сънищата той бе мъртъв. Сибил го притискаше в прегръдката си и ридаеше, но Гейдж не се върна при нея. Макар всичко да бе само сън, скръбта изпепели сърцето й.

Сибил не зариде отново. Не проля нито сълза през целия ден на пети юли, докато събираха багаж и се подготвяха. Очите й останаха сухи и когато Кал съобщи, че вече са избухнали няколко пожара, че насилието и вандалските прояви са започнали, че баща му, шериф Хоубейкър и още неколцина души се опитват да поддържат ред.

Всичко, което можеше да се направи, бе направено. Всичко, което можеше да се каже, бе казано.

И така, на сутринта на шести юли тя окачи оръжията на кръста си и нарами раницата си, както другите. После тръгна заедно с тях от кокетната къща край Хокинс Ууд по пътеката към Свещения камък.

Вече всичко й бе познато — звуците, уханията, пътят. Разбира се, сенките бяха по-гъсти, отколкото преди няколко седмици. Имаше повече диви цветя и повече чуруликане на птици, но все пак бе почти същото. Едва ли по времето на Ан Хокинс гората бе изглеждала различно. Навярно и чувствата, с които Ан бе излязла от тази гора, оставяйки своя любим да принесе себе си в жертва, не се различаваха много от тези, с които Сибил навлизаше в нея.

Но поне тя щеше да е с него там, до самия край.

— Моят нож е по-голям от твоя.

Куин потупа по калъфа на колана й.

— Твоето не е нож, а мачете.

— Все пак, по-голям е. И от твоя — каза тя на Лейла.

— Няма да се разделя с малката си японска брадва. Миналия път ми донесе късмет. Колко хора могат да се похвалят с нещо подобно?

Сибил знаеше, че се опитват да я разсеят.

— Сибил...

Името ѝ прозвуча като заговорнически шепот, отляво, от дълбоките сенки на гората. Когато погледна натам и го зърна, сърцето ѝ замря.

— Татко!

— Не е баща ти. — Гейдж застана до нея и сграбчи ръката ѝ. — Знаеш, че не е.

Когато той посегна към оръжието си, Сибил задържа ръката му.

— Зная, че не е баща ми. Но недей.

— Няма ли да прегърнеш татенцето? — Създанието разпери ръце. — Ела, принцесо! Ела и дай голяма, звучна целувка на татко!

После оголи зъби, остри като на акула, и се засмя. Смехът му все още отекваше, когато разкъса с нокти собственото си лице и тяло и изчезна във водопад от черна кръв.

— Беше просто представление — отбеляза Фокс под носа си.

— Зле режисирано и изиграно. — Сибил нехайно сви рамене и хвана ръката на Гейдж. Нищо нямаше да разклати самообладанието ѝ, зарече се тя. — Ние ще застанем начело за малко.

И закрачи с Гейдж пред останалите.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха решили да спрат за почивка до езерото Хестърс Пул, където младата, обезумяла Хестър Дийл се бе удавила няколко седмици след раждането на детето, заченато от Туис. Но водата заклоочи като кипяща кръв. На развълнуваната ѝ повърхност изплуваха разплутитрупове на птици и дребни животни.

— Не е най-подходящото място за пикник — реши Кал. Слагайки ръка върху рамото на Куин, той се наведе и потърка устни в слепоочието ѝ. — Ще издържиш ли още десет минути?

— Хей, извървявам по пет километра на ден.

— Бременна си. Една от трите бременни тук.

— Добре сме. — Лейла сграбчи ръката на Фокс. — Фокс...

Нещо се надигна от врящата вода. Глава, шия, рамене, от които се стичаше лепкава червена течност. Тяло, ханш, крака, докато цялата фигура застана над водата като върху каменен пиедестал.

Хестър Дийл, в която демонът бе посял семето си, обричайки я на лудост, умряла преди столетия от собствената си ръка, сега се визираше в тях с безумно святкащи очи.

— Ще ги родите в агония, всичките ще бъдат демони. Вие сте прокълнати и неговото семе е студено. Толкова студено. Моите дъщери. — Тя разпери ръце. — Елате при мен. Спасете се. Чаках ви. Хванете ръката ми.

Подаваше им сухи кости, изцапани с кръв.

— Да вървим. — Фокс обви ръка около талията на Лейла, дърпайки я назад. — Лудостта не изчезва със смъртта.

— Не ме оставяйте! Не ме оставяйте тук сама!

Куин хвърли поглед назад, изпълнен с жалост.

— Тя ли беше, или поредната маска на Туис?

— Тя е. Хестър. — Лейла не погледна натам. Не намери сили. — Не мисля, че Туис може да приеме нейния образ, нито пък на Ан. Те все още присъстват в този свят и не може да се превъплъти в тях. Мислите ли, че когато всичко свърши, тя ще намери покой?

— Вярвам в това. — Сибил извърна глава и видя как Хестър зариде и потъна обратно в езерото. — Тя е част от нас. Правим го и заради нея.

Не спряха нито за миг. Може би вълнението, адреналинът или сладкишите, които Фокс раздаде, им дадоха тласък да продължат да вървят, докато стигнаха до откритата местност. Свещеният камък стоеше безмълвен. Очакваше ги.

— Не направи опит да ни спре — отбеляза Кал. — Почти не напомни за себе си.

— Не иска да хаби енергия. — Сибил свали раницата си. — Пести я. И си въобразява, че е унищожило единственото ни оръжие. Копелето се е главозамаяло.

— Или както миналия път, когато дойдохме тук в навечерието на Седемте, атакува града. — Кал извади мобилния си телефон и набра номера на баща си. Лицето и погледът му помрачняха, когато го прибра обратно. — Само смущения.

— Джим Хокинс ще му разкаже играта. — Куин прегърна Кал. — Какъвто бащата, такъв и синът.

— С Фокс можем да надникнем — предложи Лейла, но Кал поклати глава.

— Не можем да помогнем с нищо. Нито там, нито във фермата. А и ние също трябва да пестим енергия. Да разтоварим багажа.

След минути Гейдж стовари куп дърва до Сибил, докато тя разопаковаше провизиите.

— Струва ми се излишно. Ако изчакаме няколко часа, тук ще има предостатъчно огън.

— Този ще бъде наш. Важна разлика. — Сибил повдигна термоса. — Искаш ли кафе?

— Като никога — не. Ще пийна бира. — Той се огледа наоколо, докато отваряше една кутия с пенливата течност. — Странно, но щях да се чувствам по-спокоен, ако беше ни сплашвало както миналия път. Кървав дъжд, брулещ вятър, убийствен студ. Онова с баща ти...

— Зная. Беше просто закачка. „Приятна разходка, ще се видим по-късно“. Арогантността е слабост, за която ще се погрижим да съжалява.

Гейдж хвана ръката ѝ.

— Ела с мен за малко.

— Трябва да стъкнем огъня — опита да възрази тя, когато я поведе към гората.

— Кал е опитен бойскаут. Ще се справи. Не ни остава много време. — Сложи ръце на раменете ѝ, прокара ги надолу по ръцете ѝ и обратно. — Ще те помоля за нещо.

— Добър момент си избрал. Ще трябва да останеш жив, за да изпълня молбата ти.

— Ако е момиче... — Гейдж видя как в очите на Сибил проблеснаха сълзи, които тя преглътна. — Искam второто му име да бъде Катрин, на майка ми. Винаги съм смятал, че първото име принадлежи на детето, а второто...

— Катрин, на майка ти. Лесна работа.

— Ако е момче, не искам да го кръщаваш на мен. Никакъв Гейдж-младши или подобна глупост. Избери име, а второто нека бъде на баща ти. Това е. И се погрижи той или тя да не ни посрами. Преценявай добре картите си, не залагай нещо, което не можеш да си позволиш да загубиш, и...

— Да запиша ли всичко това?

Той леко дръпна косите ѝ.

— Ще го запомниш. Дай му тези карти. — Гейдж извади тесте от джоба си. — Спечелих последната си игра с тях. Четири аса. Късметлийски са.

— Ще ги задържа, до после. Трябва да вярвам... позволи ми да вярвам, че ще можеш сам да му ги дадеш.

— Имаш право. — Докосна лицето ѝ, погали косите и уви кичур около пръста си, докато я целуваше. — Ти си най-хубавото нещо, заставало на пътя ми. — Целуна ръцете ѝ и я погледна в очите. — Да действаме.

Стъпка по стъпка, каза си Сибил. Огънят, свещите, думите. Кръгът от сол. Фокс бе включил едно малко радио и звучеше музика. Тя също имаше значение според Сибил. „Ще си тананикаме през цялото време, копеле.“

— Кажи ми какво мога да направя за теб — прошепна Куин, докато ѝ помагаше да подреди още свещи върху каменния олтар.

— Вярвай, че ще го победим. Ще го победим и всички ще оживеем.

— Ще вярвам. Вярвам. Погледни ме, Сибил. Никой, дори Кал, не ме познава добре колкото теб. Наистина вярвам.

— Аз също. — Лейла се приближи и сложи ръка върху тази на Сибил. — Вярвам.

— Ето, виждаш ли? — Куин се присъедини към тях. — Три бременни жени не могат да бъдат... Господи, какво е това?

— Камъкът... помръдна. — Лейла погледна и двете. — Не усетихте ли?

— Шшт! Почакай. — С разперени пръсти под ръцете на Лейла и Куин, Сибил се опита да почувства нещо. — Затопля се, вибрира. Сякаш диша.

— Когато за първи път го докоснахме с Кал, камъкът се затопли — каза Куин. — И след миг се озовахме в миналото. Ако се съсредоточим, може би ще видим нещо важно.

Без предупреждение, задуха яростен вятър, който, като тежка ръка, тласна и трите назад и ги повали на земята.

— Време е за шоу — извика Фокс, когато черни, пулсиращи облаци запълзяха към залязващото слънце.

Джим Хокинс помогна на шериф Хоубейкър да довлече буйстващ мъж в „Боул-а-Рама“. Лицето на Джим бе изцапано с кръв, ризата му бе разкъсана и бе загубил едната си обувка при схватката на Главната. По улиците отекваха писъци, стонове и истеричният смях на повече от десет души, които вече бяха довели и вързали.

— Въжето ни свършва. — Щадейки пострадалата си ръка, в която бившият учител на сина му по история на САЩ бе впил зъби, Хоубейкър плътно овърза ухиления учител. — Господи, Джим!

— Още няколко часа. — Джим шумно вдиша и издиша, после попи потта, която струеше от лицето му. Бяха затворили шестима в старата библиотека и още няколко на места, които Кал бе посочил като безопасни зони. — Трябва да удържим нещата само още няколко часа.

— В града има стотици хора. А само шепа от онези, които все още са с ума си, не са се изпокрили. Пожар в училището, още един — в цветарския магазин, два — в жилища.

— Успяха да ги потушат.

— Този път.

Навън отекна трясък. Хоубейкър се изправи и извади служебния си револвер.

В гърдите на Джим вече препускащото му сърце премина в спринт. Хоубейкър зареди оръжието и го обърна с дръжката към него.

— Трябва да вземеш това.

— За бога, Уейн. Защо?

— Главата ми ще се пръсне. Сякаш нещо удря по нея и се опитва да влезе. — Докато говореше, Хоубейкър попи лицето си, лъщящо от пот. — Ако успее, искам ти да държиш оръжието. Искам да се погрижиш за него. Ако трябва, и за мен.

Джим бавно стана и внимателно взе револвера.

— Знаеш ли какво мисля? Неизбежно е човек, който се е заел с това, което вършим ние, да получи адско главоболие. Имам парацетамол зад бара.

Хоубейкър гледаше втренчено Джим, а после избухна в смях, докато започна да се превива от болка.

— Разбира се, парацетамол. — Смя се, докато очите му се насълзиха. Докато се почувства човешки. — Това ще помогне. — При следващия трясък погледна към вратите и въздъхна. — Най-добре донеси цялата опаковка.

— То носи мрак — извика Кал, докато вятърът ги разкъсваше с ледени ръце. Около кръга се извиваха змии, хапеха, изяждаха се едни други и се превръщаха в пепел.

— И не само.

Куин вдигна мачетето, готова да разсече всичко, което се промъкне вътре.

— Все още не можем да го атакуваме. — Гейдж проследи с поглед триглавото куче, което крачеше покрай кръга, оголваше зъби, ръмжеше. — Опитва се да ни подмами навън, за да ни погълне.

— Всъщност не е тук. — Фокс се раздвижи в опит да предпази Лейла от най-силните пориви на вятъра, но те идваха отвсякъде. — Това е само... ехо.

— Доста гръмко ехо.

Лейла сграбчи дръжката на ножа си.

— По-силно е в мрак. Винаги става по-силно, когато се стъмни.
— Гейдж проследи с поглед огромното черно куче, което крачеше наоколо, и се запита дали си заслужава да стреля. — Особено през Седемте. Моментът наближава.

— Сега е по-силно от всякога. Но няма да залагаме на сляпо. — Сибил се усмихна широко. — Ние ще го подмавим.

— Ако е в града, ако е толкова силно и е в града...

— Те ще издържат. — Сибил видя плъх, едър колкото котка, да скача на извития гръб на кучето. — А ние ще го възпрем.

Телефонът на Фокс звънна.

— Не виждам дисплея. Тъмно е.

Преди да отмести капака, нахлу порой от гласове. Викащи, стенещи, изричащи името му. На баща му, на майка му, на десетки други хора.

— Това е измама — извика Лейла, — измама е, Фокс!

— Не съм сигурен. — Той отчаяно вдигна поглед към нея. — Не съм сигурен.

— Измама е.

Преди да я спре, Лейла грабна телефона и го хвърли. С дълго, одобрително подсвирване от гората излезе Бил Търнър.

— Виж я ти, кучката! И носи оръжие! Хей, жалко нищожество, имам нещо за теб. — Той размаха колана, който държеше. — Ела и се дръж мъжки.

— Хей, нещастнико! — Сибил побутна Гейдж с лакът. — Той умря като мъж. А ти ще умреш с писъци.

— Не подхвърляй лакомства на демона, скъпа. Положителни човешки емоции, не забравяй.

— По дяволите! Прав си. Ето ти малко положителни емоции.

Тя рязко се завъртя в бушуващия вихър и го притегли към себе си за дълбока, задушаваша целувка.

— Теб ще запазя за десерт! — Създанието с лицето на Бил се раздвижи, преобрази се и отека гласът на баща ѝ: — Онова, което ще посея в теб, ще те разкъса, за да се роди.

Сибил заключи съзнанието си за заканите му и изпрати цялата любов, която изпитваше, толкова силна, толкова нова, към Гейдж.

— Все още не знае — прошепна Сибил до устните му.

Вятърът спря. Всичко замлъкна. Затишие пред буря, помисли тя и си пое дъх.

— Все още не знае — повтори Сибил и леко докосна корема си с пръсти. — Това е един от отговорите, които така и не открихме. Трябва да открием как да го използваме.

— Остава малко повече от час до полунощ. — Кал погледна към ясното нощно небе. — Трябва да започваме.

— Прав си. Да запалим свещите, докато можем.

Сибил се помоли отговорът да дойде навреме.

Отново свещите горяха. Отново ножът, който бе превърнал три момчета в кръвни братя, проля кръв и порязаните ръце се съединиха. Но този път, помисли си тя, не бяха три, не бяха и шест, а потенциални девет.

Върху Свещения камък бяха запалени шест свещи, по една за всеки от тях, и седма, като символ на единствената им цел. В огнения кръг трептяха три малки свещици, за светлината, която бяха създали.

— Идва.

Гейдж погледна в очите на Сибил.

— Откъде знаеш?

Кал погледна Фокс, който кимна в отговор. После се наведе, целуна Куин и й прошепна:

— Каквото и да стане, стой в кръга.

— Стига и ти да стоиш вътре.

— Да не се караме, деца — каза Фокс, преди Кал да възрази. — Губим време. — После се наведе и страстно целуна Лейла. — Лейла, ти си всичко за мен. Куин, Сибил, вие сте сред малкото изключителни жени, които познавам. А вие, момчета... не бих променил нито минута от последните тридесет и една години. Когато преминем отвъд този ад, ще стисна ръцете на всички ви. Ще поискам големи, звучни целувки от жените и малко повече от моята любима.

— Това заключителната ти реч ли беше? — попита Гейдж. Камъкът в джоба му тежеше като олово. — И за мен ще има големи звучни целувки. Една в аванс.

Той сграбчи Сибил. Ако от живота му оставаха минути, щеше да отнесе спомена за вкуса ѝ със себе си в мрака. Почувства как пръстите ѝ смачкаха ризата му. Енергично, страстно. После тя се отдръпна от него и каза:

— Малка авансова вноска. — С бледо и решително лице, извади двете си оръжия и продължи: — И аз го усещам. Близо е.

От дълбините на черната гора прозвуча ревът му. Дърветата потрепераха и се заудряха едни в други като врагове. Покрай откритата местност огънят прашеше, хвърчаха искри, пламъците политаха нагоре.

— „Бум-бум по вратата, бейби“ — тихо затананика Куин и накара Кал да зяпне срещу нея. — Не зная защо ми хрумна точно тази — каза тя и Фокс избухна в смях.

— Супер!

После силно запя следващия стих.

— „Бум-бум, по вратата, бейби“ — повтори Лейла и извади ножа си.

— Хайде — настоя Фокс, — подкрепете ни. Не ви чувам.

Когато бликна огнен порой и въздухът се изпълни със зловоние, продължиха да пеят. Може би бе наивно, помисли си Гейдж, но бе толкова искрен израз на човешка дързост. По-въздействащ от боен вик.

Небето забълва кървав дъжд, който плющеше и съскаше по земята, надигна се вонящ дим. През него то изскочи измежду дърветата и вятърът застана като хиляди мъченически гласове.

Момчето застана сред откритата местност.

Трябваше да бъде забавно, помисли си Гейдж, трябваше да бъде смешно. Вместо това, вдъхваше ужас. Когато усмихнатото дете отвори уста, изтръгналият се от гърлото му звук изпълни света.

Но песента не секна.

Гейдж стреля, видя как куршумите се забиха в плът и от нея потече черна кръв. Писъкът разцепи земята. Създанието полетя, завъртя се в шеметни пируети, сред вихрушка от дим и прах, които се превърнаха в задушлив облак. То се преобразяваше. От момче в куче, от куче в змия, от змия в мъж, въртейки се, гърчейки се, пищейки. Но никой от тези образи не бе истински. От камъка щеше да има полза само ако демонът приемеше истинския си образ.

— Бум, бум, бум — извика Кал и скочи въвн от кръга, готов да разсича отново и отново с ножа си.

Отекна стон и колкото и нечовешки да бе, в него прозвуча болка и ярост. След одобрително кимване, Гейдж бавно извади магическия камък от джоба си и го сложи в средата на кръга от запалени свещи.

Всички се втурнаха като един извън кръга, право в ада.

Кръв и огън. Един падаше, друг се надигаше. Вледеняващият студ хапеше като зъби, а зловонният дим изгаряше гърлото. Зад тях, в центъра на кръга, Свещеният камък засвятка и лумна в пламъци.

Гейдж видя нещо да нанася удар от мрака, да разкъсва гърдите на Кал. Докато приятелят му се олюляваше, Фокс продължи да замахва и разсича онова, което вече не бе там. Извика на Лейла, побутна я надолу. В този миг Гейдж видя лапа с остри нокти да замахва през дима, на сантиметри от лицето на Лейла.

— Играе си с нас — извика Гейдж.

Нещо скочи на гърба му и впи зъби в него. Опита се да го отблъсне и да се претърколи. Изведнъж тежестта изчезна, а зад него застана Сибил с ножа си, облян в черна кръв.

— Нека си поиграе — хладнокръвно каза тя. — Обичам да има тръпка.

Гейдж поклати глава.

— Назад. Всички обратно вътре!

Той скочи на крака и почти я издърпа в кръга, където Свещеният камък гореше.

— Нараняваме го. — Лейла се отпусна на колене да си поеме дъх. — Усещам болката му.

— Не е достатъчно. — Всички бяха изпоцапани с кръв, забеляза Гейдж. По всички имаше пръски и петна от нея, на демона и тяхна. И времето изтичаше. — Не можем да го надвием така. Има само един начин. — Той докосна ръката на Сибил и тя свали ножа. — Когато приеме истинския си образ...

— То ще те убие, преди сам да се пожертваш! Поне докато се бием с него, му причиняваме болка.

— Не. — Фокс потърка парещите си очи. — Само го забавляваме. Може би донякъде го разсейваме. Съжалявам.

— Но...

Разсейване. Сибил погледна назад към Свещения камък. Той бе с тях. Вярваше в това. Трябваше да вярва. Бе отвърнал, когато с Куин и Лейла заедно бяха сложили ръце върху него.

Тя остави ножа си — каква полза имаше от него сега? — и се завъртя към Свещения камък. Затаила дъх, протегна ръка през пламъците към горящия олтар.

— Куин! Лейла!

— Какво правиш, по дяволите? — попита Гейдж.

— Отвлечам вниманието му. И искрено се надявам да го ядосам.

— Огънят бе горещ, но не причиняваше болка. Това е отговорът, помисли си тя с отчаяна надежда. — То не знае. — Сложи свободната си ръка на корема си, докато високите пламъци озаряваха лицето ѝ. — Това е сила, светлина. Това сме ние. Кю, моля те.

Без миг колебание, Куин провря ръка през огъня и я сложи върху нейната.

— Помръдва! — извика тя. — Лейла...

Лейла вече бе там, с ръка върху техните. Камъкът запя. В съзнанието си Сибил го чу да пее с хиляди ясни гласове. От центъра му се издигна ослепително бял пламък. Под тях земята затрепери във внезапен прилив на ярост.

— Не се отдръпвайте — извика Сибил.

„Какво направих, каза си тя, докато очите ѝ се премрежваха от сълзи. Господи, какво направих.“

През огнения стълб срещна погледа на Гейдж.

— Умница си — каза той.

В кръга, сред дима, в него, от него, мракът прие образ... и омразата му към светлината, яростта му към сиянието ѝ се надигна във въздуха. Откроиха се ръце, крака, глава и бог знае какво. Очи, призрачно зелени и кървясали, се отвориха широко. То нарастваше, преобръщаше се и се издигаше, докато погълна и земята, и небето. Нарастваше, докато останаха само мрак и червени стени от огън. И ненаситният му гняв.

Тя чу яростния му вик в главата си и знаеше, че и другите го чуват.

Ще го изтръгна с писъци от корема ти и ще го изпия като вино.

Вече знае, помисли си Сибил. Демонът вече знаеше.

— Време е. Дръж се. — Камъкът се разклати под ръката ѝ, но очите ѝ не откъснаха поглед от Гейдж. — Дръж се.

— Това възнамерявам да направя.

Той пхна ръка в огъня и грабна горящия хелиотроп.

Обърна се с гръб към нея, но лицето ѝ се запечати в съзнанието му. За един последен миг остана свързан с Кал и Фокс. Братя, помисли си Гейдж, от началото до края.

— Сега или никога — каза той. — Грижете се за всичко, което имам.

Стискайки магическия камък в шепа, скочи в мрака.

— Не! Не, не, не!

Сълзите на Сибил закапаха през пламъците и образуваха локва върху олтара.

— Стегни се.

Куин притисна ръката ѝ и обвини другата около нея за опора. От другата ѝ страна Лейла стори същото.

— Не го виждам — извика Лейла. — Не го виждам, Фокс.

Фокс дойде при нея и движени само от инстинкт и мъка, двамата с Кал сложиха ръце върху камъка. Мракът изрева, очите му се завъртяха в израз на задоволство.

— Няма да го погълне, не така — изкрещя Кал, надвиквайки шумотевицата. — Тръгвам след него.

— Не можеш. — Сибил потисна риданието си. — Това е нужно, за да го унищожим. Това е отговорът. Не се отделяйте от камъка и един от друг. От Гейдж. Не се отделяйте.

Мълния разсече дъжда и светът се разлюля.

Джим Хокинс залегна на улицата. До него, Хоубейкър закри очите си от внезапната ослепителна светлина.

— Чу ли това? — попита Джим, но тътенът заглуши гласа му. — Чу ли?

Коленичиха в средата на главната улица, облени от светлина, и се прегърнаха като пияници.

Във фермата, Брайън хвана ръката на съпругата си, докато стотици хора стояха сред лехите им с погледи, вдигнати към небето.

— Господи, Джоан, има пожар в гората. Хокинс Ууд гори.

— Не е просто пожар — каза тя с треперещ от вълнение глас, — а нещо... друго.

До Свещения камък дъждът се превърна в огън, а огънят — в светлина. Искри от нея пронизаха мрака и той засъска, димът изтъня.

Очите на създанието се завъртяха, но вече не издаваха ненаситен глад или задоволство, а болка и ярост.

— Той ще успее — промълви Сибил. — Ще го убие. — Въпреки скръбта, която разкъсваше сърцето ѝ, внезапно я обзе гордост. — Дръжте се за него. Не бива да го изпускаме. Можем да го върнем обратно.

Единственото, което Гейдж имаше, бяха усещанията. Неописуемата болка, нещо повече от агония. Сковаващият студ, който се редуваше с убийствена жегата. Хиляди нокти, хиляди зъби го разкъсваха и всяка рана болеше. Кръвта му гореше под наранената кожа, а кръвта на демона го обливаше като катран.

Мракът около него се сгъстяваше, притискаше го в ужасяваща прегръдка и той очакваше ребрата му да изпукат. Оглушителна смесица от скърцане, писъци, смях и отчаяни молби сякаш вреше в ушите му.

Дали ще го изяде жив, запита се Гейдж.

Не преставаше да пълзи и да си проправя път през тръпнещата влажна маса, затайвайки дъх от вонята, борейки се за глътка от малкото задимен въздух, който бе останал. От жегата, разкъсаната му риза димеше. Студът сковаваше пръстите му, не ги чувстваше.

Това е адът, помисли си той.

Над него, сред тази пулсираща черна маса с горящи червени очи, се намираше сърцето на ада.

Със сетни сили, които изтичаха като вода през процепа, успя да измине още сантиметър, после още един. В съзнанието му изплуваха десетки образи. Майка му държеше ръката му, докато вървяха през онази зелена ливада. Кал и Гейдж бутаха камиончета в пясъчника, който Брайън бе сковал във фермата. Заедно се спускаха с колелата си по Главната. Притискаха окървавени китки до лагерния огън. Сибил му хвърляше онзи надменен поглед през рамо. Пристъпваше към него, движеше се под него, ридаеше за него.

Почти свърши, помисли си той. Животът му преминаваше като на кинолента. Чувстваше се дяволски уморен. Вцепенен. Изпадаше в несвяст. Почти бе мъртъв. Замаян, най-сетне зърна светлината. Тунел от светини. Шибано клише.

Картите бяха на масата. Усети... или му се стори, че усеща как камъкът завибрира в ръката му. Когато се наведе назад, през свитите му пръсти заструи огън.

Светлината стана бяла, ослепителна. В съзнанието си видя силует. Мъжът сложи ръката си върху неговата. Очи, ясни и сиви, погледнаха право в неговите.

Това не е смърт. Моята кръв, нейната кръв, нашата кръв. Краят на злото в огъня.

Съединените им ръце забиха камъка в сърцето на звяра.

Сред откритата местност експлозията накара Сибил да загуби равновесие и да се преобърне като камъче в яростен океан. Светлината пламна подобно на слънце, заслепи очите ѝ, преди всичко внезапно да утихне. За миг гората, камъкът и небето се сляха в огнена стена, а в следващия се откриха на фона ѝ, неподвижни като фотографски негатив.

Край гората проблеснаха два силуета, на мъж и жена в отчаяна прегръдка. За част от секундата изчезнаха и светът отново се раздвижи.

Порив на вятъра, последно лумване на пламъци. Дим пропълзля по земята и бе погълнат от нея. Докато вятърът стихваше и огънят тлееше, Сибил видя Гейдж да лежи неподвижен върху обгорялата земя.

Надигна се, побягна към него и се хвърли на земята, посягайки към гърлото му с треперещи пръсти.

— Не мога да напипам пулс!

Имаше толкова кръв. Сякаш лицето му и цялото му тяло бяха разкъсани.

— Хайде, по дяволите! — Кал коленичи и хвана едната му ръка, Фокс — другата. — Върни се!

— Да му направим изкуствено дишане — каза Лейла, а Куин вече бе седнала върху краката му и бе кръстосала ръце на гърдите му за сърдечен масаж.

Сибил наклони главата му назад и понечи да започне дишане уста в уста. В този миг зърна Свещения камък, все още обгърнат от чисто и бяло сияние. Там, беше го видяла там.

— Да го сложим върху камъка. Върху олтара. Бързо, бързо!

Кал и Фокс го отнесоха, окървавен и безжизнен, и го положиха върху треперещите бели пламъци.

— Кръв и огън — повтори Сибил няколко пъти, целуна ръката му, после устните. — Имах сън, който съм разбрала погрешно. Всички вие лежахте върху камъка, сякаш ви бях убила, а Гейдж изскочи от мрака, за да убие мен. Моля те, Гейдж, моля те. Егото ми ме подведе. Не аз, не моята вина, а всички ние около камъка и завръщането на Гейдж след победата над мрака. Моля те, върни се. Моля те.

Отново долепи устни до неговите, отправяйки молитва да усети дъха му. Сълзите ѝ капеха по лицето му.

— Смъртта не е отговор. Отговорът е животът.

Отново го целуна и устните му трепнаха под нейните.

— Гейдж! Той диша. Той е...

— Успяхме. — Кал сви ръката си в юмрук до главата му. — Добре дошъл отново при нас.

Очите на Гейдж се отвориха и срещнаха погледа на Сибил.

— Имах... късмет.

Потръпвайки, тя отпусна глава на гърдите му и се заслуша в ударите на сърцето му.

— Всички имаме.

— Хей, Търнър... — С широка усмивка, Фокс се наведе над него така, че да вижда лицето му. — Дължиш ми хиляда долара. Честит ни рожден ден, мамка му.

ЕПИЛОГ

Гейдж се събуди сам в леглото, което бе жалко, защото отново се чувстваше нормално. През прозорците нахлуваше слънчева светлина. Явно бе спал часове. Нищо чудно. Битката със смъртта бе изтощителна.

Почти нямаше спомен от похода обратно. Едва бе влачил крака между Кал и Фокс, с ръце около раменете им. Но бе нетърпелив да излезе от гората, както всички.

Чувстваше се слаб като бебе, спомни си това. Толкова слаб, че когато стигнаха до къщата, се наложи Кал и Фокс да му помогнат да отмие кръвта, калта и всичко останало, което бе донесъл със себе си от ада.

Но вече дишаше, без да усеща болка — добър знак. И когато се надигна, не му се виеше свят. Изправи се, застана стабилно на пода и никоя част от тялото му не закрещя от болка. Даде си няколко мига, за да се увери, че може да стои на краката си, и погледна към белега на китката си, после потърка този на рамото си.

Светлината и мракът. И двете бяха останали в него.

Нахлузи дънки и риза и слезе на долния етаж.

През отворената входна врата проникваше слънце и приятен летен бриз. На предната тераса забеляза Кал, Фокс и Лъмп, легнал между столовете им. Когато излезе, и двамата му се усмихнаха. Фокс повдигна капака на хладилната чанта до себе си и му подаде бира.

— Четеш мислите ми.

— Все още мога.

Фокс стана, както и Кал. Допряха бутилките си, отпиха.

— Разказа му играта — каза Фокс.

— Радваме се, че си жив — добави Кал.

— Казахте го стотина пъти, докато вървахме насам.

— Не бях сигурен дали помниш. Вървеше като насън.

— Вече съм буден. А в Холоу как е?

— Баща ми, Хоубейкър и още неколцина са удържали положението. Наистина е било напечено — добави той, загледан в градината си. — Пожари, вандализъм...

— Обичайните прояви на безсмислено насилие — продължи Фокс. — Има няколко души в болница, други ще трябва да решат дали да построят домовете си отново. А Джим Хокинс е герой на деня.

— Има счупена ръка, няколко драскотини и безброй синини, но е оцелял. Както и всички във фермата — каза Кал. — Отидохме да проверим, да вземем Лъмп и да направим обиколка на града, докато ти спеше за хубост. Можеше да бъде и далеч по-зле. Мамка му, било е и по-зле. Нито един фатален инцидент. Холоу ти дължи много, братко.

— На всички ни. — Гейдж повдигна бирата си. — Особено на мен.

— Като заговорихме за дългове — напомни му Фокс, — искаме си хилядарките.

Гейдж остави бирата, усмихвайки се.

— Единственият облог, който се радвам, че загубих.

Той залитна назад, когато Фокс се хвърли на врата му и го целуна по устата.

— Промених мнението си за мъжките прегръдки.

— Хей, О'Дел... — Въпреки че Гейдж повдигна ръка, Кал се приближи и повтори жеста. Заливайки се от смях, Гейдж потърка устата си. — Добре че никой не видя това, иначе щеше да се наложи да пребия и двама ви.

— От двайсет и една години не съм го изричал с такава радост. — Кал отново повдигна бирата си. — Честит ни рожден ден!

— На всички ни, мамка му.

Фокс повдигна своята.

Когато тримата чукнаха бутилките си, Куин и Лейла излязоха на терасата.

— Ето го и него. Как си, хубавецо?

Когато Куин го сграбчи в прегръдката си и го целуна по устните, Гейдж кимна.

— Това вече ми харесва.

— Мой ред е. — Лейла я избута встрани и притисна устни към неговите. — Готов ли си за купон?

— Може би.

— Поканихме семействата на Кал и Фокс, но им казахме да почакаат. Само дай знак, и ще им звъннем.

Голям купон за рождения ден, помисли си Гейдж. Отдавна не си бяха устройвали такъв.

— Чудесна идея.

— Впрочем някой те очаква в кухнята.

Не я откри в кухнята, а на задната тераса, сама. Когато Гейдж излезе, тя се обърна. И всичко, което му трябваше, разцъфтя на лицето ѝ. След миг бе в ръцете му и се притискаше към него, а той я въртеше във въздуха.

— Добре се справихме — каза Гейдж.

— Да, справихме се.

Остави я и целуна синината на слепоочието ѝ.

— Много ли пострада?

— Не, което е още едно малко чудо. Отново съм страстна почитателка на съдбата.

— Дент, Дент беше там с мен.

Тя приглади косите си назад, после прокара пръсти по лицето му, по раменете му.

— Снощи спомена за това, макар че на моменти бълнуваше.

— Знаех, че ще успея, че ще го унищожа. Усещах и знаех. Но това щеше да е краят, не ми оставаше нищо друго. После пламна онази светлина, като огнен стълб, и експлодира. Сякаш се роди супернова.

— И ние я видяхме.

— Видях Дент в съзнанието си. Поне така мисля. Камъкът беше в ръката ми. Пламъците излизаха от ръката ми. Започна да... сигурно звучи налудничаво...

— Да пее — довърши тя. — Пееше. И двата камъка пееха.

— Да, пееха. С хиляди гласове. Усетих ръката на Дент върху своята. Усетих... връзката с него. Знаеш за какво говоря.

— Да, разбирам.

— „Това не е смърт“, каза той и заедно забихме камъка в сърцето на демона. Чух писъка му, Сибил. Чух го и видях как... се стопи във въздуха. Не помня нищо друго. Не беше като миналия път, когато ме ухапа. Сякаш бях дрогиран.

— Светлината го разкъса — каза тя. — Изпари го, бих казала. Не мога да намеря по-точен израз. Видях ги, Гейдж, само за миг, за по-

малко от миг. Видях Джайлс Дент и Ан Хокинс прегърнати. Видях ги заедно, почувствах ги заедно. Тогава разбрах.

— Какво?

— Било е писано да е саможертва. Имал е нужда от нас и онова, което трябваше да направиш по своя воля. Да забиеш камъка с ясното съзнание, че ще ти коства живота. Благодарение на всичко, което сторихме, и на твоята саможертвоготовност, той ни даде нещо в замяна. „Това не е смърт“, както е казал на Ан, на нас и на теб. Продължила е да съществува през всички тези години. И снощи, чрез нас, чрез теб, той е бил нужната жертва. Най-сетне е свободен. Вече са заедно и... изтъркана фраза, в мир. Както и всички ние.

— Ще ми трябва известно време, за да свикна. Но ще се постарая. — Хвана ръката ѝ. — Ето какво смятам да направим. Ще останем тук няколко дни, докато нещата се успокоят. После ще заминем някъде за две седмици. Както ми върви, мисля, че ще спечеля достатъчно, за да ти купя годежен пръстен с огромен диамант, ако идеята ти допада.

— Допада ми, стига да е истинско предложение за женитба, а не хипотетично.

— Колко истинско ти се струва това: Да се оженим в Лас Вегас. Ще убедим всички, на които държим, че така е най-добре за нас.

— Във Вегас? — Тя наклони глава встрани и се засмя. — Не знам защо, но звучи съвършено. Приемам. — Обхвана лицето му и го целуна. — Честит рожден ден!

— Вече го чух безброй пъти.

— Очаквай още. Направих ти торта.

— Шегуваш ли се?

— Седеметажна, както обещах. Обичам те, Гейдж. — Тя се плъзна в прегръдката му. — Обичам всичко в теб.

— И аз те обичам. Намерих жена, която е готова да се омъжи в Лас Вегас и има забележителен ум. Късметлия съм.

Потърка лице в косите ѝ, задържа я в прегръдката си и се загледа в гората и отъпканата пътека, която водеше до Свещения камък.

Водите на езерото Хестърс Пул вече бяха спокойни и бистри, а доскоро черната земя на откритата местност отново бе покрита със зелена трева. Сред тази нова поляна Свещеният камък стоеше безмълвен под ослепителното слънце.

Издание:

Нора Робъртс. Свещеният камък

ИК „Хермес“, Пловдив, 2009

Редактор: Даниела Атанасова, Атанаска Кузманова

Коректор: Мария Владова

ISBN: 978–954–26–0810–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.